

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

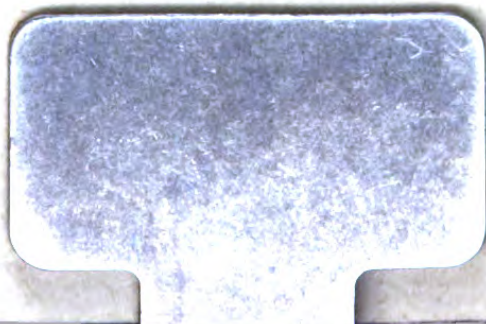
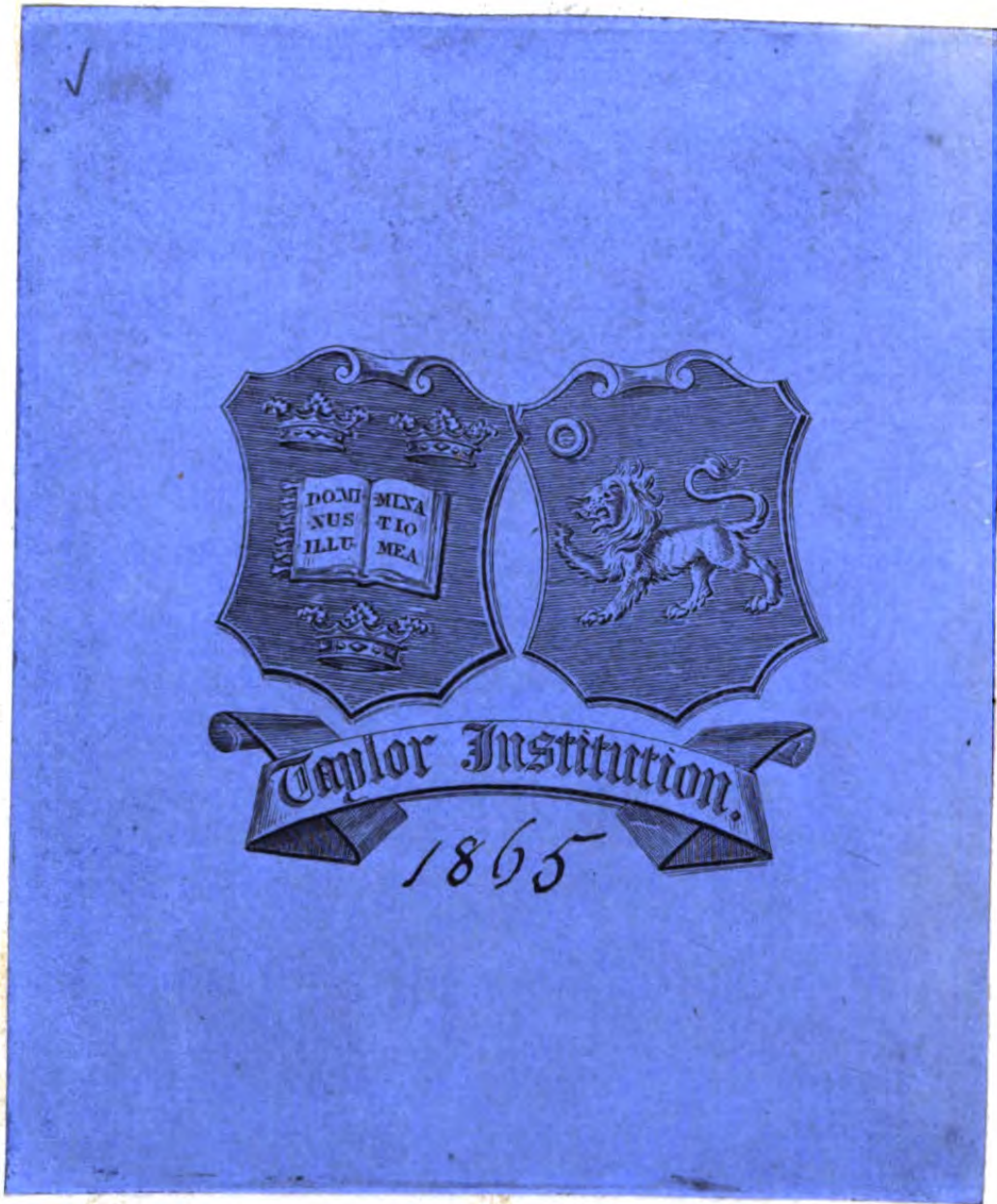
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

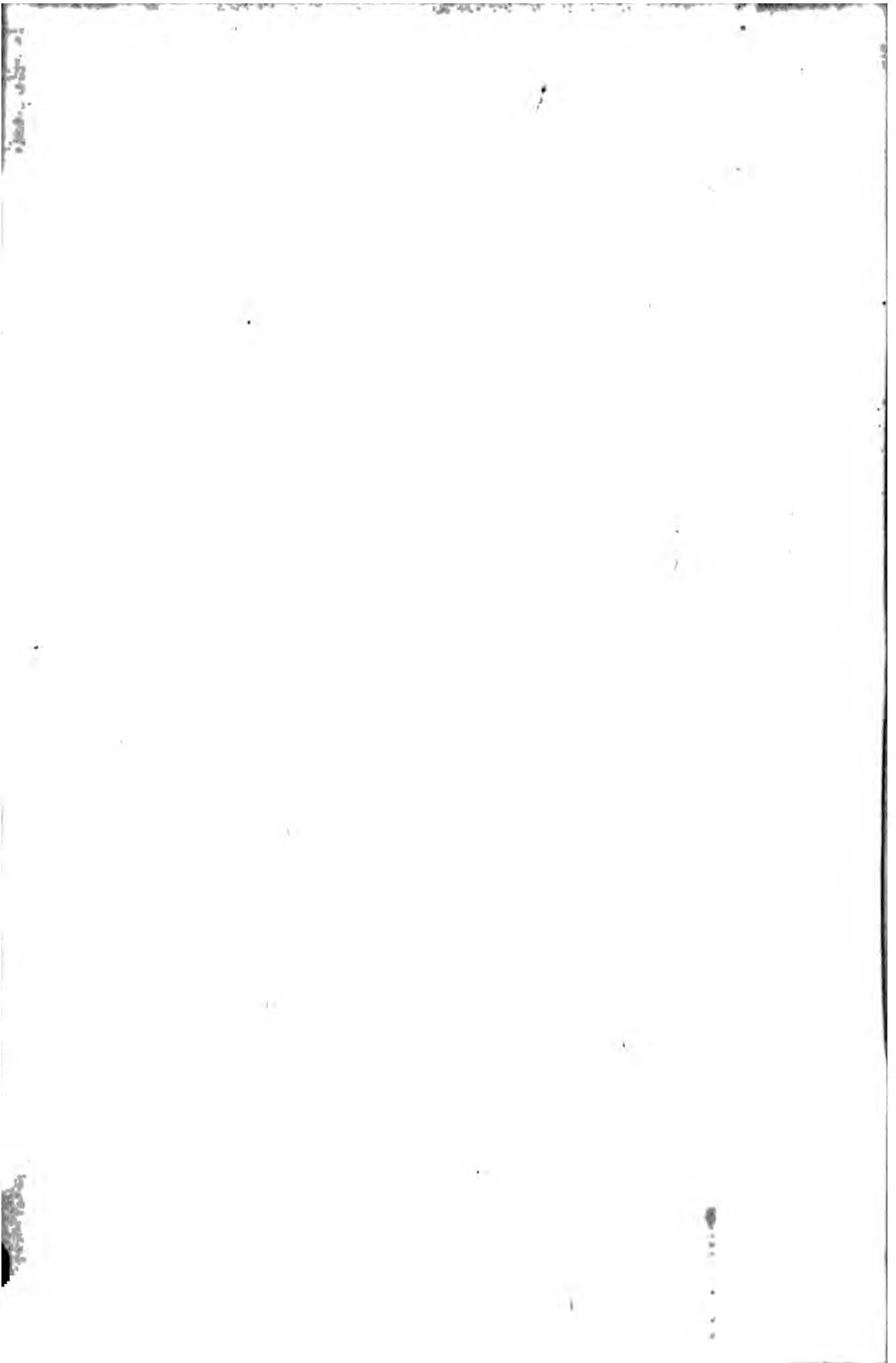
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

107. b. 1

Bernhard Sev. Ingemanns
Samlede Skrifter.

Fjerde Afdelings

Første Bind.

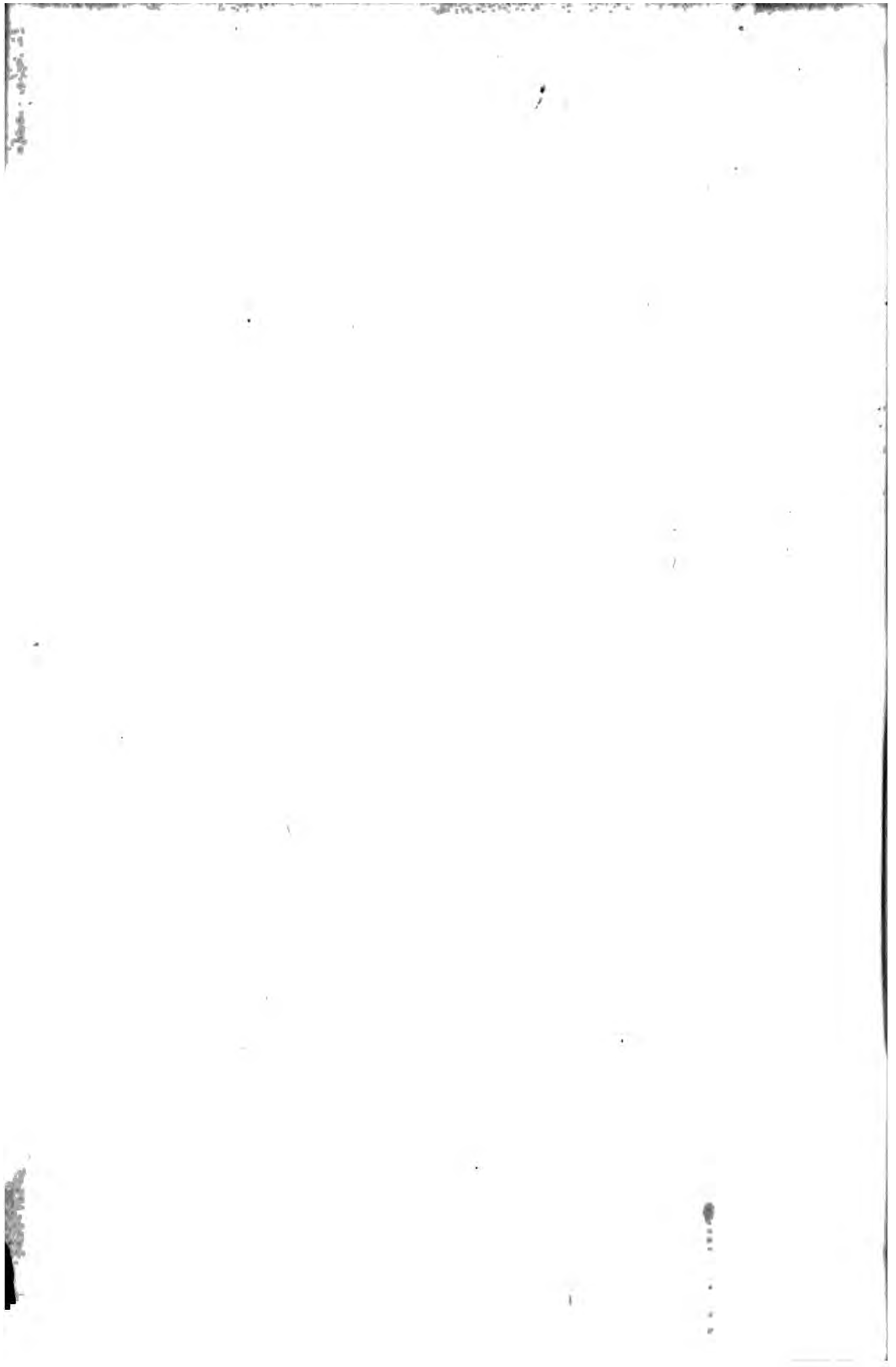
(Romanzer, Sange og Eventyrdigte.)

Kjøbenhavn.

Førlagt af Universitetsboghandler **C. A. Reihel.**

Drykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Bernhard Sev. Ingemanns
Samlede Skrifter.

Fjerde Afdelings

Første Bind.

(Romanzer, Sange og Eventyrdigte.)

Kjøbenhavn.

Førlagt af Universitetsboghandler C. A. Reibel.

Drykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

S a m l e d e
Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Første Bind.

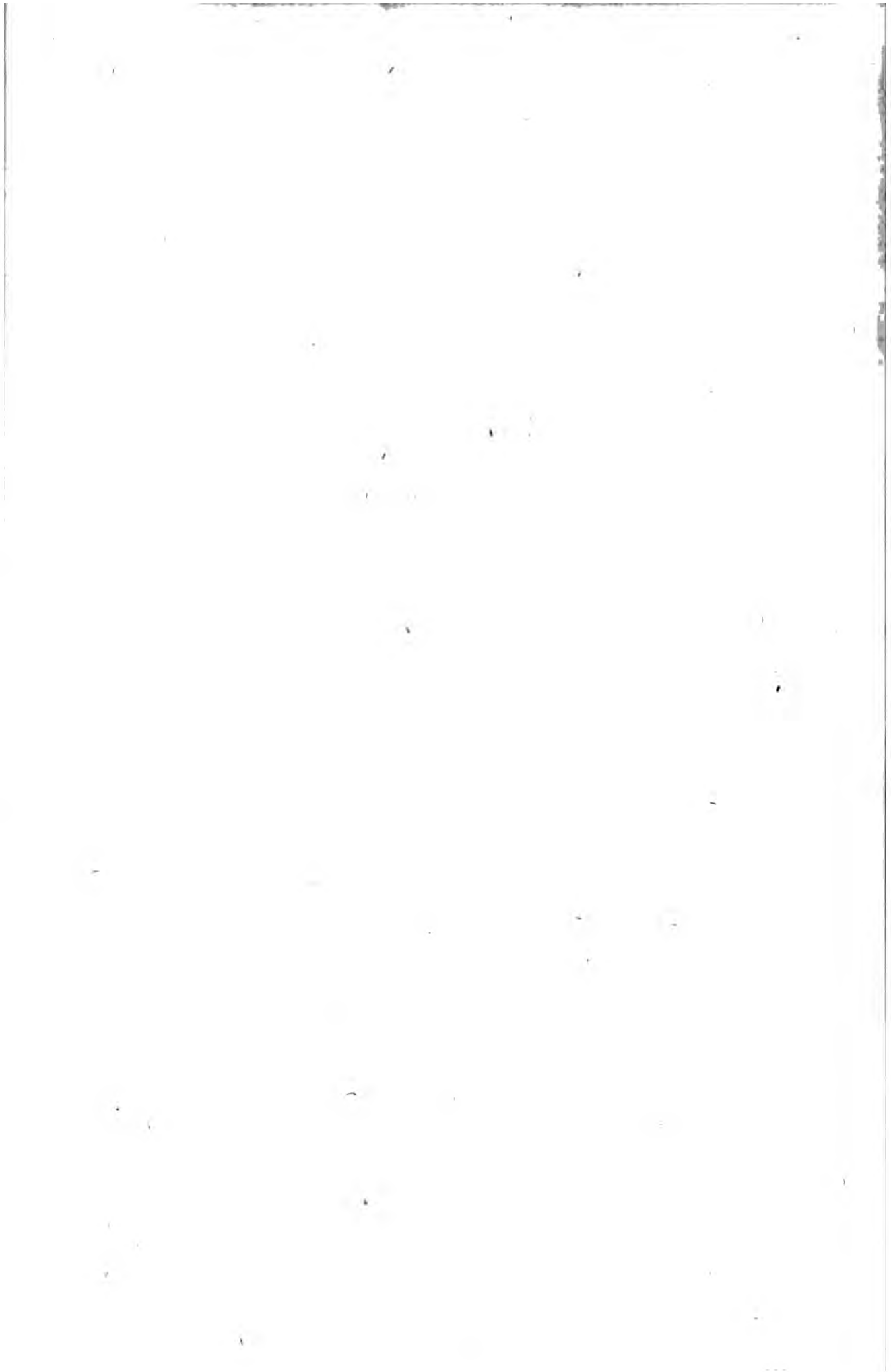
(Ungdomsdigte I, II.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler **C. A. Reibel.**

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Forerindring.

Digtene i denne Afdeling af mine samlede Skrifter ere, ligesom i de foregaaende Afdelinger, ordnede omtrent efter Tidsfølgen og henhøre til forskjellige Forfatterperioder i et Tidsrum af 38 Aar, nemlig fra 1807—1845. Ved at gennemsee Arbejder fra min tidligste Ungdom, maa jeg naturligviis, fra mit nærværende Standpunkt, see Meget i et andet Lys, end da det fremstod; men vilde jeg derefter alene bestemme Valget af hvad der i denne Udgave skulde optages eller udelades, vilde min Fremgangsmaade neppe kunne billiges af Literaturhistorikerne eller af mit Publicum i nærværende Generation, om der ogsaa gaves et ufeilbart æsthetisk Tribunal, der kunde og vilde blive enig med mig om Valget. Hensigten med denne Samling kunde imidlertid ingenlunde være at levere et dødt Materiale til vor Literaturhistorie, men et Skrift, som fremdeles med Liv og Deeltagelse maatte kunne læses, hvor den fremstridende Udvikling saavel af det poetiske som af det nationale Liv ikke eensidig vil udelukke den Kjærlighed og de Interesser, der gennem et Folks forskjellige Slægtled med Føie kunne antages at staae i et inderligere Forhold til Folkeanden og Folkecharacteren. Herpaa maatte der ved Valget tages Hensyn, saavel ved Udeladelse af hvad der alene kunde have en ephemerist Interesse, som ved enkelte

Modificationer i hvad der optoges fra de Udviklingsstadier, hvor- til den nye Generation med mindre Sympathie seer tilbage. At dette dog maatte skee uden at lægge en senere Tids Anskuelser ind i en bortfaret Ungdoms Frembringelser og uden angstelig Bestræbelse for en fuldendt Correcthed i Udtryk og Former, er en Selvfølge. Jeg har derfor ved Gjennemsynet af de Ungdomsdigte, navnlig nær- værende og følgende Bind indeholde, indskrænket mig til de sim- pleste og nødvendigeste Rettelser i technisk Henseende; medens jeg ikke har anseet mig beføiet til at foretage nogen mærkelig Forandring ved noget Digt, der i sin første Skikkelse har vundet og vedlige- heldt nogen mig bekjendt Popularitet.

De tvende i dette Bind meddeelte Eventyr-Digte: „Parizade“ og „Gangergriffen“ ere begge grundede paa Motiver af „Tusind og een Nat“, hvilket Materiale dog under Digtning- gen har modtaget mangfoldige Modificationer, med Hensyn paa den i Eventyrene inddigtede Idee og den idealistiske Livsanskuelse, der symbolisk afspeiler sig deri, overensstemmende med den over- vægende subjective Retning i hiin første Digterperiode.

Sorøe i Juni 1845.

P. S. Ingemann.

Indhold.

Ungdomsdigte. I.

(1807—1811)

	Side.
Til Danerfolket, Prolog (1811)	1.
Dødsfeileren	4.
Beileren	8.
Evangen	11.
Hr. Hem og Hr. Sem	12.
Den dansende Flygtning	16.
Taaren	18.
Bruden (1809)	18.
Korsridderen	20.
De hemmelige Bygmestere	24.
Borgen (1807)	25.
Krigeren (1808)	27.
Den talende Fugl (1810)	29.
De trende Børn	31.
Til Birgittes Blomster (1809)	33.
Skjalden og Drømmene	35.
Fredens Hav	38.
De tvende Kyster	39.
Den Huusvilde	42.
Knud den Hellige	45.
Osfian	48.
Til Sanggubinden	51.
Parizade, Eventyrdigt (1810)	57.

Ungdomsdigte II.

(1811—1812)

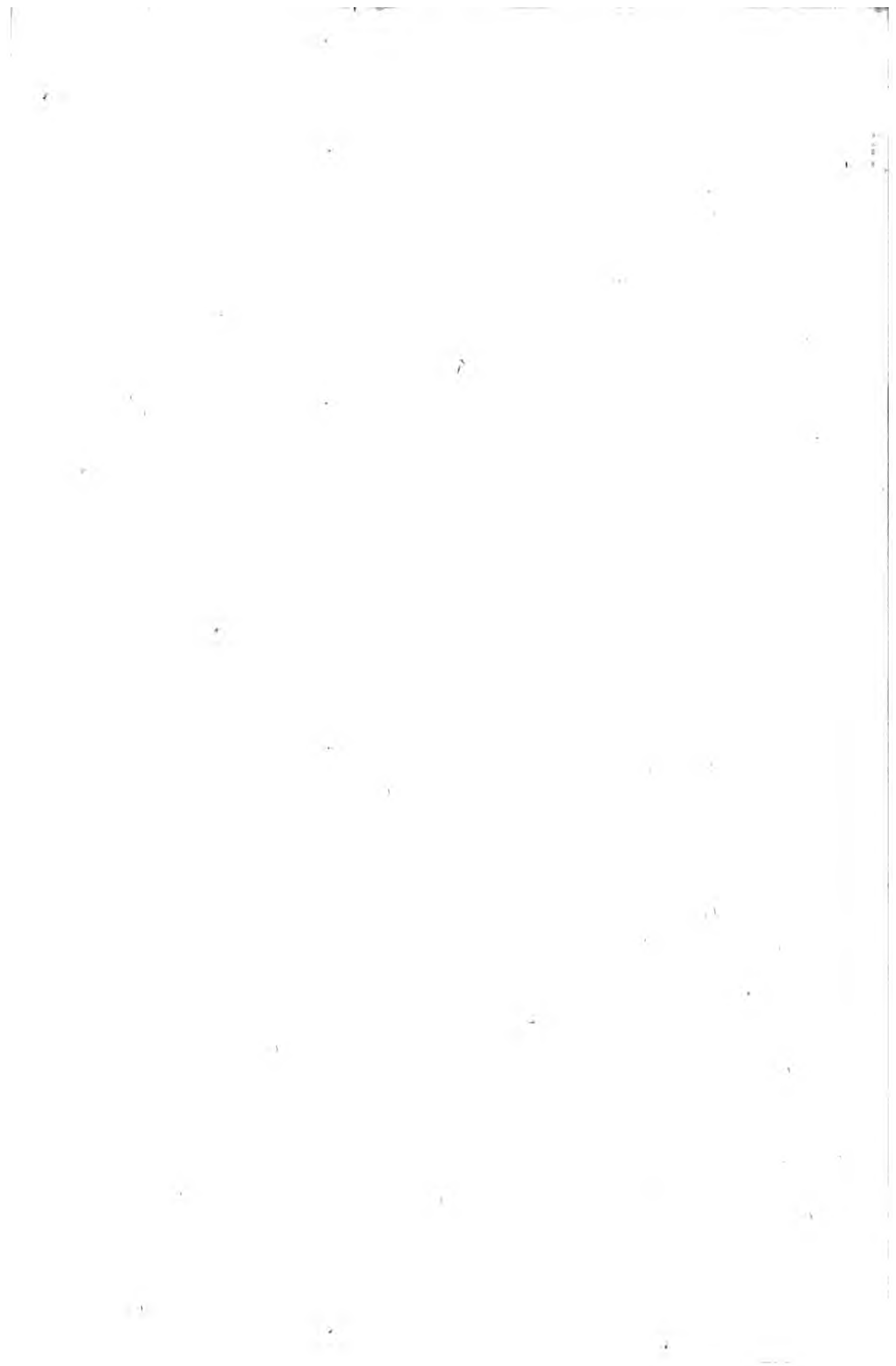
Prolog (1812)	135.
Ræsfegreven	136.

	Side.
Danmark til Norge (1811)	139.
Torquato Tasso	141.
Elskeren og Dryaden	143.
Marck Stigs Døttre	147.
Havfruen	149.
Lærerinden	150.
Dde til Tiden	151.
Digterløn	152.
Bandreren	154.
Konstens Grændse	155.
Offrene	157.
Troldmanden og Lærningen	157.
Rangstrid	161.
Echo	162.
Den comiske Aand	162.
Elskerens Minder	163.
Vinterens Alder	167.
Kundskabstræet	169.
Den landslygtige Aand	172.
Trosten	173.
Tryllelandet	175.
Dnfferne	176.
Hvorhen?	177.
Bekjendelser	178.
Dde til Svada	179.
Til den Elskede	182.
Det Evige	183.
Vaucuse	184.
Skovveien	187.
Biborgs Skjoldmærke	189.
Elegie	192.
Taarnvægteren	193.
Til den vorne Clara	196.
Najaden	199.
Sørgqvad ved Søkrigeren Holms Død	201.
Digterskibet	203.
Gangergriffen, Eventyrdigt (1811)	220.

Ungdomsdigte.

I,

(1807—1811.)

Til Danerfolket.

(Prolog til første Udgave.)

1811.

Danerfolk! for første Gang
Haanden mig paa Strængen hæver,
Mens til dig min Nøst sig hæver,
Hilser dig ved Harpeklang.

Er det Fryd, som mægtig dæmper
Stemmen i det unge Bryst?
Eller er det Frygt, som kæmper
Med en alt for dristig Lyst?

Danen Danerfolket vier
Strængens første Melodier,
Sangens første spæde Lyd:
Det er Danens store Fryd.

Men kan liden Fugl sig svinge
Med sin nysubbredte Binge
Til en Eg, saa stor, saa høi?
Derfor den med Frygt udfloi.

Egen staaer i folde Zone,
 Hvalver høit, som Kraftens Tolk,
 Ubetvungne Hæderskrone
 Over ubetvungne Folk.

Dg fra aarle Morgenrøde
 Fugle i dens Løvverk qvad:
 Helteqvad fra Træet løde,
 Helte i dets Skygge sad.

Morgenstunden længst bortsvæved,
 Dagen kom, nu mørk, nu klar;
 Morgnens Daad i Sangen leved:
 Daaden Sangens Skaber var.

Derfor staaer i Egens Skygger
 Sanggud-Altret end som før;
 Da a stedse paa det bygger:
 Aldrig hendes Helte døer.

Ei udslukkes Gudens Flamme,
 Ei forstummer Sangens Chor,
 Ei omkastes vældig Stamme,
 Raser tifold Storm i Nord.

Herlig brænder Altrets Lue,
 Træets Løvsal i hver Baar
 Gjemmer mangan Turteldue,
 Selv en Rattergal der slaer.

Men naar Svalen sig vil hæve
 Fra sin lave, skjulte Braa,
 Og blidqvildrende omsvæve
 Hvie Træ med Binger smaa;
 Kan den haabe, kan den vente,
 At dens stille Sang fortjente,
 At fornemmes, lyttes til?
 Mon til Turtelduens Sufte,
 Mon til Philomeles Klutte
 Procnes Dvidren høres vil?

Kan i Middagsstraalens Lue
 Lyffelige Vandrer stue
 Lampen, som med venligt Stj r
 Gjennem Skyen paa ham seer?

Nei — men naar i Bovens Arme
 Phoebus stundom hviler sig,
 Kan som han ei Vesper varme,
 Dog den lyse blidelig!

Og naar stundom Fuglen tier
 Med de elste Harmonier,
 Naar en dunkel, skyfuld Dag
 Danen sidder i sin Hytte —
 Dvidre Svalen under Tag!
 Og paa den han venlig lytte!
 Gjerne høre han dens Røst!
 Sod er Philomeles Trille;

Til Danerfolket.

Dog har Procne, blid og stille,
Ogsaa Stemme i sit Bryst.

Danerfolk! see, derfor vier
Jeg til dig min Strængeleg.
Sangens første Melodier
Bæve mod den stærke Eg!
Tag det Dffer, jeg kan bringe!
Hør en Ynglings første Sang!
Hviere engang da klinge
Mandens bedre Harpeklang!

Dødsseileren.

Stjøn Gunhild stander paa Dække
Og seer paa de Bolger blaae,
Hun seer hvor Maanen der speiler sig
Med alle de Stjerner smaa.

Hun seer baade Maane og Stjerner
Alt i den klare Sø,
Mens Sneffen glider saa sagtelig
Mod Bretlands fjerne D.

Did var forlængst hendraget
Den Pigelils Fæstemand;
Stjøn Gunhild græd saa saare
Den Gang han drog af Land.

Han loved Breve at sende
Og komme saa sage igjen;
Men ingen Breve han sendte,
Ei heller kom han igjen.

Skjon Gunhild ei kunde stedes,
— Hun var en Mo saa brat —
Og gif hun fra Fader og Moder
Alt i den mørke Nat.

Paa Snekke monne hun stige
At søge sin Fæstemand,
Hvad enten han laae paa Havsens Bund,
Hvad heller i fremmed Land.

Tre Dage var hun omtumlet
Alt paa det vilbene Hav,
Bed tredie Midnatstide
Bar Bølgen taus som en Grav.

Og Pigen stander paa Dække,
Hun seer paa de Bover blaae:
Hun seer hvor Maanen der speiler sig
Med alle de Stjerner smaa.

Skibsfolket sover saa rolig,
Selv han, som sidder ved Ror,
Mens taus i de hvide Klæder
I Ratten den Jomfru staaer.

Da hæver sig op fra Dybet
Et Skib saa underlig;

Let som en Skygge det svæver
Dg langsomt nærmer sig.

Men Seilet er adsplettet,
Dg Masten gangen i Dvæg,
Dg seile mægter det ikke,
Men driver om som Bræg.

Saa stille der er omborde,
Kun svæver der hist og her
Halvsynlige Mennestefygger,
Som Laager i Maanestjær.

Nu stødte Bræget mod Snekke;
Men Ingen det hørte og saae,
Undtagen Pigen, som ene stod
Dg saae paa de Stjerner smaa.

„Stjøn Gunhild!“ — hvisker en Stemme —
Du søger din Fæstemand;
Paa Havsens Bund har han hjemme,
Dg ikke i fremmed Land.

„Men der er saa koldt derne
Udi den dybe Sø;
Saa eensom maa han bygge og boe
Langt fra sin Fæstemø.“

— „Jeg kender vel din Stemme,
Du Mand fra dyben Sø!
Dg skal du ei saa eensom boe
Langt fra din Fæstemø.“

— „Nei, Gunhild! bliv tilbage!
Du est saa ung endnu,
Dg jeg vil ikke mig flage,
Naar du er glad i Hu.

„Den Ed, du haver mig svoret,
Den giver jeg dig igjen:
Jeg vugges nu i de Bølgers Skjød;
Bælg du en anden Svend!“

— „Nei, Eden den vil jeg holde,
Dg vorde din kjær Hustru,
Er ei i din kolde Bolig
Rum til os baade to?“

— „I Havet er Rum til Mange;
Men der er saa mørkt at boe;
Naar Solen straaler foroven,
Vi nedenfor slumre maae.

„Dg kun ved Midnatstide,
Naar Maanen skinner svag,
Kan vi fra Dybet stige
Dg svæve om paa Brag.“

— „Lad straale Sol foroven!
Jeg hvile vil i din Arm;
Der vil jeg sove saa sødelig
Dg glemme al Jorderigs Larm.

„Udræk din Haand saa fage!
Tag mod din Fæstemø!

Med dig saa vil hun bygge og boe
 Alt i den dybe Sø.

„Dg kun ved Midnatstide
 Vi vil paa Braget staae
 Dg see paa Maanen den blide,
 Dg paa de Stjerner smaa.“

— Dg Haand rafte ud den Døde!
 „Skøn Gunhild! vord ei ræd!
 Snart lyser Morgenrøde,
 Dg snart maae vi afsted.“

Ud Pigen fteg paa Braget,
 Da svæved det bort igjen;
 Skibsfolket vattes paa Dæffe,
 Dødsfeileren foer hen.

Skibsfolket blegned' paa Dæffe:
 Med Gru de saae derpaa —
 De bad til Gud i Himmerig,
 Dg Braget monne — forgaae.

Veileren.

En Ridder, saa mandig, saa kjæl og saa hulb,
 Med blanke Staalharnisk og Hjelman af Guld,
 Paa snysende Ganger foer ilende frem
 Dg standsed ved Lynalils rolige Hjem.

„Jeg kom“ — var hans Ord — „over Bjerg, over Sø,
At see og at elske den skjønneste Mø.“

„Velkommen!“ hun stammed og ledte ham ind,
Dg rødrende blussed den Indiges Kind.

„Jeg kom“ — han gjentog — „over Bjerg, over Sø,
Til Brud mig at kaare den skjønneste Mø.“

Forvirret saae Pigen den fremmede Mand,
Dg blev hun tilmode, hun veed ei hvordan.

„Jeg kom“ — blev han ved — „over Bjerg, over Sø,
At beile til Lyna, den skjønneste Mø,
Dg svor jeg den Ed, da jeg stundede hid,
At leve med dig — eller døe udi Strid.“

Snart rød som en Rose, snart bleg som et Liig,
Med bankende Hjerte hun nærmede sig:

„Døe!“ — sukked hun — „døe! — dog jeg kan ikke — nei,
Min Tro og mit Hjerte tilhøre mig ei.

„En Svend har jeg elsket fra tidligste Vaar —
Dit Die han havde, men lysere Haar.

Han havde din Hage, han havde din Mund;
Men Stemmen var spæd, og paa Hagen var Duun.

„Til fremmede Lande han seilede hen,
Snart flyver han hid over Havet igjen;
Syv Gange omrullet det langsomme Aar,
Snart kommer min Brudgom fra tidligste Vaar.“

— „D! Pige, din Elskov var barnlige Leg,
Dg Barndommens Lege med Barndommen veg;

Tro ikke, o Lyna! duunhagede Ven!
Han kommer — han kommer vist aldrig igjen."

— „Nei Fremmede! nei, før min Albert vil døe,
Før troløs han sviger sin elskede Mo;
Paa Brystet han bærer mit Navn og mit Haar —
Men indenfor Navnet med Lueskrift staaer."

— „Saa vil jeg da flye" — var den Fremmedes Ord —
„Dg Døden opsøge i Strid, som jeg svor;
Men seer du, o Pige! i Drømme et Ligt,
Saa skjent det en Taare, og viid — det er mig!"

Dg langsomt bortvandred den Ridder saa huld,
Med blanke Staalharnisk og Hjelmen af Guld.
„Ak! Fremmede! bliu dog! jeg elsker — ak! nei,
Fly! — bliu dog! — nei, fly kun! jeg elsker dig ei."

— Glad vendte tilbage den Ridder saa huld
Bortkasted sit Harnisk og Hjelmen af Guld:
„Tro, Lyna! o tro kun duunhagede Ven!
Men aldrig han kommer duunhaget igjen.

„Gjenkjend her din Brudgom fra tidligste Vaar,
Med stærkere Stemme, med mørkere Haar!"
— „Min Albert!" — hun stammed — og sank til hans Bryst,
Dg taus var Gjenkjendelsens himmelske Lyst.

Evangen.

D Natur! naar du dig aabenbarer
 I din Skjønhed for din varme Søn;
 Hvi tør han da ei i Brødres Skarer
 Salig raabe ud: hvor er du skjøn!
 Af! hvad maa vel holde ham tilbage
 Fra at knæle i din Helligdom?
 Mængdens Smil han tør sig ei paadrage,
 Dg han staaer som — sjæletom.

Ven! naar stundom i fortrolig Klynge
 Hjertet skjönt og ædelt røber sig,
 Hvi tør ei min Arm sig om dig slynge
 Dg til Broderbrystet trykke dig?
 Hvi maa koldt fra Læben Ordet falde,
 Mens det brænder dybest i min Barm?
 Bilde ogsaa du mig Sværmer kalde,
 Hvis du saae, jeg søled varm?

Pige! naar jeg sidder ved din Side,
 Dg jeg i dit skjønne Die seer
 Taaren, som paa Kinden vil nedglide,
 Mens din Sjæl hver sorgfuld Aand er nær;
 D! hvad hindrer Taaren da at flyde?
 D! hvi dræber Smilet den igjen?
 Dg hvad grusom Lov maa mig forbyde
 Henrykt at bortkysse den?

Hr. Hem og Hr. Sem.

To Riddere droge fra Leding,
 Og det var rige Hr. Hem,
 Ved Siden red paa sin Abildgraa
 Den unge Ridder Hr. Sem.

Hr. Sem red paa sin Abildgraa,
 Hr. Hem paa Ballaffen sad:
 „Hvor drager I hen, unge Ridder Sem?“
 — „Jeg vil mig ride til Stad.“

„Jeg rider mig til den liden Stad
 Hift ved hiin salte Sø,
 Der fanger jeg mig en Jomfru skøn
 Alt til min Fæstemø.“

— „Og vil I fæste en Jomfru skøn
 I By ved falten Sø,
 Saa kan vi jo ride baade did:
 Der vil jeg og fæste en Mø.“

Og fritted unge Ridder Hr. Sem:
 „Hvad er den Pigelils Navn?“
 — „Maria, hedder den Lillievand:
 Hun sove skal i min Favn.“

— „Maria hedder den Lillievand?“
 Hr. Sem blev fort som Jord;
 „Det siger jeg Eder for Sanden:
 I hende ret aldrig faaer.“

„Det siger jeg Eder for Sanden:
Maria I aldrig faaer;
For hende er det jeg fæste vil:
Hun er saa væn en Maard.“

Dg meldte rige Hr. Hem saa snild:
— Hans Ganger den var saa rap —
„Hvo først naaer Møllen, først malet faaer —
„Nu vil vi ride om Kap.“

Dg sporede han sin Ballak snel,
Hr. Sem spored Abildgraa,
Dg rede de over Steen og Stub,
Af Flint sprang de Funker smaa.

Saa fore de over Stub og Steen,
Af Flint sprang de Funker smaa;
Men der de kom til Borgeled,
Da styrtede Abildgraa.

Dg der de kom til Borgeled,
Hr. Hem vilde oversætt';
Men Ballakken løb en Staver i Liv,
Dg det gif ei saa let.

Paa Jorden laae de Veilere to,
Baade med Dvide og Harm:
Hr. Hem havde brudt et Sidebeen,
Dg unge Hr. Sem en Arm.

Bed Borgeled stod den liden Smaadrengh,
Han kynded paa Stand den Nød;

Paa Borgen bar man de Riddersmænd
Dg lagde paa Hynde blød.

Dg det var unge Ridder Hr. Sem,
Han meldte med sørgeligt Snille:
„J brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
Det Barsel huer mig ilde.

„J brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
Alt for den væne Maard,
Dg aner mig, Enden bliver paa Leg,
At Ingen af os hende faær.“

Dg det var Maria, den Lilievand,
Randt Taare paa Rosenkind;
Hun pleied dem baade med Linned og Urt
Dg gif baade ud og ind.

Hun pleied dem baade med Urter og Linn
Dg gif baade ud og ind;
Dg meer og meer stod de Ridderses Hu
Alt til den Jomfru fiin.

Dg i sit Hjerte den Rosensblom
Bar unge Hr. Sem saa huld,
Men hvergang hun paa Hr. Hem mon see,
Hun havde baade Angest og Kuld.

De Dage ginge, de Uger gif,
Der gif vel Maaneder trende,
Dg lægt blev Sidebeen, lægt blev Arm;
Men Saaret i Hjertet mon brænde.

Dg beiled Hr. Hem, og beiled Hr. Sem;
 Den Mø var heel angest og mod:
 Hun havde Hr. Sem i Hjertet kjær;
 Men Ingen hun det tilstod.

Dg det var stolte Ridder Hr. Hem,
 Han drog sit Sværd med Harm:
 „Hvad ei skjon Jomfruen raade vil,
 Det raade vor egen Arm!“

Dg det var unge Ridder Hr. Sem,
 Tog Glavind udi Haand,
 Dg kæmped de for den Rosensblom,
 Dem baade til megen Vaand’.

Den første Gang de i Skjoldet hug,
 Fornam de om Sværdene bed;
 Den anden Gang de i Skjoldet hug,
 Det trilled paa Jorden ned.

Den tredie Gang, der de sammenfoer,
 De Sværde farvedes røde,
 Dg Hjelmene brast, og Panderne brast,
 Dg de slog hinanden tilbøde.

Dg det var Maria, den væne Mø,
 Randt Laare paa Lilielind;
 Saa ene hun ganged af Borgen ud,
 — Men aldrig meer gif hun ind.

Saa ene hun ganged af Borgen ud
 Alt til den mørke Fjord;

I Fjorden fandt de den Jomfrues Liig
Dg gjemte det dybt under Jord.

De lagde den Nø i Agerland,
Men ikke i christen Jord;
Dg Mariager kaldes den Stad,
Alt ved hiin mørke Fjord.

Dg nær ved Byen to Kirker staae,
De kaldes end Hem og Sem,
Dg indenfor Kirkerne hvide Muur,
Der har man jordet dem.

Saa hvile de Kæmper bag hviden Muur,
Paa Ageren Nøen tidt gaaer,
Dg hvergang de Klokker ringe til Liig,
Det flynker ved mørken Fjord.

Saabet.

Der danser en Pige for hver Mand's Dør,
Hun danser i lette, flagrende Slør;
I Lofferne bær hun en Krands saa grøn,
Dg Pigen og Pigen hun er saa skøn.

Der danser en Pige, saa elskelig,
For Konge, for Bonde, for Arm, for Rig,
Dg Konge og Bonde og Rig og Arm
Bil gjerne trykke den Nø til sin Barm.

Der sjunger en Pige for hver Mand's Dør:
 Hun sjunger og dandser i flagrende Slør;
 Hun sjunger ved Bugge, hun sjunger ved Grav,
 Hun dandser paa Jord, og hun dandser paa Hav.

Hun dandser og sjunger saa elskelig
 For Konge, for Bonde, for Arm, for Rig,
 Og Alle vil favne den Mø saa væn;
 Men naar hun er nærmest, hun flygter igjen.

Om Morgenens sjunger hun blidt for dig,
 Og vinker og dandser saa sagnetlig;
 Alt meer hun mon vinke og sjunge og gaae,
 Som Solen mon stige paa Himmelens Blaa.

• Ved Middag hun sagtnet den flygtige Dands
 Og peger alvorlig paa grønne Krands;
 Men naar du vil favne den Mø, saa væn,
 Hun smiler og sjunger — og flygter igjen.

Saa himmelft hun nynner ved Aftenstund;
 Men fjernere, lettere svæver da hun:
 Alt høiere Pigen mon stige og flye —
 Og smiler blandt Stjerner bag Nattens Sky.

Taaren.

Formen blev af skjult Kraftharmonie;
 Bæsned strømmed useet fra det Høie —
 Menneket opslog nyskabte Die;
 Men en Taare stod deri.

Taaren faldt paa Jordens Blomstersti:
 Blomsten maatte blegnende sig bøie —
 Mørk blev Jorden for det ældre Die,
 Sjøndt ei Taarer stod deri.

— Kom igjen, du Trøst i sundne Dage!
 Milde Fødselstaare! kom igjen!
 Kom til din forladte, ældre Ven!

Morgenstjen saae han let bortdrage;
 Taagen blev, sjøndt Taaren rulled hen —
 Det beklemte Hjerte blev tilbage.

Bruden.

(Skrevet da jeg skulde studere Jura.)

Sunden bag Hæften en Pige jeg saae,
 De Lokker var lyse, de Dine var blaae,
 Og Barmen — saa meget som jeg kunde see —
 Var tifold saa hvid, som den hvideste Sne.

Som Lilien, malet af Morgenens Glød,
 Saa blomstrede Rinden, halv hvid og halv rød:
 Med klaren Solstemme sang Pigen saa huld,
 Og holdt udi Haanden en Cither af Guld.

O! du Pieride! o Helicons Mo!
 O himmelske Lod, ved dit Hjerte at døe!"
 Saa fang jeg, og vilde alt ile didhen,
 Da greb mig i flagrende Loffer en Ven.

Den Ven var Forstanden, vor gamle Papa;
 Han tog mig ved Haaret og trak mig derfra;
 Mens ofte til Hækken tilbage jeg saae,
 Med Finger paa Næsen han taledes saa:

„Søn! vogt dig, kom ei Pieriden for nær!
 Hvis ei du har Hunger og Neldetrands kjær;
 Af slikt Frieri kommer Intet meer ud,
 Jeg derfor har valgt dig en Anden til Brud.“

Dg fremtreen af Busken en gammel Moerlil
 Med tusinde Rynker og tør som en Silb;
 Kun Prosa jeg læste i Ansigtets Træk,
 Dg Munden var tandløs, men virksom og kjæk.

De Fingre var krumme, og Dinene randt;
 Dog Guldet hun fatted og vinede grant:
 I Ungdommens Dage hun havde havt Stær,
 Dg Haanden var krummet af Bægtstaaal og Sværd.

Justitia var det, til Brud man mig bød;
 Forstanden befaled, og Sønnen — adlød.
 Med Suk da Madammen min Haand jeg forskrev;
 Men Hjertet hos Pigen bag Hækken dog blev.

Korsridderen.

„Sadt op min Ganger! slib mit Sværd!
 Gaf, Dreng! og hent mig Landsen!
 I Blodstrøm af en Hedninghær,
 Mig luer Helgenkrandsen.“
 Bild Greven bød og rusted sig
 Med sorten Harniss frygtelig,
 Paa sorte Hingst sig svinged,
 Dg Sværd og Landse klinged.

Ved Siden red Vasaller fem
 Med Rustninger ildrøde,
 Dg røde Hingste bare dem;
 De Grevens Bink adløde
 Med Hui- og Hurra-Raab til Mord
 De gjennem Tyrkens Lande foer
 Dg brændte, røved, sloge,
 Hvor de saa hendroge.

En Dag de saae ved Morgengry
 En glad Nomadehorde,
 Som fredelig fra By til By
 Dmdrog med sine Hjorde.
 Med Hurrastrig og vilde Raab
 Fremstyrter Greven med sin Hob;
 De Hyrder faldt til Fode:
 „D! Raade, Christne! Raade!“

Da kom en Mand, med Brynie hvid,
 Paa hviden Ganger sad han;
 Af Afsyn var han god og blid,
 Dg for de Arme bad han:

„D sfaan! de værgeløse er —
 D sfaan! de er jo Mennesker!“
 Men de Vasaller brummed,
 Dg hvide Mand forstummed.

„Hug ned, hug ned!“ — lod Grevens Ord —
 Til Helvede de stunde:
 De ei den Herre Christum troer,
 Hug ned de Hedninghunde!“
 Dg Sværdet hvined Hug paa Hug
 Blandt Hurraraab og Dødningsuf,
 Dg videre de sprengte,
 Med Støv og Blod bestænkte.

En feiderustet Tyrkehær
 Nu styrted dem imøde,
 Dg rædsomt klorred Sværd mod Sværd,
 Dg Døde faldt paa Døde.
 Til sidst de Muselmanner veg,
 Udmattede af blodig Leg;
 Men saaret og bedøvet,
 Laae Greven strakt i Støvet.

Det Pantser tynged vældelig,
 Han mægted ei opstige,
 Da saae han Nogen nærme sig;
 Det var en Tyrkepige.
 „Du bløder, slemme Christenmand!
 Dg jeg dig ikke hade kan,
 Din Gud dig maa tilgive;
 Men jeg vil dig oplive.“

Dg reiste hun ham medynksfuld,
 Forbandt ham hvor han blødte;
 Dog mens hun pleied ham saa hulb,
 Hans Die hendes mødte:
 Flux brændte han af vilde Lyst
 Dg knuged Pigen til sit Bryst;
 Hun styrted ham til Fode:
 „D! Naade, Christmand! Naade!“

Da kom den blide Mand igjen
 Paa Gangeren hin hvide:
 „Bær ikke utaknemlig, Ven!
 Jeg varsler dig itide!
 Hvis ei du hører Uskylds Bøn,
 Da venter dig retfærdig Løn.“
 Men vilde Seirer brummed,
 Dg hvide Mand forstummed.

„Gaf, fromme Nar!“ — Iod Grevens Ord —
 Det er en Hedningqvinde:
 Hun ei den Herre Christum troer —
 Jeg synder ei ved hende.“
 Dg Pigen vred sig i hans Arm:
 „Forbarm dig, Christmand! o forbarm!“
 Men kraftløs hun hensegned,
 Dg — Uskyldslilien blegned.

Dg fort med Hui- og Hurra-Naab
 De Riddersmænd fremdroge,
 Dg hvor den kom, den vilde Hob,
 De brændte, røved, sloge.

Alt lyste Nattens Maane from,
 Da just til en Moskee de kom,
 Hvor Børn og Qvinder sade
 Andægtigfromt og bade.

„Røv, brænd og myrd!“ — Løb Grevens Ord —
 Til Helvede de stunde:
 De ei den Herre Christum troer —
 Myrd, brænd de Hedninghunde!“
 Vasallerne adløde ham?
 Dog pludselig blev Armen lam,
 Og Sværdene ei rammed,
 Og Faklerne ei flammed.

Ei længer lyste Maanen mild;
 Men Skyerne blev røde.
 Forgjeves Greven hujed vild,
 Hver Lyd paa Læben døde;
 Og Ridderen med Brynien hvid,
 Men ikke længer huld og blid,
 Foer vældig frem og trued —
 Ildfunter om ham lued.

„For tredie Gang jeg møder dig,
 Men varsler nu ei mere.
 Paa Ustylds Grav, paa Brødres Liig
 Du Himlens Gud vil ære;
 Banflægtede Naturens Søn!
 Din Daad er endt, modtag din Løn!
 Guds Søn har fældet Dommen —
 Nu er din Time kommen.“

Dg flux med Hui og Hurra=Raab
 Kom Mattens Aander blege;
 Forgjeves Greven og hans Hob
 For Hevnens Aander vege.
 En Flammefrands af Slanger vandt
 De om hans Haar — og snøs og svandt;
 Dg brat i Midnatsstunden
 Var Mørkets Rov forsvunden.

De hemmelige Bygmestere.

Ἐκαστος βλέπω, πῶς ἐποικοδομεῖ!

Paulus.

Hvo bygger i Løndom ved Dag og ved Nat
 Paa Borgens de øde Ruiner?
 Hvo reiser i Stilhed, hvad Stormen saa brat
 Nedstyrter, naar fjendtlig den hviner?
 Hvad kaldes den Borg, usynlig og stor,
 Hvis Grundsteen er adspredt i Syd og i Nord?
 En Søile staaer hist, og en Søile staaer her;
 Men aldrig fuldendt den Bygning du seer.

Hvo er vel den Herre, som, fremmed paa Jord,
 Gaaer lonlig fra Hytte til Hytte,
 Som fredløs maa skjule de flygtende Spor
 Dg sjælden til Stav sig kan slytte?
 Af Borgens mægtige Fiender ham drev,
 De Muren nedstyrte, de Taget nedrev,
 Dg Flygtningen ganger paa Veien saa trang,
 Ham Fiender forfølge paa møisomme Gang.

Hvad kaldes den Herres Huussvende saa troe,
 Udsprebte i Verden saa vide?
 Hos Flygtningen vil de kun bygge og boe:
 De stedse med Fjenderne stride.
 De bygge paa Borgen ved Nat, ved Dag,
 De bøde paa Muur, de bøde paa Tag.
 Tidt Bygningen synker for Stormene hen;
 Men Svendene trolig den reise igjen.

— Hil Eder! o! Svende, som hemmelig gaae
 Og trolig end bygge og stræbe!
 Jeg Eder ei kjendte, jeg Eder ei saae,
 Ei nævned med vanhellig Læbe.
 Dog veed jeg, at eders Jdræt er stor:
 Den breder sig over den mørke Jord;
 Og gjerne jeg tro rakte Haanden Jer hen
 Og kæmped og bygged paa Borgen igjen.

Borgen.

(Vinter 1807.)

Blandt taarnede Buer,
 Blandt Piller, nedsjunkne af Elde,
 Hvor Hvælvingen truer
 At styrte — og knuse sin Bælde,
 Hvor iislagte Grave, hvor sneefrandste Bold
 End vidne om stridbare Old —

Blandt stolte Ruiner
 Af Fædres høit kneisende Haller,

Hvor Stormen nu hviner,
 Dg Ravnen sin Yngel henkalder;
 Hvor Natuglen hylar, hvor Mandernes Dands
 Opklares af Blodmaanens Glands —

Hvor graanende Bøge,
 Hvor nøgne bedagede Ege
 Med Stormene spøge
 Dg knarke i rædsomme Lege,
 Hvor Vandrerer bærer paa eensomme Sti
 Dg gyser og iler forbi —

Til Støvet, som dækker
 D! Dldtid, din Urne din Hæder,
 Til Muld, som opvækker
 Stolt Tanken, o Fædre! om Eder —
 Did vinked Camoenen med Taarer sin Ben
 Dg rakte ham Citheren hen.

„D! hellige Steder!
 D! bittre — livsalige Minder!
 Hvi svulmer ved Eder
 Min Barm, skjøndt en Taare nedrinder.“
 Saa sang jeg med Beemod, og Hallen gjenklang
 Med underfuldt Dron af min Sang.

Taus lytted jeg længe
 Dg stirred, og stemte saa sagte
 De bævende Strænge;
 — Kun skurrende Mislyd de vakte —
 Da saae jeg bag Muren en varslende Mand,
 Dg Citheren sank af min Haand.

Jeg skued, o Under!
 En blegnende Dding jeg skued,
 Blod randt af hans Bunder,
 Halvbristende Diet end lued:
 Ved Foden laae Hjelmen med kobberne Skjold,
 Søblokken var Bindenes Bold.

Til Sværdet han stytted
 De aldrende kraftfulde Lænder;
 Han løfted og knytted
 Mod Havet de truende Hænder;
 Nu hæved han Blikket, og Liigmaanens Stin
 Traf Taaren paa Ddingens Kind.

Dumt runged en Stemme
 Mig huult som fra Graven imøde:
 „Kan Sønerne glemme
 At Faderens Bunder end bløde?
 Grib Sværdet! og hevn mig! og Ridningen knus!
 Og seir — eller dø paa mit Gruus!“

Krigeren.

(Sommer 1808.)

Nichtwürdig ist die Nation, die nicht
 Ihr Alles freudig seht an ihre Ehre.
 Schiller.

Hvi funkler Herthas Dal saa rød
 I Aftensolens Blød?
 Hvi hæver Manden Blikket vild
 Forventningsfuld mod Baunens Flo

Dg fryser — Død?
 Hvi hylér Ravnens hæse Skrig?
 Den venter Stimands Liig.

Hvi toner Bragas Harpelyd
 Ei mere stille Fryd?
 Hvi blegner, Frey! din Blomsterkrands
 I Lyn og kolde Rædselglands
 Af flebne Spyd?
 Brynhildur fra Guldhallen steg —
 Hun æfter blodig Leg.

Hvi kruses saa ved Stormens Brag
 Ildfarvet Danerflag?
 Hvi buldrer Egir harmfuld: Bee!
 Hvi hvæsser Helten rusten Lee
 Til Høstens Dag?
 Det gjælder Drlogsfærd, ei Svig,
 Det gjælder, Havtrod! dig.

See Odins Ræmpesie, see!
 Det luffer sig med Bee!
 See Gubben fra den friske Grav
 Henpeger paa det skumle Hav
 Og stammer: Bee!
 Skjælv, Albion! Som Havets Bund
 Er Hevnens dybe Grund.

Der er en Guddom i vort Nord,
 Hans Navn er Afathor,
 Han slynger Dødsbud i sin Haand —
 End i den danske Krigers Land

Den Guddom boer;
 Han knuser Jeters Vandeskål
 Og leer ad Usles Tal.

Ei Dværgedolk var Kæmpens Sværd
 I ærlig Ledingsfærd;
 Kun nordisk Kraft var Nordens Skjold;
 End Kæmpens Søn, som Kæmpen, bold
 Staaer mod hver Hær,
 Og Retfærd i hver Ynglings Arm
 Medstyrter dem med Harm.

Kom, Havmand! kom, lad ærlig Dyst
 Udsone Danens Bryst!
 Kom, Havmand! kom, og giftig Flod
 Af Sødspotens sorte Blod
 Paa Gefjons Kyst
 Nords tabte Fred gjentakke skal
 Og Fryd ved Fjendens Fald.

Den talende Fugl.

(Skrevet i December Maaned 1810, da Orlogsskibet Phoenix
 løb af Stabelen.)

Kæmpernes Sønner i Nord!
 Hører hvad Fuglen paa Bølgen mon sjunge!
 Hør hvad den kvæder med varslende Tunge!
 Hører! og fatter og troer!

Tider er rundne,
 Stjerner har lyst og er svundne,
 Slægter har blomstret, er visnet igjen,
 Glier var — og sank hen.

Kraften kun lever,
 Kraften er Fuglen, som svæver
 Skjult som en Aand over Graven, saa stor,
 Over den natlige Jord.

Ewig udsvinger
 Fuglen de hellige Vinger;
 Den er en Phoenix med gyldene Fjær —
 Trygt er det Folk, den har kjær.

Helte sig hæved
 Stoltelig, hvor den fremsvæved,
 Hellas! dit Banner den hviled sig paa,
 Roma i Drnen den saae.

Atter den flyede
 Og til sin Rede gjentyede:
 Den var en Fiskfugl, saa herlig og stor,
 Havde sit Hjem udi Nord.

Kæmper fremginge
 Drabelig under dens Binge;
 Kæmpernes Rygte saa vide bortfløi —
 Kæmperne selv sank i Høi.

Kamp var forgjettet,
 Fædrenes Høie udsløttet,

Nordboens Sværd laae forrustet i Krog —
Uven i Matten det tog.

Fugl fløi foroven;
Men nu nedgled den paa Boven,
Vorded en Sofugl, saa herlig og stor,
Kalder sig Phoenix i Nord.

Helte sig reise,
Havets Blodbanner de heise —
Fuglen udbreder alt Bingen saa hvid,
Sjunger om kommende Tid:

„Tider skal rinde,
Stjerner skal lyse og — svinde,
Slægter skal blomstre — og atter døe hen —
Danien stande igjen.

Kraften skal leve,
Dg trindt om Danien svæve,
Stolt som en Phoenix med gyldene Fjær —
Trygt er det Folk, den har fjær.“

De trende Børn.

I Kammerset støier den liden Smaadrenge
Dg banker saa saare paa Døre;
Det hele Huus slyser og ganger i Seng,
Monne ei den liden Dreng høre.

Han banker ved Dag, og han banker ved Nat,
 Net aldrig vorder han stille:
 En skrøbelig Skodde for Døren er sat,
 Den sprænge saa gjerne han vilde.

Paa Høienloft sidde to Piger smaa,
 Saa livlige og saa blide;
 Taalmodige stille de sidde maac
 Og see gjennem Ruden saa vide.

Naar liden Smaadrenge i sit Kammer er fro,
 De Smaapiger smile saa saare;
 Men naar han banker saa ængstelig paa,
 Da fælde de mangen en Taare.

Og Pigerne græde ved Nat og ved Dag,
 Naar liden Smaadrenge monne sukke;
 Han banker og bløder ved hvert et Slag;
 Men Ingen vil hannem oplukke.

Og Dette vil jeg sige for sand:
 Han længe kan sukke og bløde;
 Men naar han paa Døren ei banke kan,
 Da haver han blødt sig tilbøde.

Og Dette vil jeg sige for sand:
 De Smaapiger længe kan sidde,
 Og smile og græde saa længe de kan
 Og see gjennem Ruden saa vide.

Men liden Smaadrenge de have saa kjær;
 — Thi Søskende monne de være, —

Dg naar han i Kammeret lever ei meer,
Ei heller de Søstre er mere.

Dg Dette kan jeg end sige for sand:
Naar livløs de trende er vorden —
Da styrter det hele Huus sammen paa Stand
Dg synker saa dybt under Jorden.

D! veedst du ikke den liden Drengs Navn
Dg hvad de to Smaapiger hedde,
Saa føled du aldrig Sorg eller Savn,
Dg aldrig monne du græde.

Til Birgittes Blomster.

Floras Døttre! kjælnæ Spæde!
Usthylds, Godheds Billeder herneede!
Siig, hvi smile J mig ei som før?
Mon J ikke meer som hidtil ere?
Eller er kun eders Ven ei mere
Lykkelig som før?

Rose! siig hvi du liig Solen luer,
Naar den sluffes i den vilde Sø!
Blege Lilie! siig mig hvi du stuer
Paa din Elsker, liig henfarne Mø!
Siig mig, Floras kjælnæ Spæde!
Naar i Aftenduggens Glands J staae,
Siig, hvi synes J da græde?
Dg hvi eders Sanger græde maa?
Hvi maa Tidslæn, liig den mørke Kummer,

Blande sig i eders hulde Bed?
 Medens Balmduft udbreder Slummer,
 Stille, dyb, som Gravens Fred.

— Hun er borte, hun som pleied Eder,
 Ei i jordiff Dragt hun vandrer meer;
 Derfor staae J svøbt i Sørgeklæder,
 Derfor staaer den mørke Tidsel her;
 Derfor J ei meer som hidtil ere,
 Derfor græde, segne J og — døer;
 Derfor er og eders Ven ei mere
 Lyffelig som før.

Floras Døtre! kjæle Spæde!
 Uffylde, Godheds Billeder herne! —
 Hæver eders Hoved, vakkre Smaa!
 See hvor Mattens fromme Die smiler
 Hift til Høien, hvor vor Moder hviler —
 Did jeg vil med Eder gaae.

Der skal Sønnens hede Taare rinde,
 Der skal eders korte Liv henfvinde,
 Hendes Blomstren liig;
 Der skal Beemods Stræng i Matten bæve,
 Der den Godes Aand forklaret svæve —
 Og velsigne mig.

Skjalden og Drømmene.

Vita, si scias uti, longa est.

Seneca.

Med Luthen i Haanden gif Sangeren fro
Over duftende Enge,

Dg blidt i Skumringens svalende Ro
Klang gyldene Strænge.

Han qvad om Blomsten, som længe var død,
Han qvad og om den, som sin Bellugt udgjød,
Han qvad selv om den, som end ikke var fød;

Dg Rosen, som døde,
Ham smilede fra Graven imøde,
Dg Rosen, som leved, og blussede rød,
Ham duftede fød,

Ja Rosen, som laae end ufødt i sit Skjul,
Selv syntes ham aabne sig huld.

Bed sprudlende Kildes grøntdækkede Bred
Lod Skjalden sig ned;

Dg Vandenes Rislén, saa sagte fortrolig,
Dg Fuglens Dvidren fra løvtætte Bolig
Dg Hjertet, som banked end skyldfrit og rolig,
Gjød qvægende Slummer
Paa Diet, som ei kjendte Rummer.

I Drømmeslor fremtreen for Ynglingens Aand
En Gubbe med Loffer sneehvide,
Dg Sangeren vandred ved Oldingens Haand
Til Egne ukjendte og vide.

Paa stolte Ruiner han undrende stod,
Hensmuldrede Ræmpebeen laae ved hans Fod,

Og Aander sig hæved
 Af Gruset og hvidt over Gravene svæved,
 Og Ynglingen bæved —
 Men Oldingen smilede og ledte ham blid
 Til Minder om Kæmpernes Tid.
 Der tindred en Lampe i tause Nat
 Gjennem sorten Muld,
 Og under de Masser, nedstyrtede brat,
 Lyste røden Guld;
 Taus pegede Gubben paa Harpen og svandt —
 Et Bæld der af Toner oprandt.
 „D! hellige Gubbe! dit Afsyn jeg kjender,“
 — Saa qvad den begejstrede Skjald —
 „Forgjebes ei Lampen i Graven du tænder,
 Forgjebes ei Luen i Barmen mig brænder —
 Jeg følger det hellige Kald.“

Og atter fremsvæved i flygtige Drømme
 Et Bæsen for Ynglingens Blik:
 Det kom, som i Floden de svulmende Strømme,
 Som Bølgen i Ebbe det gif;
 Det ligned en langsom og aldrende Dvinde,
 Men løb dog som Baarens de flyvende Binde;
 Han saae det som oftest kun truende svinde;
 Men greb han den Flygtning med hastende Arm —
 Da smilede en Mø ved hans Barm.
 „D! tidt jeg dig skued,
 Men kjendte dig ei;
 Men naar du var flygtet paa iilsomme Bei,
 Du saae dig tilbage og — trued.
 D! favn mig da nu, før du farer forbi!
 Jeg tidt saae dig blomsterstrøe Vandrerens Sti,

Dg Blomsterne leved,
 Naar længst du bortspæved,
 Dg stundom blev Blomsten en Bautasteen,
 Som stod høit paa de mulddækte Been — —
 Et Smil før du flygter!" — saa Ynglingen sang —
 "Jeg kjender din lynsnelle Gang;
 Du evig udsvinger
 De flygtige Binger;
 Men grønnende Palmer den Yngling du bringer,
 Som greb dig i lynsnelle Gang."

— Paany leged Drømme for Sangerens Die:

Han stued en Engel paa himmelske Høie;

I Morgenens rødmende Rosenstjær

Stod den Herlige der.

Med aabne Arme gif Skjalden did,

Hvor Himlens Søn standed skjøn og blid;

Dog naar han nær sig de Høie troede,

De atter smilende fjerne stode,

Dg Englen vinkede stedse der!

Men — aldrig nær.

"Min Seraph! o! maa du evig mig vige"

— Saa Sangeren atter udbrød —

"D! kan jeg end ei dine Høie bestige,

Du trylled mig dog fra dit smilende Rige,

Dg fjernt jeg din Himmel dog nød."

— Bortflygtet var Slumren, og Drømmene veg;

Lidt Skjalden dem mindes ved Strængeleg!

D! trefold lykksaligt er Mennekelivet;

See! trefoldigt Liv mig i Livet er givet:

See! Rosen, som døde,

Mig smiler fra Graven imøde,
 See! Rosen, som lever og blusser end rød,
 Mig dufter saa sød,
 Ja Rosen, som ligger usødt i sit Skjul,
 Selv synes mig aabne sig hulb.

Fredens Hav.

Saae du det Hav, hvor Bølgen hæver
 Saa sælsomt over Bredden sig,
 Men stille, staaende dog bæver
 Foruden Dæmning fredelig?

Saae du det Hav, hvor ingen Snekke
 Opsøger Rigdom, trodser Død,
 Men hvor de Bøver selv henlægge
 Belsignelsen i Landets Skjød?

Det fraader ei, naar Stormen bruser,
 Ei Klipper skjuler det, ei Liig;
 For Sommervinden blidt det suser,
 Der mangan Glæde skjuler sig.

Det Hav udstrømmet skjønt af Freden:
 Der hersker ingen Rov og Mord,
 Der kæmpe ingen Dyr forneden,
 Dg Mennesker ei ovenfor.

Der svømme ingen Hvaler, grumme,
 Dg ingen Skjælbyr, folde stumme;

Havfruer boe paa Havets Bund,
Med Sølværøst og klædt i Duun.

De brede ud den lette Binge
Dg flagre over Bølgevang;
Bed Morgenrød de høit sig svinge
Mod gyldne Eky med Jubelsang.

Mod Dvel de atter Hjemmet søge
I Hytten under Bølgetag,
Dg fro de deres Liv bortspøge
I Hav, i Luft, ved Nat, ved Dag.

Du saae det Hav, du saae den Bølge,
Du hørte glad hiin Havfrusang;
Dg vil du Musens Spøg nu følge,
Saa gjenkjend det i Harpeklang!

De tvende Ryster.

Es giebt so bange Zeiten,
Es giebt so trüben Muth,
Wo alles sich von weiten
Gespenstlich zeigen thut.

Novalls.

En Snekke jeg stuer paa gyngende Bände
Imellem to fjerne, fortryllede Lande;
Paa Snekken de Sømcænd saa længselsfuld staae
Dg ønske de yndige Bredder at naae.

Men som de fremglide
Mod vestlige Strand,
Fordunkles det blide
Det østlige Land;

Dog kunne de skimte
 Den herlige Kyst,
 See Stjernerne glimte
 I dæmrende Dst,
 See Skiffelser svæve
 Nu hist, og nu her,

De synes saa store, de synes saa gjæve,
 Som Kæmper de gange med Harnisk og Sværd;
 Alvorlig i Kreds de til Skjolde sig læne,
 Snart stande de Skygger, liig Bautaftene,
 Snart svinder for Diet den flygtige Form,
 Dg Synerne verle, som Skyer i Storm.

Dg Laagerne blende

Den stirrende Mand,

At! skulde jeg ikke de Skiffelser kjende?
 Bar det ei mit Fædreland?

— Fort tumles den Snekke

Ad blaalige Strøm,

Dg brusende Bølger de Somænd opvække,
 Som Daglarmen Pigen af Morgenens Drøm.

Ei meer de henstirre

Mod dæmrende Dst,

Hvor Aander omvante og sært sig forvirre

Paa underfuld Kyst.

„De Skygger er tomme,

Hint Land er ei til,

Did kan vi ei komme,

Hvor gjerne vi vil.

Bort Blik sig forvilbed

Paa Drømmenes Bred,

Dg hvad er et Billed

Mod Birkelighed?"
 Og vende de Diet
 Mod Dagfaders Grav,
 Og ane, og haabe, og stue fornøiet
 Mod Rysten i vestlige Hav,
 Hvor Snekken vil lande,
 I skovkrandste Havn,
 Hvor Bjerget sig speiler i bølgende Bunde,
 Og Dalen dem aabner sin Favn.

Og Snekken udspiler
 Sin Binge saa hvid,
 Som Fuglen mod Hjemmet, den stræber, den iler;
 Men aldrig kommer den did:
 Det Land, som de søge
 I vestlige Sø,
 Maa stedse saa grunt med Havpløierne spøge,
 Det er en letsømmende D;
 I speilglatte Bølge
 Den kaster sit Skjær
 Og flygter, mens Tusind det Billed forfølge,
 Som idelig synes saa nær.

Og Boven bortskylles,
 Det Billed forgaaer;
 Paany det fremtrylles,
 Men aldrig bestaaer.
 Og Snekken mon glide
 Paa Søen en Stund;
 Men naar den ei længer med Bølgen kan stride,
 Den daler, og synker til Havsens Bund.
 — Dog da er den svundet,

Hin Længselens Tid,
 Og Den, som stufed og flygted, er bundet,
 Og lykkelig svømmer den Skibbrudne did —
 Og naar han opstiger
 Paa fremmede Strand,
 Hver Trængsel og Nød fra hans Hjerte bortviger:
 Han er i — sit Fædreneland.

Den Huusvilde.

En Bonde i sin Hytte sad
 Blandt muntre Børn og hos sin Dvinde;
 De taled om den fjerne Stad
 Og om de Stores Fryd derinde;
 Da treen en fremmed Yngling ind,
 Med Luth i Haand, med Sne paa Kind.

Forvildet var den Ynglings Blif,
 Han smilede, mens han syntes græde;
 Fra By til By han huusvild gik,
 Og kun hos Armod tog han Sæde;
 I sprukne Luth var ingen Klang,
 Dens Strænge sønderrevne hang.

Mild Bonden fremmed Gjest modtog,
 Nysgjerrig stod den Børneklynge;
 Han satte sig i mørken Krog,
 En lystig Sang han loved synges;
 „Een“ — sagde han — „jeg kan kun — hør!
 Den synger jeg for hver Mand's Dør —

„Nymaanen tænder sit Midnatslys,
 Nordstjernen glimter saa bleg —
 Hør hvad der klinger, tys, tys, tys!
 Hører I Strængeleg?

„Seer I ikke den fremmede Mand?
 Hører I ei hans Sang?
 Hift ved Borgen sjunger han
 Stjult til Cithrens Klang.

„Seer I ikke hiin Jomfrulil?
 — Vinduet stander paa Klem —
 Stille staaer hun og lytter til,
 Haver hvert Ord i Gjem.

„— Tys! hvad flapprede? — Døren gif —
 Hvor blev den fremmede Mand?
 Veed I at tyde Stjernens Blik,
 Der I det læse kan.

„— Du, som seer gjennem Ruden klar!
 Siig, hvad skuer du der?
 Indenfor sidder et elskende Par,
 Dem har Stjernen saa kjær.

„Ynglingen nynner til Cithrens Klang,
 Hør hvor det klinger — hvor tyft!
 Pigen hører den smeltende Sang,
 Synker til Ynglingens Bryst.

„Men Hvo kommer med hule Trin
 Gjennem den mørke Gang?

Hvorfor blegner den Deiliges Kind?
Hvi forstummer den Sang?

„Seer I ikke hiin mørke Mand
Med Guldblade paa Bryst?
Strængene sønderriver han —
Hører I ei hans Røst?

„Hører I ei den vilde Larm?
Pigen river han fort;
See! med søndret Cither i Arm,
Vandrer Sangeren bort.

„— Fuldmaanen tænder sit røde Lys;
Hvad tyder blaalige Ring?
Hør hvad der flinger, tys, tys, tys!
Hvo danser her omkring?

„Seer I ikke den fremmede Mand,
Som mellem Korsene gaaer?
Hist ved en Liigsteen nynner han;
Ingen hans Dvad forstaaer.

„— Nymaanen tænder sit Lys igjen;
Nordstjernen glimter saa bleg.
Seer I den Fremmede vandre hen,
Hør' I hans Strængeleg —

„Spørger ham ei, hvorfra han kom
Eller hvorhen han gaaer!
Hovedet han ryster og vender om —
Ingen ham her forstaaer.

„Men kan I tyde Stjernens Blik,
 Der I det læse kan:
 Stjernen paa Veien med ham gif,
 Kjender den fremmede Mand.“

„— Nu Brød mig for min Bife gif!“
 — Den Fremmede opfoer med Latter —
 „Trallalla! kom, min Venneviv!“
 Hvad han paany og smilede atter;
 Men snart en Taare, rød som Blod,
 Med Banvid i hans Die stod.

Dg knuste Luth saa huult gjenlød,
 Som naar blandt Strænge Storme larme;
 Den Bonde sukede og udbød:
 Ak! Gud sig over dig forbarme! —
 Men fremmed Gjest bortgif saa brat
 Dg svandt i mørke Vinternat.

Knud den Hellige.

Det var den Konning Siegod,
 I Kirke monne han gange;
 Saa mørkt St. Albans Billede stod —
 Forstummet var Bøn og Sange.

Bed Altret ligger en gammel Steen
 Af Marmoret hin hvide,
 Der hvile de møre Christenbeen
 Alt fra de første Tide.

Men ligerviis udi Sneen hvid
 Bloddraabet skinne saa røde,
 Saa skinne to Roser fra gammel Tid
 Paa Stenen over de Døde.

De Roser skinne saa underfuld,
 Den Konning sukker saa saare,
 Paa Stenen skuer han, mørk som Muld,
 Og fælder saa hed en Taare.

Thi Roserne, som saa røde stod,
 Men forðum var marmorhvide,
 Var malede med hans Broders Blod,
 Det maatte den Konning vide.

— Did ganger en Christen til sin Gud
 Bed Alteret at bede:
 Der beder engang den Konning Knud,
 Mens Mordere om ham lede.

En Broder stander ved Kirkedør —
 Velsignet han evig hedder;
 Sin Konning tro, han kæmper og døer,
 Og derfor ham Gud nu glæder.

De Mordere med vanhellig Fod
 Alt for Høialtret traade —
 Der Konning Knud sank i sit Blod,
 Bad for sit Folk om Naade.

Paa sneehvide Krands af Marmorsteen
 Faldt Draaberne de røde,

Ei kunde de tvættes af igjen,
Som Ild de Roser nu gløde.

Dg det var Konning Eiegod,
Han stirred ned saa saare;
Hver Dag paa kolde Broderblod
Faldt hede Brobertaare.

Men Roserne skinned lige rød,
Hans Taarer dem ei udslitted:
Ustyldig var den Fromme død,
Ei Folkets Brøde astvættet.

— Dg det var Konning Eiegod,
Til Rom saa monne han skrive
Dg spurgte om Raad, hvordan det Blod
Engang kunde slettet blive.

Udfones maatte den Konnings Død,
De Blodroser svinde tillige;
Ehi visseelig stor Jammer og Rød
Forjættedes Land og Rige.

Dg lovet være den Pave from!
Kong Knud han monne optage
Blandt dem, som for Guds Helligdom
Som Martyrer kom af Dage.

Det var da Knud den Helgens Liig
Blev lagt ubi Robber røde,
Dg Messer hæved til Himlen sig
Alt for den hellige Døde.

I Kirke ganger Kong Siegod,
 Paa Stenen monne han stande:
 Udslettet er nu det Konningblod,
 Dg frelst baade Folk og Lande.

Ossian.

Dybt runger Harpen, som et Oldtidsqvad,
 Høitideligt, som døde Barders Stemme,
 Dg Aanden hæver sig, tungfindig, glad;
 Thi den kan Fortids Kæmpegang fornemme.

Det gjengjald fjernt fra Harperne i Nord,
 Fra Luthas Strømme og fra Morvens Fjelde,
 Det gjengjald gjennem Sekler lydt paa Jord,
 Dg sildigst Et fornam Kraftoldets Vælde.

Dg Luen flammed i en Ynglings Bryst:
 Ved Nat han lytted til de fjerne Toner,
 Mens Braga rev ham bort fra Danas Kyst
 Dg satte ham i hine Klippezoner.

Han skued Kæmpen, Morvens Kongesøn,
 Alt i hans Morgenstund i Heltes Klynge
 Dg hørte Barden, blomstrende og stjon,
 I Fredens Hal om Kampens Bulder syngte.

Han fulgte Skjalden i hans Manddomsidd
 Paa Dødens Mark, saae Styrken for ham bløde
 Dg hørte ham hos Brannos Datter blid
 Ved Strængeleg forevige de Døde.

Han stued Kæmpen, styttet paa sit Skjold,
 Mens trindt de Elskede i Graven segned,
 Og Vintren nærmed sig saa mørk, saa kold,
 Og Kraften svog, og Heltens Loffer blegned.

Han deled Bardens stille Sørgmods Fred,
 Mens Dscars blege Nø end til ham smilede,
 Og Pigens Haand henover Strængen gled,
 Og Fortids Drømme gennem Sjælen ilede.

Han fulgte Gubben, blind og træt af Aar,
 I sorten Mulm, blandt Gravene saa ene,
 Hvor Stormen sused i de hvide Haar,
 Mens mørk han sad paa sjunkne Bautaastene.

Han saae dig, blinde Skjald! omvante der
 I evig Nat, blandt nøgne Egelunde;
 Malvinas Haand nu leded dig ei meer,
 Og dog — og dog han maatte dig misunde.

Din Dag har lyst, o Fingals store Søn!
 D! den har lyst fra Oldtids Morgenrøde,
 Og selv din Nat var i sit Mørke skjøn;
 Thi Dvad om Dagens Daad i den gjenløde.

Paa Luthas Slette, fjernt i taaget Nord,
 En Gravhøi i Aarhundreder sig hæver,
 Der smuldre Kæmpens Been i sorten Jord,
 Mens høit hans djærve Aand i Skyen svæver.

Hvi gaaer han ikke mørk ved tause Rjær
 Blandt Glemsels ubesjungne Heltestære?

D! skulde Bragas Søn selv vanke der,
Hvorfra hans Harpetoner Helte bare?

Nei, Barden trængte ei til Barders Dvad:
Han skabte selv sig evigt Eftermæle,
Hans Aand i Livet tidt paa Styer sad,
I Døden kan den ei blandt Taager dvæle.

Blandt sine Fædre vandrer Conas Skjald:
Nær Stjernerne er Ræmpens Jød den samme;
Men Himmelbuen er hans vide Hal,
Hans Glavind er den blege Nordlysflamme.

Dg let paa Stormens Binger iler han
Fra Pol til Pol, henover Jordens Svage;
Dg Aftmagts Sønner nynne — Ossian!
Dg sine Glimt af Ræmpeoldets Dage.

End kneiser Fjeldet paa din Taages,
Stormsvangre Morvens Drot! og Egen luder
Henover dine Bølgers mørke Sø,
Dg Rampestenen stolt dit Navn bebuder.

End suser Stormen gjennem Haslens Dvift,
End vandrer Jagtens Søn hos dine Strømme,
Seer Bardens Aand paa Maanestraalen hist
Dg vogter sig at styrre dine Drømme.

Dg over Oceanets dybe Grav
Din Lungfjinds søde Melodier rulle,
Dg tidt, naar Høien dem tilbagegav,
De lod som Fædres Tale underfulde.

Dg Dalens unge Skjald i Natten staaer,
 Mens Lynet gennem mørke Skyer glimter,
 Dg Barmen svaulmer, og han Harpen slaaer;
 Thi det er Oldtids Kæmpeæt han skimter.

O! hvælv kun mørk din Himmel, kolde Nord!
 Sorg kun i Fred, du kummerbaarne Hjerte!
 Der Storhed i de sorte Skyer boer,
 Dg Fingals Søn mig Beemods Sødhed lærte.

Rung kun, o Harpe! dybt som Oldtidsqvad,
 Høitideligt, som døde Barders Stemme,
 Mens Aanden hæver sig tungsindig — glad,
 Mens den kan Fortids Kæmpegang fornemme!

Til Sanggubinden.

Vist blidelig med dine stærke Binger,
 Du kolde Storm, som gennem Norden gaaer,
 Mens Harpen under Stjernehimlen flinger,
 Dg Sangeren i Natten henrykt staaer!
 Ryst ei saa barsk, o Eg! de nøgne Grene!
 Rlynk ikke, Nattens Fugl! for du er ene!
 Smil sødt, o Maane! gennem Skyen ned!
 Jeg sjunger om min Kjærlighed.

Min Seraph! Himlens evigskjønne Datter!
 Fra dig udflød Cherubers første Sang:
 Guddommelig hver Guddomsgnist du fatter,
 Indaander Sjælen den med Harpeklang.

Du Ordet er, som var, som er, som bliver,
 Ætherist Tonelegem dig omgiver,
 Dg saadan svæved du paa Jorden ned,
 Dg qvad om Tid og Evighed.

Død var Naturen, du har den oplivet:
 Du trylled Væsner frem i Luft, i Hav,
 Dg Jord og Træ og Steen du Liv har givet,
 Dg Verdner spired op af Verdnens Grav.
 Naturens Børn til Faderen du vendte,
 Høit Sangen lod, og Alterflammen brændte,
 Dg Jordens Søn blev god, og from, og glad:
 Han elsked, leved og tilbad.

Du smiled i hans Alvor, i hans Lege,
 Du smiled i hans Kummer, i hans Fryd,
 Du fletted Krands af Laurbær, Myrther, Ege,
 Dg kroned skjønt hver Glæde og hver Dyd;
 Ved dig de Tider leve, som henrunde,
 Ved dig de Solglimt lyse, som bortsvunde;
 Dg Oldtids Fryd og Kummer, Hæder, Daad
 Undgif Forgængeligheds Lod.

Saa toner end fra Oldets Morgenrøde
 De Djærves Priis, som stred for Fødeland:
 Saa leve Kæmperne endnu, som døde,
 Dg intet Stort af Jorden slettes kan;
 Saa glimte Stjerner, som sig syntes slukke,
 Saa lyde selv Hensarnes Elskovsfutte
 Dg døde Barders kjælne Harpeklang
 Igjennem Seklerne — i Sang.

O du, som kalder Tidens Flugt tilbage,
 Sødt sjungende i Nuets Bingeslag,
 Du, som skal sjunge for ufødte Dage
 Om mangen død og længstudslettet Dag!
 Du Hellige! paa Jorden end du svæver,
 Og over Jord du Sjæl og Hjerte hæver,
 Og over den Forladtes Tornefti
 Du vifter Anders Melodie.

Lyksalig, Hvo dit Tempel kan betræde
 Og nynne ud dets Guddoms Harmonie!
 Han vandrer i en falig Drøm hernelde,
 Og Jordens Taager svæve ham forbi;
 Han ser hvad der blev skjult for Legnets Die,
 Han hører Sphærerens Hymner i det Høie,
 Han tænker der, hvor Tanken svimled før,
 Og føler dybt, hvor Tanken døer.

O! Sangens Mø! i Drømme du mig smilede,
 Da blundende jeg end i Buggen laae,
 Og naar det spæde Blik i Rummet hviled,
 Var du den Engel, det bevidstløs saae;
 Og tidt jeg led i Livets første Dage
 Og græd fordi jeg kunde mig ei klage,
 Men taug ved omme Moders Buggesang;
 Thi Sjælen aned — Harpeklang.

Og naar jeg legede paa Blomsterenge,
 Blandt Roser, Lillier og Fioler smaa,
 Jeg kysfed dem og taled med dem længe;
 Smaaabørn, som jeg, de syntes for mig staae;

Dg naar jeg hørte Himlens Fugle synge,
 Forlod jeg gjerne Legebøddres Klynge
 Dg lyttede paa Fuglene saa glad
 Dg syntes at forstaae de Qvad.

Dg fro jeg Livets Morgenstund bortdrømmed:
 Med yndigt Rosenlys den farvet var,
 Dg Sjælen i et Tryllehav omsvømmed,
 Ukjendt med Laurbærbladet, som den bar;
 Men af! naar ydre Tummel den opvakte,
 Dg Diet maatte døde Liv betragte,
 Da var jeg Barnet paa den nøgne Strand,
 Som Skibbrud led i fremmed Land.

Dog længe saae jeg ei de Dødelige
 Henvandre Hverdagslivets døse Gang;
 Snart var jeg atter i mit Drømmerige,
 Dg stundom mine Drømme blev til Sang.
 Til Ensomhedens Dal de mig henførte,
 Der førstegang jeg fjerne Toner hørte,
 Du Hellige! fra Templet, hvor du qvad,
 Dg taus jeg knæled og tilbad.

Dg dig jeg skued, hulde Sanggubinde!
 Du stod ved Templet, vinkede mig did,
 Dg jeg mod Templet ilede iblinde,
 Men af! forgjeves var min Gang, min Id;
 Brat Veien var og rastløs Hjertet brændte,
 Dg Konstens Støttestav jeg ikke kjendte,
 Men vildsom vanked jeg, nu hist nu her,
 Dg kom dig aldrig, aldrig nær.

Men dumpt i Natten lod en Barselstemme,
 Og det var Verdensklogstabs strenge Røst:
 „Stand, Ungling! stræb hiin fjerne Mø at glemme!
 Hun vinker ei til nogen jordist Lyst;
 Den Sti, du vandrer, til en Guddom leder;
 Men den gaaer over Verdens bedste Glæder;
 Vil du til Templets Laurbærskygger tye,
 Fra Jordens Blomsterbed du flye!

Ei meer er Skjaldens høie Raad herneede,
 Som fordem, stort og helligt Guddomskaal,
 Ei mere Harpens Søner elskte kvæde
 I Borgerhytten som i Fyrstehal;
 De taales, som Smaafugle i det Høie,
 Som ubemærkt, uskadeligt fornøie,
 Som viltsomt flagre uden Ly og Hjem,
 Til Vinterfulden dræber dem.“

Og Stemmen hørte jeg, den sørgelige,
 Men ei den dæmped Flammen i min Barm.
 Jeg veed det. Det er ingen jordist Pige,
 Som breder mod mig elskovsfulde Arm;
 Hun vinker ei til flygtig Verdensglæde;
 Men jeg vil skue hende — og tilbede
 Og knæle hist ved Alterfoden from
 Udi den Elsktes Helligdom.

Lad Skjalden end paa Jorden eensom synge,
 Umærket blid, som liden Fugl paa Dvist,
 For eengang værdig, blandt Cherubers Alynge,
 At sjunge nær Alherrens Throne hist!

Let Dret er af stættet Jordlivs Glæder,
 Af Diebliffes Lyst for Evigheder,
 Dg let er Fuglens Død om Vinteren,
 Naar evig Vaar gjenvækker den.

Dg modig jeg mod Himlens Datter iled,
 Meblidende hver Broder paa mig saae,
 Dg stundom mig en jordist Nø huld smilede,
 Da sukede jeg og monne langsomt gaae.
 Dg der var Kamp imellem Jord og Himmel,
 Dg Diet søgte begge og blev svimmel,
 En Svaghestaare hed paa Jorden randt —
 Men Himlens hulde Datter vandt.

End vandrer Pilegrimmen usfortøden,
 Du Hellige! henad din Tempelsti;
 Du er den Nø, han vorder tro til Døden,
 Han gaaer og nynner svagt din Harmonie.
 — Ryst ei, o Eg! saa barst de nøgne Grene!
 Rlynt ikke, Nattens Fugl, for du er ene!
 Smil sødt, o Maane! gjennem Skyen ned!
 Jeg sjunger om min Kjærlighed.

Parizade,

et østerlandsk Digt i fem Sange.

Prolog.

En Aftenstund jeg ene sad
 Ved Arnens stille Lue
 Og monne mangengang saa glad
 Igjennem Bindvet skue;
 Skjøndt Muur og Skyer skjulte mig
 Den store hvalte Himmel,
 Saa venlig dog der aabned sig
 En lille blaalig Strimmel;
 Og Diet tindred mod det Blaa:
 Thi fjernt det kunde skimte
 I Østen et Par Stjerner smaa
 Saa blidelig nedglimte.
 Og underligt mit Hjerte slog,
 Jeg kunde det ei tæmme;
 Da tog jeg Harpen frem fra Krog
 Og monne Strængen stemme.
 Og som jeg sang og vanked om
 Hift under Himmellampen from,
 I Øst med Aand og Tanke —
 Paa Dør det monne banke.
 I Stuen indtreen pludselig
 En lille fremmed Pige;
 Saa sagtelig hun nærmed sig
 Og nynnede tillige:
 „I Skumringen du sidder her

Saa ene og opleder
 I Stjernerne paa Himlen der
 Bed Harpen — dine Glæder.
 Du har ei Hustru eller Børn,
 Og du har ingen Pige,
 Og kan dog ei, som dristig Drn,
 Bortflye fra Jorderige —
 See! derfor kommer jeg til dig,
 Vi To vil os forene:
 Jeg vandrer og paa Jorderig
 Bedrovet og alene:
 Jeg leder om et Hjem, et Ly,
 Jeg leder om en Fader,
 Udi hvis Arme jeg kan tye,
 Og som mig ei forlader.
 Thi fader= moderløs jeg er,
 En Morgenlænderinde,
 Og fremmed er jeg kommen her
 Og kan ei Hjemmet finde.“

Saa nynnede blidt den Pigelil,
 Hun til mit Bryst sig klynged,
 Og under Sang og Harpespil
 Jeg Arm om Glutten slynged.
 Og hun min Datter vorden er,
 Og jeg er hendes Fader;
 Den Pige er mig nu saa kjær
 Og nødig mig forlader.
 Hun hopper glad og lystelig
 Om i mit lille Kammer;
 Hun mangengang adspredde mig
 Og Modersmaalet stammer.
 Kun lidt deraf jeg fatte kan,

Det Lidet dog mig glæder:
Hun taler om sit Fødeland
Dg om dets Herligheder.
Saa mangent Eventyr hun veed,
Som stundom i vor Tensomhed,
Naar Vinterdagen helder,
Bed Arnen hun fortæller.
Nu har hun længe hoppet om
Her i min lille Stue;
Nu skulde hun dog see sig om,
Hvor der er Meer at stue,
Dg hun har faact Lov at gaae
En Smule om i Landet
Dg hist og her at banke paa
Dg nynne Et og Andet.
Men hun er kuldfjær og ei vant
Til Nordens kolde Binde,
Dg i et nordisk tæt Gевandt
Jeg maatte svøbe hende.
Lad hende ei i Kulden staae,
Den lille stakkels Pige!
Men hører, naar hun banker paa!
Dg lukker op tillige!
Dg syntes J, hun taler Dansk
Lidt meer maaskee, end Østerlansk;
Saa hende det forlader!
Thi — dansk er hendes Fader.

Første Sang.

Ton blidt, min Sang! i Fredens stille Bolig,
 Naar Arnens Blus en Vinteraftenstund
 Har samlet liden huuslig Kreds fortrolig,
 Mens Sneen flyger over Mark og Lund,
 Naar Barnet rolig i sin Bugge hviler,
 Naar Dvinden fro ved stille Sysler smiler,
 Og Fader henter Kroniken fra Krog
 Med Eventyrets gamle Bog.

Fortæl da om de sjeldne Kostbarheder:
 Om Fuglen, som kan tale vise Ord,
 Om Træet, som harmonisk yndigt kvæder,
 Om gyldne Rildevæld med Kraft fuldstor!
 Siig, Billedet, som spøgende fremtræder
 I farvede og lette Drømmeklæder,
 Er Sandheds No, som svæver frem til Dands
 I Barneeventyrets Krands!

*

*

*

Kong Schuddad*) sad saa stolt paa høien Throne
 Og frydedes ved al sin Herlighed;
 I Purpur klædt, med Scepter og med Krone,
 Han saae paa sine Undersaatter ned.
 „Hvo“ — sagde han — „kan nogen Skat mig sige,
 Som ikke findes i mit Kongerige?
 Hvad Dnske sætter Grændse for min Magt?
 Hvad mangler i min Glæds, min Pragt?“

*) Han skal have regjeret i det lykkelige Arabien eller i Syrien.

Af Grefrygt ei Undersaatten mæled;
 En gammel Kvinde seent fremvækked kun;
 Ved Thronens Fod ærbødig hun nedknæled,
 Og, heldet til sin Krykke, udbød hun:
 „Med Kette, Konning! est du stolt at skue,
 Liig Solen paa den høie Ætherbue;
 Dog ingen Herlighed paa denne Jord
 Jeg ganske uden Mangler troer.

Tre Ting der gives heelt vidunderlige:
 Foruden dem er Ingen stor og rig;
 De findes ikke i dit Kongerige —
 De fandtes ei af nogen Dødelig;
 Mod Solens Dpgang fjernt et Bjerg sig hæver,
 Der en usynlig Hær af Aander svæver
 Med Trolddomsmagt — og vogter Dag og Nat
 Den sjældne, aldrig fundne Skat.

Og Skatten er — en Fugl, et Træ, en Kilde.
 (Du smiler, Konning! slike Skatte her
 Er ei saa sjældne, du vel sig vilde;
 Men hør først deres synderlige Bærd!)
 Hiin Fugl kan ei alene listligt sjunge:
 Den har ti Mænds Forstand, en Talers Tunge —
 Hvad var, hvad er, den klart kan tolke dig,
 Beed hvad bag Fremtid skjuler sig.

Og Træet ei alene Ly udbreder
 For mødig Vandrer, som ved Middagsflund
 Om kjøligt Leie under Løvværk leder,
 Hvor han kan qvæge sig i rolig Blund;

Men naar før Aftenluften Træet hæver,
 Naar Maanens Sølv paa Bladene nedsvæver,
 Da tone de, som tusind Fugles Sang,
 Som tusind Tryllcharpers Klang.

Dg Kilden, som i Bjergets Klost sig skjuler,
 Er ingen Bædste, uden Farve, Kraft,
 Som samler sig i Jordens lave Huler,
 Det er en himmelfft, kraftfuld, gylden Saft;
 Den ei i hvert et henraft Bæger rinder:
 I Niddingens den tørres hen og svinder,
 I Wølningens blier Draaben til et Væld
 Dg styrker, hæver høit hans Sjæl."

Monarken grunded paa den mørke Tale;
 Den gamle Dvinde taug og vilde gaae.
 „Bliv!“ — sagde Kongen — „kan du mig afmale
 Hiin Skat saa grant, saa lær mig den at naae!“
 „Drag bort“ — var Dvindens Svar — „til Jnderkysten
 Ti Gange ti Dageiser frem mod Osten!
 Dg Den, som der først møder Skattens Ben,
 Skal vise ham til Bjerget hen.“

Nu taus hun iled bort, den gamle Dvinde;
 Forgjeves Kongen hende søge lod:
 Hun intetsteds i Landet var at finde,
 Dg atter uvis grublende han stod.
 Forgjeves han sit Raad lod sammenfalde:
 Ukyndige de standed raadvild Alle;
 Men Mange det som Eventyr ubloe
 Dg skammed sig ved Sligt at troe.

Dog Kongen kunde Skatten ei forgjette:
 Ei meer han stolt og glad sin Lykke nød;
 Hver Lyst han før uhindret kunde mætte —
 Han vilde blot, og Tusinder adlød;
 Dog 'al hans Herlighed var nu ham Plage,
 Fordi eet Dnske var endnu tilbage,
 Een Billie dog, som uopfyldt han saae,
 Een Skat, som ei han kunde naae.

Nu ved Herolder lod han den asmale
 Dg lod forkynde i sit hele Land:
 „Hvo hid kan hente Fuglen, som kan tale,
 Det Træ, som sjunger, og det gyldne Band,
 Ham Kongen give vil det halve Rige,
 Sin Datter Parizades Haand tillige.“
 Flur Tusinde paa Ordet Kongen tog
 Dg hobeviis af Landet drog.

Snart Riget blev for høie Herrer øde,
 Selv faa af Borgerne tilbageblev;
 Mahomedan og Christen, ja selv Jøde
 Et eventyrligt Kaseri bortrev;
 Kun Oldinger og Børn der blev tilbage
 Dg Mænd, som elsked magelige Dage,
 Dg Folk, som manglede Reisemynt og Mod,
 Dg Bise, som ei Sligt anstod.

Blandt dem, som mellem frie Nomaders Stammer
 Kun kjendte Lykken ved Naturens Bryst
 Dg Guldet, som i Morgenglød det flammer,
 Dg Helteæren i Schafalers Dyst —

Der var to Brødre, som blandt Stammens Hjørde
 Tidt hviled sig med Lyst paa Klipper haarde;
 I kolde Regntid drog de glad mod Vaar
 Og priste Vandringfuglens Raar.

Et Telt, med Dyrehuders simple Leie,
 Og Hjerter, som hos Konger burde slaae,
 Var deres ringe og dog store Cie;
 Som tvende Perler de i Orken laae.
 Dem kom det underlige Sagn for Dre;
 De blussed ved hiint Kongeord at høre:
 Flux vaagned Kraften i det unge Bryst,
 Med Stoltheds djærve høie Lyst.

„Hvi“ — raabte Bahman — „skal vi os ei svinge
 Mod Sky, fordi vi fødtes i en Braa?
 For Arm som Rig maa Lykkens Væld fremspringe,
 Det stærke Mod det største Maal kan naae.
 Men Styrken er en Urt, som Stormen gavner,
 Som stundom trives bedst, naar Sol den favner —
 Hør, Broder! Allahs Styrke i os boer,
 Naar paa vor egen Kraft vi troer.“

Og Broderen, den unge Perviz, rakte
 Sin gjæve Haand den ældre Yngling hen:
 „Ei saae vi mange Somres Flugt“ — han sagde —
 „Men Sjælen, ikke Dage skaber Mænd;
 Og Sjælen føler jeg har stærke Binger,
 Naar den mod alle Kræfters Væld sig svinger —
 Ja, Broder! Allahs Styrke i os boer,
 Naar fast vi paa hans Kraft kun troer.“

Mens saa de taled, let en Haand dem rørte,
 Og see! den gamle Dvinde for dem stod;
 „Net saa!“ — hun sagde — „Evers Ord jeg hørte:
 Den taled bedst, som sig paa Gud forlod.
 For Kongen knæl, naar Thronen han bestiger!
 Væst modig Alt, hvad sømmer sig en Kriger!
 Og søger Skatten adskilt, een for een!
 Kun Een den naaer, hvis Sjæl er reen.

„Dog, at I ei min Kundskab skal miskjende,
 Tag disse sjeldne Gaver af min Haand!
 Dig, Bahman! giver jeg en Dolk i Hænde;
 Du, Pervig! tag mod dette Perlebaand!
 Naar Dolkens blanke Sider vorde røde,
 Er Dolkens Eiermand iblandt de Døde;
 Naar Perlerne paa Baandet falde af,
 Fandt den, som eied det — sin Grav.“

Hun havde udtalt — og var alt forsvundet.
 De for en Drøm det Hele kun ansaae,
 Og først da Dolk og Baand de havde fundet
 I egen Haand, de tvivled ei derpaa.
 End stod de af Forundring begge stumme,
 Da pludselig en Stemme de fornumme —
 Den sang og flygted; de forfulgte den;
 Skjult Stemmen nynnede og foer hen:

„Den Vingede kalder
 Saa længselfuld;
 Paa Klippen nedfalder
 Det grædende Guld.

Hift Morgenens hæver
 Sit Hovedflor hvidt,
 Hift Sangløvet bæver
 Saa sørgende blidt,
 Og vidt henvæve de Morgentoner
 Til Middagens Egne, til Aftnens Zoner;
 De lokke, de trylle den unge Mand
 Til det fjerne Land,
 Hvor Morgenens hæver
 Sit Hovedflor hvidt,
 Hvor Sangløvet bæver
 Saa sørgende blidt,
 Hvor Sangfuglen falder
 Saa længselsfuld,
 Hvor paa Klippen falder
 Det vaade Guld.
 — En Krands kan du vinde,
 Saa hæderfuld,
 Den Krands skal dig binde
 En Nø, saa huld;
 Hun fletter Myrthens Smaablade skjønne,
 Og Laurens Loffer, de eviggrønne,
 Om røden Guld.“

Saa nynnede en usynlig Sangerinde;
 Nu taug hun, og nu nynnede hun igjen;
 Som milde, lispende smaa Foraarsvinde,
 Der hviste sødelig og fare hen,
 Den kjæle Nøst med Ynglingerne spogte;
 De fulgte den, hvor stærkt den maatte flygte;
 Til sidst forstummed den og dem forlod;
 — Paa Kongestadens Bei de stod.

En Dag Monarken paa sin Throne hviled;
 — Kun liden Hoben var, som trindt den kreb —
 Da hine raske Ynglinger fremiled
 Dg Haand i Haand til Thronen begge løb.
 De knæled først, og Bahman saa begyndte:
 „Monark! vi hørte glad hvad du forkyndte,
 Dg skjøndt du det ei venter af vor Stand,
 Vil vi dig vise hvad vi kan.

„Vel veed vi, Heltemod kun Helten leder
 Igjennem Kamp til Vrens høie Maal;
 Dog Kraften kun i ydre Dragt fremtræder,
 Dg Heltemodet klæder sig i Staal;
 Lad os da ei uvæbnet Kampen søge!
 Lad Staalet dine Kæmpers Kraft forsøge!
 Dg giv os Ganger, Sporer, Sværd og Skjold,
 Som hver din Kriger, kjæl. og bold!“

Med mildest Bifaldsblik Kong Schuddad stued
 Saa høit et Mod og i en Stand saa lav,
 Saae hvor de frie Nomaders Dine lued,
 Dg Ganger, Sværd og Krigernavn dem gav.
 Nu stoltelig i Borgen de fremginge
 I Baaben=Dragten med de gyldne Ringe,
 Dg hver en Mø, som saae de brune Mænd,
 Saae meer end eengang til dem hen.

Dog aldrig lod Prindsesse Parizade,
 Der grued alt for Den, der Skatten fandt,
 En Kriger sig i hine Straaler bade,
 Hvis Ildstrøm skjönt af hendes Blik udrandt;

Men Broderparret tænker ei paa hende:
 Af Wrens, ei af Elskovs Ild de brænde,
 Og med hinanden først de holde Raad
 Om denne hæderfulde Daad.

„Hør, Broder!“ — sagde Perviz — „lad os tage
 En Hjelm og faste tvende Rugler i!
 Lad Lykken sige Hvo der først skal drage
 Til fjerne Land, ad Wrens snevre Sti!
 Thi meer end Een kan Skatten jo ei finde —
 Een søge den! Grib du et Lod iblinde!“
 Flux Bahman — lykkelige Lod uddrog,
 Han derpaa kjæk til Orde tog:

„Mig kalder Skjæbnen først, maastee til Lykke,
 Maastee til — Fald, og jeg adlyder den.
 Ei Gru for Farer skal min Sjæl nedtrykke:
 Frisk vil jeg seire — eller synke hen;
 Men, Broder! du, hvem haarde Lov nedtvinger,
 Endssjøndt din Aand udbreder stærke Vinger!
 Dvæl, og betving din Lyst! misund ei mig!
 Min Lykke deler jeg med dig.

„Men den er uvis: Heltene var mange,
 Som søgte Bjerget; modig drog de hen,
 De haabed Alle Lykkens Fugl at fange;
 Men Ingen af de Mange kom igjen.
 Tag derfor Dolken hen, den underlige!
 Den kan dig Budskab om min Lykke sige —
 Bestu den daglig! — hvis den vorder rød,
 Da er din Broder bleg i Død.“

„At!“ — svared Pervig — „lange, mørke Dage
 Skal jeg henleve i min Eenlighed
 Og uden Hæder blive her tilbage —
 Hvi kan jeg ei bortgaae og kæmpe med!
 Dog vil jeg dvæle — saa det jo maa være;
 Er Varseldolken blank kun, som din Ære,
 Skal jeg mig fryde ved en Broders Held,
 Og tæmme daadbegjerlig Sjæl.“

Nu broderlig omarmed de hinanden,
 Og Bahman sig paa høie Ganger svang;
 Den kneised vælig, tumled sig med Manden
 Og vrinsked stolt, mens Sværd og Bjælder klang;
 Og lynsnar over Sletter, Dale, Høie,
 Foer Drknens Søn og svandt for Bennens Die;
 Men Pervig vandred taus i Borgen ind
 Med Dolk ved Barm, med sorgfuldt Sind.

Dog snarlig maatte han sin Sorg forglemme;
 Thi atter lønlig for hans Dren løb
 Hiin velbekjendte, qvindelige Stemme —
 Paany den sang, saa blidelig, saa sød:
 „Lyffens Søn! du veed det ikke;
 Men de største Skatte ligge
 Hvor du ingen leder om.
 Den, som her til Verden kom
 Under milde Stjerner's Blikke,
 Ham vil Stjernen Fryd tilstikke,
 Naar han sover sødelig.
 — Lyffens Søn! du veed det ikke;
 Men de største Skatte ligge,
 Hvor du ingen venter dig.“

Anden Sang.

Raff Bahman foer paa Drknens Hingst, hiin lette,
 I Bestenvindens Spor mod Hindostan;
 Sand=Dybet kunde Køberen kun trætte;
 Men Intet standsed iilsom Balfartsmand:
 Hver fremmed Rytter, han paa Beien mødte,
 Han uopholdelig af Sadlen stødte,
 Undskyldte høflig kun sin Hastighed
 Og fort paa vundne Ganger red.

Men Lykken Pervig lunefuld bestjærte
 Et bedre Eventyr: Han paa sin Bøn
 Nu i Paladset Færdigheder lærte,
 Som pryde Krigerstandens vakkre Son:
 Han maatte sig med Sværd og Landse øve,
 I Saddel sidde fast og Skjolde fløve;
 Han spillede Schak med Kongens Mænd i Hal
 Og drog paa Jagt mod vild Schakal.

En Dag han, træt af Jagt og Krigerlege,
 Var vandret til et Sted i Borgelund,
 Hvor, under Ly af Palmer, Myrther, Ege,
 Han qvæged sig ved blid og rolig Blund.
 Oploft var Brynien, Hjelmen laae ved Siden;
 Liig Hellas Krigsgud, hvilende fra Striden,
 Laae Unglingen, med brune Kind paa Skjold,
 Paa stærke Bryst den Arm saa bold.

I samme Stund Prindsesse Parizade
 Var vandret ene fra sit Jomfrubuur,
 For uden Evang i Lusten sig at bade
 Og fri sig fryde i den frie Natur.

Hun var en Nø, saa liflig mild at stue,
 Som Midnatsmaanens stille Sølvrelue,
 Dog med et Glimt af kongelige Æt,
 Liig Solens skjulte Majestæt.

Med gyldne Lokker, Himmeldyb i Die
 Dg Ufkyld i den liliehvide Barm,
 Hun vandred som et Bæsen fra det Høie,
 Ukjendt med Jordens Attraa, Livets Larm.
 Saa barnligt slog det unge, fromme Hjerte
 Dg Intet uden for sig selv begjerte;
 Naturlig Glædesdands var Pigens Gang,
 Dg hendes Tale frydfuld Sang.

For førstegang den unge Barm sig hæved
 Urolig, som den følte dog et Savn:
 Et dunkelt Billed skjönt for Sjælen svæved,
 Hun elsked det, men vidste ei dets Navn;
 Hun syntes, det en Blomst vist maatte være,
 Medfalden fra en paradisisk Sphære.
 I Palmelunden hun forvilded sig,
 Dg leded ret omhyggelig.

Da sang bag Palmers Skærm hiin gamle Dvinde:

„Favre Blomstersamlerinde!
 Kongedatter! vilst du see
 Dronningen for Blomsterne —
 Kom da, søg! og du skal finde.

Rosenrød og liliehvid,
 Aander hun i Livets Egne;
 Lilier visne, Roser blegne —
 Hun forandres ei i Tid.

Tid i Eviighed henglider —
 Aldrig, aldrig hun forgaaer:
 Skjøn i Vinter, som i Vaar,
 Dronningen paa Thronen sidder.

Den er ingen Stol af Guld,
 Men en hellig Blomsterstængel,
 Og en lille Himlens Engel
 Boer i Blomsten underfuld.

Let abspredes Taagelusten
 Trindt den Blomsterdronning skjøn;
 Englen hvisker blidt i Løn,
 Aander sødt i Rosendusten;

Hvad den hvisker, dunkelt er:
 Det er ingen jordisk Stemme;
 Sjælen kan den kun fornemme
 I sin Længsels Dæmringsstjær.

Vil du ane Hvo der fatte
 Blomsterne paa Jorderig,
 Vil du ane, drømme dig,
 Hvad den Bise ei kan fatte —

Vil du drømme dig fra Jord,
 Over Skyerne de fjerne,
 Over Sol og over Stjerne —
 Hør hvad Englen dig betroer!

Hør, o! Blomstersamlerinde!
 Hør, hvad Englen dig betroer,

Som i Trylleblomsten boer!
 Kom, og søg! og du skal finde."

I Krat, i Bust Prindsessen Sangen hørte;
 Men Sangerinden intetsteds hun saae.
 Lidt efter lidt den hende did henførte,
 Hvor Steppens Søn i stille Slummer laae.
 Forstræffet stubser hun — vil flye tilbage;
 De lukte Dine dog al Frygt bortjage:
 Eengang endnu hun ham betragte maa,
 Og eengang til — saa vil hun gaae.

Bed hvert et Blik hun blev dog mindre bange:
 Hun fandt Romaden ei saa gyselig;
 Et Par Stridt nærmere hun voved gange,
 Og endelig hun ganske nærmed sig;
 Hun saae de ædle Træk, den høie Pande,
 Hvor Kraft og Mildhed syntes sig at blande,
 Og til sig selv hun hvisted glad i Løn:
 „D! stjon er dog den Bjergets Søn!“

Nu vil hun ei om Blomsten længer lede:
 Hun henrykt viner den med Aandens Sands;
 Hun føler den i Sjælens Dyb udbrede
 Den himmelfaldne Krones Tryllekrands;
 Hun seer den vore paa sin Liliestængel,
 Og Elstovs Aand er Blomstens skjulte Engel;
 Saa drømmende, hun glemte bort at gaae,
 Mens paa den Slumrende hun saae.

„At! Skade, at han Dinene maa lukke,
 Fordi han sover! Dinene er dog

Det skønneste" — her maatte høit hun fuffe —
 De forte Dine Perviis just opflog;
 Og da han saae den himmelftskønne Pige,
 Han troede vift, han var i Himmerige,
 Hvor under helligt Palmetræ han laae
 Og paradifist Huris saae.

Med lignende forundringblandet Glæde
 Bist Adam, vakt af paradifist Blund,
 For førstegang sin Eva saae fremtræde,
 Og saae — og svimled i lykkeligst Stund.
 Forvirret, bly, han sig fra Leiet hæved;
 Taus Pigen stod og rødmede og bæved.
 Han, som en Støtte, neppe Aande drog;
 De skønne Dine hun nedflog.

Dog endelig de begge kom til Orde,
 Men saae i Lunden adspredt sig omkring,
 Og hvad de neppe heelt fremstamme torde,
 Bar — ligegyldige, almene Ting.
 Hun kaldte sig Prindsessens Tjenerinde,
 Som efter Middag listed sig fra hende,
 For her at aande Palmelundens Lust
 Og Sandeltræets friske Duft.

Det Bink, som udfløi af forelsket Hjerte,
 Let Hjertet fatted, som forelsket slog,
 Og uden selv at ville det, hun lærte
 Sin Elsker hvad hun selv ei vidste dog.
 Alt Perviis aned sjæleglad sin Lykke —
 Han voved Pigens Haand til Afsted trykke;
 Og næste — Morgen i den kjære Lund
 Han venteb hede Middagsstund.

Det var ham, naar han fulgte Solens Stigen,
 Som aldrig den sit Høipunkt skulde naae;
 Hans Blik forfulgte med urolig Higen
 Hvert Glimt, han gjennem Palmelunden saae;
 Hvor let Gazellen sprang — med skuffet Glæde
 Han hørte hendes Fod i Græsset træde —
 Dog endelig Gaarsdagens Huris stod
 Ved paradisiisk Palmerod.

Nu Pervið kunde Hjertet meer ei tæmme —
 Det smelted brat, som Bjergets Jis i Vaar;
 Som ingen Dæmning Strømmens Magt kan hæmme,
 Den bruser frem og Oceanet naaer —
 Saa strømmed Hjertet mod den elste Pige,
 Og Armene udbredte sig tillige.
 Vel Parizade rødmed ængstelig;
 Men tryllet fast hun folte sig.

Dog vidste hun, hvad ædle Møer vide,
 Naar Elskovsguden stormer vildt og blindt:
 Et Blik — og hver foroven Piiil maa glide
 Fra Skjønheds Bryst, som Lyn fra hviden Klint;
 Og munter No hun vidste at udbrede
 Med barnlig Aand i deres Elskovsglæde,
 Og Steppens Søn, ærbødig, from og glad,
 En Engel i sin Mø tilbad.

Saa mødtes de hver Dag i Palmelunden,
 Hvor Antilopen hos Gazellen gif.
 — Snart Rattergalens Sangtid var henrunden
 Med Bingeslag af flygtigt Dieblif.

Den Yngling syntes hele Verden glemme:
 Han drømte, vaktes ei af Vrens Stemme,
 Alt — Broder — Eventyr i Glemsel laae,
 Og aldrig han paa Dolken saae.

En Dag de sad, hvor Sandeltræets Blade
 Omdusted dem i kjærlig Stund igjen,
 Da spørgende Prindsesse Varizade
 Paa sig og Kongen ledte Taler hen:
 „Men“ — spurgte hun — „hvad est du for en Kriger,
 Som rolig hid til ringe Mø dig sniger,
 Mens alle Tapre gaae af Landet ud
 Til Kamp for kongelige Brud?“

„D!“ — svared Pervig — „jeg en Skat har fundet,
 Meer værd, end den, de Andre lede om:
 Til intet Bjerg den var af Trolddom bundet —
 Som himmelft Manna til min Drk den kom.
 Hvor Paradisets Huris vil nedstige,
 Jeg spørger ei om nogen Konges Rige:
 Ved første Straale af dit Elfskovsblik
 Prindsessedrommens Sky forgik.“

Og Varizade smilede mildt og sagde:
 „Foragter du Kong Schuddads skjønne Land —
 Hiin Fugl, som taler, kan du ei foragte,
 Det Træ, som synger, og det gyldne Band.
 Den Mand, som høiest Mod og Kraft forener,
 Dog ogsaa høiest Kjærlighed fortjener;
 Den Priis, du tærer, du fortjene vil —
 Prindsessen nødes du ei til.“

Dg skamfuld blusfed daadløs Drømmers Kinder;
 Han voved neppe Diet at opslaae:
 Han kjendte ei den ædseste blandt Qvinder,
 Taus for hvis Fødder han beskæmmet laae.
 Han vidste ei, her Elskov talte mere
 End Stoltthed; dog selv den han maatte ære;
 Han reiste sig — hun flygted af hans Arm,
 Dg — Bahmans Dolk faldt fra hans Barm.

*

*

*

Længst Broderen utrættet var henilet
 Mod fjerne, ubekjendte Diemed;
 Han havde under Drknens Stjerner hvilet,
 Hvor vilde Leopard med Tigren stred.
 Da endelig han kom til Jnderkysten,
 Ti Gange ti Dageiser fjernt mod Osten,
 En sølverloftet Olding først han saae
 Bed Døren af sin Hytte staae.

Her Bahman standsed, hilfed rask paa Gubben,
 Der ønsked ham med Bramas Fred Goddag,
 Bad Gjesten binde mødig Hest til Stubben
 Dg tage Hvile under sivgrønt Tag.
 Ung Bahman lod sig det kun eengang sige:
 Han skyndte sig af skumhvid Hingst at stige
 Dg gif i Hytten med den Gamle ind,
 Med dristig Reises Maal i Sind.

Han satte sig paa Bænk, mens Berten hentede.
 Ham Maisbrød og Biin og venlig bød.

„Hvorhen gaaer Reifens Piil?“ — Kun Bahman vented
Paa Leilighed, og derpaa flux udbrod:

„Ja, det er juft hvad jeg ei veed faa lige —
Maaftee du bedre kunde mig det fige:
Mit Vrend er af største Vigtighed;
Stort Mere jeg dog selv ei veed.

„Jeg red igjennem Drk og Birakdale;
Lidt fant arabiff Ganger under mig;
Jeg lod Dafens Luftning knap mig svale —
Hvor Reifen gjælder maa jeg spørge dig:
Hvor finder jeg de trende Sjeldenheder,
Den Fugl, fom taler, og det Træ, fom qvæder,
Dg Kildevældet med det gyldne Band,
Som Aand og Hjerte trylle kan?“

Dg Gubben rysted Lokkerne, de hvide,
Som ynked han den unge djærve Mand:
„Vil J“ — han svared — „endelig det vide,
Belan! faa maa jeg, hvad jeg ene kan;
Men hør først Farerne, fom Eder true!
Dg maa for dem ei Eders Manddom grue,
Saa gaf med Brama farefulde Bei!
Kun at advare mægter jeg.

„Den Fugl, fom taler, holdtes længe fangen
Paa høie Bjerg af vældig Aandehær;
Endnu er ingen Dødelig did gangen,
Skjøndt mangen Bovehals var Skatten nær;
Thi Hvo, der ei et Sindelag medbringer,
Som ingen onde Aanders Magt betvinger,

Hvo vandrer did i egennyttigt Med —
Gaaer til sin Ulykkelig.

„Kun Den, hvis Sjæl af hellig Lue brænder,
Foragtende de onde Anders Skrig,
Hvo vandrer fort og aldrig om sig vender —
En Saadan kun naaer Fuglen lykkelig.
Dg har han Fuglen, skal den ham fortælle,
Hvor Træet staaer, hvor Kilden mon udqvælde —
Men, Fremmede! det Duffe du opgiv!
Det kosted mangen Daars Liv.“

„Nei, Gamle!“ — raabte Bahman — „jeg opgiver
Ei denne Attraa, blier den end min Død:
Min Sjæl det er, en saadan Jld opliver —
Jeg er til denne store Jdræt fød;
Jeg trodse tør de mørke Anders Rige:
Bekæmpet ved min Styrke, skal de vige,
Dg loe og hyleb Helved bag min Ryg,
Jeg skulde vandre fremad tryg.“

„Mit Navn skal Estermælets Krands smykke —
Jeg vorde vil hint Kongerige værd;
Dog med en Broder deler jeg min Lykke:
Ham har jeg som mit eget Hjerte kjær.
Opflyver jeg mod Sol paa Drnevinger,
Ei Dybets Drage mig i Dynd nedtvinger;
Min Billies Fjeld din Viisdom rokker ei —
Kom! — viis mig flux til Bjerget Bei!“

Den Gamle taug, og med et Suf han rakte
En Kobberfugle til den stolte Mand.

„Tag denne Kugle, Fremmede!“ — han sagde —
 „Til Bjergets Fod den Veien vise kan;
 Udkaft den! og den skal ustandset trille
 Ved egen Kraft; men naar den ligger stille,
 Da seer du Bjerget — lad din Ganger staae!
 Sig ei tilbage! frem kun gaa!“

Halvtviolende, først Bahman noie føled
 Paa Kuglen, mens han sig paa Hesten svang;
 Men da han taus et Dieblif end noled,
 Den af sig selv af Haanden fra ham sprang
 Og løb saa stærkt for hans forbauste Blikke,
 At han fik neppe Tid Farvel at nikke,
 Men maatte følge efter som et Lyn,
 For ei at tabe den af Syn.

Frem uden Dphør hastig Kuglen rullede,
 Og uden Dphør han forfulgte den:
 Ved Dagens Lys den glindsed rød som Guldet;
 Ved Nat den rullede som et Ildhjul hen.
 Men da for Gryet Nattens Mulm bortsvæved,
 Den stille laae, og Bjerget høit sig hæved
 I Morgenrødens gyldne Skyers Krands
 Med en fortryllet Verdens Glands.

Glad Bahman standsed, for det Syn at nyde:
 Saa skøn han aldrig Morgenrøden saae,
 Saa stolt han aldrig Solen saae frembryde,
 Saa herlig Jorden aldrig for ham laae;
 Thi stolt, han Storheds Billeder kun skued
 I Bjergets Hvide, Østens Blød, som lued,

For med fordoblet Kraft at flamme op
Høit over høiest Bjergetop.

„Saa skal og jeg“ — udbød han — idetsamme
Han blandt en Mængde sorte Steen sig saae:
Han gjøs, og mægted ei et Ord at flamme —
De sorte Stene kun han stirred paa;
Af Mennesker han Formerne gjenkjender:
Som hugne ud af Steen ved Konstens Hænder,
De laae i Tusindtal ved Bjergets Fod;
Ved Siden Marmorheste stod.

Dg Bahman længe paa de Støtter stirred;
Det var som atter stift paa ham de saae —
Han blegned, og det aned ham forvirret,
Alt her en rædsom Hemmelighed laae.
Han kunde her en grum Forvandling gisne
Dg følte alt sit Bryst som Marmor isne;
Alt taug, som var Naturen her uddød,
Da huult en Røst fra Jorden lød:

„Stolte Blinde!
Fly, fly med Orkenens Binde!
Naar din Fod berører
Det Muld, du foragter,
Men selv dog tilhører —
Er du hjemfalden til vore Magter.“

Dog Bahman trodsig af sin Hest mon stige.
— Et Lørdendron fra Jordens Dyb udbød;
Han hørte tusind vrede Stemmer strige:
„Fly, Daare! fly! du vandrer til din Død.“

Han fremad gik og lod dem hyle, larme,
 Men drog sit Sværd af Bæltet i sin Harm —
 „Ti!“ — raabte han — „forvorpne Djævole! ti!“
 Og vandred frem ad bratte Sti.

Men ved hvert Skridt blev Dybets Stemmer flere;
 De haaned, trued, sfreg og sfoggerloe,
 Da var han ei fin Brede's Herre mere:
 „Ha!“ — raabte han — „jeg skal mig ftaffe No!“
 Nu glemmende fig fely, han Sværdet hæved
 Og vendte fig — flux Uandene bortfvæved;
 Det fortued for hans Dine fom ved Nat —
 Og alle Lemmer ftivned brat.

Uroffeligen han ftod med Sværdet hævet,
 Og Blodet i hans Arer fammenflød:
 Stolt trued han, fom Fjeld, der aldrig bæved;
 Men, af! han var fom Fjeldet kold og død:
 Han var et dunkelt Marmorbilled, vorden. —
 Haanlatter fkingred dæmpet under Jorden,
 Ja fely hans Hingft med Antilopens Been
 Stod livløs fom en Kampefteen. —

Nu Mørkets Yngel green i Seiersfange
 Og tumled fig faa lystelig omkring;
 Trindt Billedet de dandsed trende Gange
 Og vied det ved Dvad i Trolddomsring:

„Hvo løfer det Bundne?
 Hvo kalder tilbage det Svundne?
 Dands lystig! vor Seier er ftor.

Hvo vækker de Stene?
 Det himmelske Rene;
 Men det er ei mere paa Jord."

I samme Stund det var, ung Pervig, vækket
 Af Himmeldrømmen i sin Elskovsbaar,
 Saae Dolken falde, tog den op forstrækket
 Dg aned brat sin Broder Bahmans Raar;
 Thi blanke var ei mere Staalets Sider;
 Paa hæslig Rustplet han med Angest gaider —
 Dg Livets Farvegloed hans Kind forlod —
 Thi see — paa Dolken flæbed Blod.

Tredie Sang.

Bleg Pervig saae den kolde Daggert bløde,
 Dg Broderhjertet blødte tifold meer:
 „D Bahman!“ — sukked han — „du kæmped, døde,
 Mens jeg kun drømte — aldrig jeg dig seer.
 Du faldt, imens din Hæders Stjerne blinked —
 Til himmelsk, ei til jordisk Fryd den vinked;
 Men see! din Aand i Blod nu for mig staaer,
 Til Daad mig vinker — og jeg gaaer.

„Ja, Broder! jeg vil, kjæf som du, bortdrage,
 At finde, hvad du søgte — eller døe;
 Jeg vil ei sidde kraftløs blandt de Svage
 Dg sukke her og rødme for en Mø.
 Ja! ei den Helt, som kun paa Sværd sig læner,
 Den ædle Piges Kjærlighed fortjener;

Ha — skulde hun, just hun mig sige det,
 For hvem et Under var mig let!

„Vel! — hun har vaakt mig af min Elskovsdyale:
 Et kraftløst Barn jeg var — nu er jeg Mand!“
 Saa gav sig Pervig Luft i heftig Tale
 Og stilled sig for Kongen frem paa Stand.
 Om Orlov bad han, og den blev ham given;
 Kong Schuddad fandt forlængst hans Hjemmebliven
 Heelt uforklarlig og fortrød især
 Hans underlige Drømmefærd.

Alt Pervig sadled op med Dækner grønne
 Sin raske Hingst; men meer og mere svandt
 Det stolte Forsæt, ei at see den Skjønne
 For han var hende værd. — Hans Elskov vandt:
 Endnu engang han gif til Palmelunden,
 Hvor mangan saa livsalig Stund var runden:
 Endnu engang hans Die maatte see
 Hiint Paradiis, hiin Lundens Fee.

Og see — hun stod i sine Palmers Skygge,
 Skjøn, som da førstegang han hende saae,
 I samme lette liliehvide Smykke,
 Om Lofferne Granatblomstqviste laae.
 Men ængstligt Hjertet slog, høit Barmen bølged,
 Beemodigt Smil forgjebes Smerten dølged;
 Der Taarer i det klare Die stod:
 Hun gyste ved hans faste Mod.

Nu hun fortrød hiint Ord, der havde vækket
 Uergjerrighedens Blod i kjærligst Barm

Dg Drommeren af skjonne Dromme skrækket,
 Dg revet Drknens Søn af hendes Arm.
 Før syntes hende Reisen kort og ringe:
 Hun frygted, Andre skulde Skatten bringe;
 Nu, da den Elste hendes Vink ablød,
 Hun saae kun Farer, Kamp og — Død.

Dg nu hun vilde holde ham tilbage,
 Som Barnet, der først Fuglen Frihed gav,
 Dg siden atter vilde den neddrage,
 Naar høit den svang sig over Land og Hav.
 Forgjebes kalder Kjærlighedens Stemme:
 Bvinget Stolthed kan den ei fornemme;
 Ei Arken Due kan hjemvende glad
 Før den medbringer Seirens Blad.

„O Zulima!“ — saa Steppens Søn udbryder —
 (Det var Prindsessens laante Terne-Navn)
 „Jeg Perlen seer, som fra din Sjæl udflyder —
 Din Kjærlighed mig følger med mit Savn;
 Men her jeg blues og mig selv foragter —
 Jeg ufortjente Kjærlighed betragter
 Som Hæderskrandsen, flettet i mit Haar,
 Mens langt fra Urens Mark jeg staaer.

„Men nei — jeg vil ei Lønne førend Daaden:
 Paa Livets Ranke groer kun Livsens Viin —
 Jeg betler Seierspalmen ei af Naaden:
 Naar jeg kan fordre den — da er du min.
 Gengang kan Blund Nomaden overvinde,
 Gengang han vækkes kan af modig Dvinde;

Men blunder blød i Myrrhaduft hans Sjæl,
Saa stinger Skjændselsorm hans Hæl.

„En livløs Drømmer er jeg dog ei blevet —
Levvel! — jeg kommer kun med Seir igjen;
En Funke er jeg, fra sin Sol løsrevet,
Blier den en Stjerne ei — da slukkes den.
Men tag nu dette Baand med Perler hvide,
At du kan fjernt min Valfartsstjæbne vide!
Naar disse lyse Perler falde af,
Da blev den Skat, jeg fandt — en Grav.“

Nu modig han de skjønne Arme flyede
Dg Hælen rask mod Hingstens Side jog;
Den fuøs og vilde ingen Evang adlyde,
Men løb, og svandt og Ild af Flinten slog.
I Palmelunden stod forladte Pige,
Saae taus paa Perlerne, de underlige,
Dg Perlen glindsed stedse mere klar
For Diet gjennem Taarens Glar.

Dg fromt i Palmestyggen hun nedknæled;
Hun bad til Allah for sit Hjertes Ven;
Dprigtig Elskov hendes Bøn besjæled,
Dg blidere randt bange Taare hen.
Saa bad hun ved hver aarle Morgenrøde,
Saa bad hun ved hver sildig Aftengløde,
Hun bad en Bøn for hver en Perle hvid,
Dg tidt en Røst sang skjult og blid:

„Græd ikke, o Pige!
Græd ei for din Ven!

Jeg kan dig det sige:
 Han kommer igjen;
 Og hvor han end farer
 Paa Land eller Sø,
 Blandt Menneſtefarer
 Paa Verdens D,
 Blandt Aander, i Farer —
 Sin Tro han bevarer
 Og elsker sin Mo.“

Som rastløs Træffugl, Perviſ ſoer mod Øſten
 Ved Solens Lys, ved Maanens blege Skin.
 En Nat han aanded Luſt fra Jnderkysten
 Og drog i palmetækket Herberg ind.
 Her Karavaners Flok beruust ſig qvæger
 Ved Cederbord med vilde Glæders Bæger,
 Mens fromme Pilegrimes Kreds han ſaae
 Ved Lampen hos en Olding ſtaaе.

Til dem vil Bahmans Broder helſt ſig ſoie:
 — Ham ſkurreb følt den vilde Tidsfordriv —
 Her ſad en gammel Derviſch, fra hvis Die
 Fremſtraaled end den unge Alders Liv;
 Thi han fortalte om de gyldne Dage,
 Hvorom der kun var gamle Sagn tilbage
 Fra ſjernerſt Oldtid; Alle lytted glad
 Og ſtedſe ham fortælle bad.

„I ældſte Tid“ — ſaa Derviſchen fortalte —
 „Gif alle Stammers Gubdom over Jord;
 Jehova — Brama — Allah de ham kaldte:
 Frem Paradiſer voxed i hans Spor.

Det var den gyldne Tid paa Jorderige:
 Dets Børn var skyldfrie og udødelige;
 End intet Folk i Verden glemme kan
 Hiint Paradiis, hiin Uskyldsstand.

„Dog Verdens gyldne Baar ei blomstred længe:
 Til Ondt som Godt hver Sjæl fik Balg og Magt;
 Til Guddomsspiren kunde Giften trænge,
 Som i Naturens forte Grund var lagt.
 Besmittet blev de fromme skyldfrie Hjerter,
 Dg Brøden avled tusind nye Smerter;
 Fortørnet Guden til sin Himmel foer —
 Dg strengt lød store Dommers Ord.

„Til Trængslers Dal blev skjønne Jord forbandet,
 Dg Mennesket til kort og moisomt Liv;
 Synd avled et Uhyre paa et andet:
 Laft, Sygdom, Død og evig Strid og Riv.
 De gode Peris*) bort med Allah flyede,
 De onde grumme Divs til Jorden tyède;
 Dog een af Himlens lyse Aandehor
 Blev paa den skyomflorte Jord.

„Det var en ung livsalig Huldgubinde:
 Hun smiled, vinked ad hver Dødelig;
 De glemte deres Nød, og fulgte hende:
 Nær hende de lyksalig drømte sig;
 Men af! hun kunde vinke kun og smile,
 Hun maatte stedse flygte, stedse ile

*) Peris ere en Art gode lyse Aander hos Araberne, Divs derimod onde og mørke.

Fra Menneffenes længselfulde Favn;
Sumsumma var den Huldes Navn.

„En anden Aand af Allahs lyse Skare
Den himmelfte Sumsumma havde kjær;
De tvende uadskillelige vare,
Dg derfor blev Abdalla ogsaa her.
End leve de i Savnets Skyggedale
Dg hjælpes ad vor Kummer at hufvale;
Men Allah bød dem blandt hver Tidens Slægt
At føle rundne Tidens Bægt.

„Snart som en gammel Mand og gammel Qvinde,
Med Manders Kraft dog, lige stjøn og rig,
De leved Livet, som kan ei udrinde,
Endstjøndt dets Strøm hver Dag formindster sig.
Dog var de fro; thi Allah havde givet
Dem trende sjeldne Ting til Trøst i Livet:
En Fugl, som taled, og — et Træ, som qvad,
Dg — Livsens Band, til Drik og Bad.“

Bed disse Ord opmærksom Pervis nærmed
Sig til den gamle Dervisch, som blev ved:
„See! denne underfulde Stat bestærmed
Dem mod al Menneffets Elendighed;
Thi naar de hørte Fuglens Talertunge,
Naar Træet monne sine Hymner sjunge,
Dg naar de nød den kostelige Saft —
De føled atter Guderkraft.

„Men ei de onde Diver taale kunde
To lykkelige Peris mellem sig;

De vilde dem ei Plads paa Jorden unde
 Dg tænkte at forjage dem ved Svig.
 De tre Klenoders Kraft de fik at vide,
 Bortraned listig dem ved Nattetide
 Dg satte dem paa Bjerget, deres Hjem,
 Hvor Dag og Nat de vogte dem.

„Nu forrigfuld Sumsomma og Abdalla
 Beklaged Stattens Tab og Fiendens List;
 Men strengelig fortørnet vorded Allah,
 Fordi de havde saa hans Gaver mist;
 Dg haarde Dom han over dem nedsender:
 „„Til Menneket af onde Aanders Hænder
 Engang udriver Himlens Eiendom,
 Skal I adskilte vandre om.““

„Dg pludselig en Hvirvelvind adskilled
 Det himmelfaldne Par. — Med Taareblif
 Sumsomma sig paa Hoi, i Dal forvilded,
 Til vide Orkener Abdalla gif.
 Alt mange Aar i Tidens Hav er rundet,
 Dg mangan Vandrer har de Gamle fundet:
 Den Dvinde tidt paa Blomsterenge gaaer;
 Paa vildsom Bei hiin Olding staaer.

„Adskilt de Jordens Sorger nu sig lindre
 Ved Godhed mod Guds faldne Billed her:
 Hun nynner skjult ved Nat hvor Stjerner tindre,
 Dg Roser dufte skjont i Stjernesfær;
 Dg naar i Orken Vandrerne vildfare,
 Hiin gamle Mand sig tidt skal aabenbare;

Han viser Farerne, som true dem,
 Abvarer — eller leder frem.

„Af Himlen han kun Gjenforening haaber,
 Dg Menneſtet ei ſtort han lider paa;
 Men mangan Daare han tilbageraaber,
 Som driſtig vil til Trolddomsbjerget gaae.
 Den gamle Dvinde derimod man ſiger
 Fremſtynder Hver, ſom efter Skatten higer,
 Dg veed at ſkilbre herligt i hvert Land
 Hiin Fugl, hiint Træ, hiint Kildevand.

„Dg naar en Lykkelig tilbagevinder,
 Hiin Himlens Skat af onde Divers Bold,
 Da ſiger man, der ſjont paany oprinder
 Et gyldent, ſaligt, paradifiſt Old;
 Da, haaber man, gjentakder naadig Allah
 Den Dom, der traf Sumſumma og Abdalla;
 Ja ſelv Forbandeſen forsvinde ſkal,
 Som Jorden traf ved Slægtens Fald.

„Ehi da har Menneſtet ſig ſelv tilkæmpet
 Sit gamle tabte Paradiis paany;
 Da har hans Jdræt Himlens Brede dæmpet —
 Da ſkal de onde Divs fra Jorden flye;
 Men Allah, med ſin lyſe Mandekare,
 Skal atter ſig hernelde aabenbare —
 Da ſynker Jorden ſom i Himlens Favn
 Dg lover ſamme Guddoms-Navn.

„Saa lod det Sagn, jeg i min Barndom hørte,
 — Den Derviſch endte nu — „og mangengang

Det mægtigt underligt mit Hjerte rørte,
 Naar Digterne det qvad til Harpeklang.
 Alt har jeg paa min Bei saa mangensfinde
 Selv seet hiin gamle, gode Trylleqvinde,
 Dg tidt Abdallas faderlige Aand
 Har raft mig trofast Leberhaand.

„Selv føled jeg ei Kald til at betræde
 Den bratte Bei til Allahs Helligdom;
 Men mangen Vandrer har jeg mødt med Glæde,
 Som søgte, hvad jeg kun kan tale om.
 Min Sti sig stille ubemærket slynger
 I eensom Dal og store Stæders Klynger;
 Jeg agter paa det Godes — Ondes Strid
 Dg venter Seirens store Tid.“

Saa taled Dervischen. Det var som rammed
 Een eneste elektrisk Gnist Enhver,
 Dg som een hellig Aand Enhver opflammed;
 Hos Perviz gløded Kind og Blik især.
 Han uvilkaarlig maatte Knæet bøie:
 „Du høie Olding!“ — bad han — „vil du føie
 Mig i en Bøn, velsign mig før jeg gaaer!
 Thi viid, min Hu til Skatten staaer.“

„For den at finde, red jeg gennem Sandet,
 Hvor mødig Struds med Drforkanen stred,
 Dg langt fra elsket Mø og Fædrelandet,
 Jeg gennem Krokodillens Sumpland red.
 Men frem jeg higer med opflammet Iver,
 Naar du mig din Velsignelse medgiver:

Du est en from, en hellig Allahs Mand,
Min Jdræt hellige du kan."

Dg sjælerørt den gamle Dervisch lagde
Haand paa hans Hoved og til Allah bad,
Dg i hans Navn Belsignelsen fremsagde;
Flux Haabets Søn bortdrog, saa styrket, glad.
Men vild Begeistring greb den hele Klynge
Af Pilgrimsmænd: Han saae dem Sværd nu slynge,
Paa Drknens vilde Heste de sig svang —
Med Mumlen Balsfartsskaren sang:

„Skattegravere vi ere!
Fremad! lystig! Haand paa Værk!
Sværde vore Spader være!
Lystig! lystig! Haand paa Værk!

„Under Jorden, under Havet
Søge vi ei Perler, Guld;
Skatten ligger ei begravet,
Som et Nadsel, under Muld.

„Vi er sjunkne, den er steget:
Vi maae stige op til den;
Himlen er fra Jorden veget, —
Jord maa hente den igjen.

„Vinden flyer paa lette Binge,
Stormen den indhente kan —
Tid kan Tid tilbagebringe;
Svunden Tid er gammel Mand.

„Nye Tid har nye Kræfter,
 Er en Yngling, fyrig, stærk;
 Gammel Mand han løber efter —
 Fremad! lystig! Haand paa Bærk!

„Efter Natten maa det dages —
 Jernets Tid er haard, men stærk:
 Guldet maa ved Jern fremdrages —
 Fremad! lystig Haand paa Bærk!

„Skattegravere vi ere —
 Fremad! lystig! Haand paa Bærk!
 Sværde vore Spader være!
 Lystig! lystig! Haand paa Bærk!“

Frem Balfartstoget drog i trende Dage
 Og naaede Gubbens Huus ved Jnderkyst.
 Nu Perviz saae, han havde lagt tilbage
 Ti Gange ti Dageiser frem mod Øst;
 Glad steg han af og med den Gamle taled,
 Som trolig Beiens Farer ham afmaled;
 Han kom ihu hiin fromme Dervischs Ord —
 Abdalla her at see han troer.

Han maatte længe Oldingen betragte
 Erbødig taus, før han ham bad om Raad;
 Den Gamle syntes ei derpaa at agte,
 Men raaded fra hver blind og uklar Daad:
 „J vil den gyldne Tid tilbagevinde;
 Den er forbi — en ny kan vel oprinde,
 Men ei som hiin; af! aldrig meer der kan
 Fremstaae en barnlig Ustyldsstand.

„Den Slægt, som lever, er ei Barnet længer,
 Som hjælpeløs i Guddomsarme laae;
 Til himmelft Ledetraad dog Sønnen trænger:
 Han gjennem Labyrinthers Nat skal gaae.
 En Yngling er han, fra sin Fader revet,
 Af Lygtemænd i taaget Drk ombrevet;
 Men Guddomsbarnets Aand kan drage bort
 Hiint Taagesløv, saa tungt og fort.

„Dog aldrig vorder Morgnen som hin første:
 For Aand den lyse skal, for Sanden ei;
 Men Drknens Pilgrimsmand maa længe tørste,
 Før han til Livsens Kilde finder Bei;
 Dog haab da ei, at Biin og Honning flyder
 Af Træets Bark, og Guldtids Fyldhora gyder
 Belsignelsen i lade Dorstheds Skjød!
 Med den Tro gaae I til jer — Død.

„Og du — her han sig streng til Pervig vender —
 Har du for Die en forgænglig Krands —
 Hvis ingen hellig Flamme hos dig brænder,
 Hvis ei du ledes af en luttret Sands —
 Da fly det farligste af Jordens Bjerger,
 Hvor de, som syntes Ræmper, tidt blev Dværger!
 Den, som i taaget, sumpig Dal var fød,
 Fandt let i Ætherluft — sin Død.“

„Ha!“ — raabte Pervig, og hans Dine lued
 Af Brebesflammer — „kan jeg ikke naae
 Det største Maal, fordi jeg Lyset skued
 I lave Dal og i en dunkel Braa?“

Af Kornet skjult, paa Agren Værken fødes;
 Dog snart med Himlens Skyer glad den mødes:
 Mig hæver og fra sumpiget Fødested
 To Binger: Ære — Kjærlighed."

Den Gamle strenge Barselsord ei spared;
 I tomme Luft de slagred bort igjen.
 Forgjeves han den vilde Hob advared:
 En blind Begeistring rev dem Alle hen.
 Nu Gubben ogsaa dem til Leder bragte
 En Robberfugle; Ordet han udsagde
 Om Ruglens Kraft; den sprang og rullede fort,
 Og flux foer Balfartsskaren bort.

En Nat, een Dag den lyse Kugle trilled;
 Med Falkens Flugt foer Perviis efter den.
 Hans Følgesvende loe og sang og spilled,
 Og tumled som beruste med ham hen.
 Bleg fremsteg Maanen; Robberfuglen standsed;
 Mørkt Bjerget laae der; Diver sang og dansed;
 Blaarøde Smaalys bævred hist og her
 Blandt Spøgelses ved sumpiget Kjær.

Den vilde Balfartshob med Gæt forstummed,
 Og som en Dunst forsvandt Begeistring, Mod:
 En Tordenrøst dem huult imøde brummed,
 Og isnet, standsed brat det hede Blod:

„Tilbage! tilbage!
 Vanvittige! Svage!
 Blegfødte i Synd!
 Kan ei I fordrage

Et truende Bryn,
 Et Sværd, som ei rammer,
 De natlige Syn,
 De blaalige Flammer,
 De gjøglende Lyn;
 Hvor vil J da stue
 Den brændende Lue,
 Som lyser ved Dag?
 Hvor vil J da taale
 Den træffende Straale,
 De træffende Slag?"

Men Stræf forbød dem flye: — som ramt af Torden,
 De sank, som store Kampesteen, til Jorden;
 Og Pervig saae Forstenelsen med Gru,
 Men følte Liv og Kraft endnu.

Vel foer en Kulde gennem alle Lemmer,
 Men uforfærdet blev hans Mod; han steg
 Af Gangeren. „Fly!“ — raabte tusind Stemmer;
 Dog intet Fodtrin han tilbageveg.
 Men da han kom til Bahmans Marmorbilled,
 Han standsed; thi han saae, en Taare trilled
 Saa underligt i Maanens blege Stin
 Ned over kolde Marmorlind.

Vel kunde han det Afsyn ei gjenkjende;
 Men synderligt hans Hjerter ved det slog.
 Han vilde atter Diet fra det vende;
 Men som magnetisk det ham til sig drog.
 „Hvi græder du? kan Stene ogsaa græde?
 Var du en Vantro, skilt fra Allahs Glæde?"

Det Afsyn syntes mig engang jeg saae —
Hvi mon den Døde græde maa?"

„For dig han græder“ — hvisted huult med Latter
En Stemme bag ved — „kjender du ei meer
Den Ben, som kolde Steenbud her omfatter?
Hans Aand dog gjennem den din Skjæbne seer.
Som du, han stolt vor Helligdom betraadte;
Han for sin frække Daarfskab bøde maatte;
Som han, du vorder snart forstenet Liig —
Din Broders Taare randt for dig.“

Nu Pervig rasende sit Glavind svinged —
Dg vendte sig; men Stemmen loe og svandt.
Som tusind Klokker for hans Dren ringed,
Dg Blodet i hans Arer sammenrandt;
Hvit Hjertet svolmed, brast, imens det sukked,
Mat Diet sluktes ud og selv sig lukked,
Dg Nattens Maane lued rød, som Blod —
I sneehvidt Marmor Helten stod.

Dg Svovelluer sig fra Sumpen hæved;
De sælsomt trindt hans Billed hvirvled sig.
Tre Gange Luerne om Stenen svæved;
Tre Gange sang Troldynglen lystelig:

„Hvo løser det Bundne?
Hvo kalder tilbage det Svundne?
Dands lystig! vor Seier er stor.
Hvo vækker de Stene?
Det himmelfste Rene;
Men det er ei mere paa Jord.“

Fjerde Sang.

I samme trolddomsøvangre Nat opvattes
 Prindsessen af en Drøm med ængstligt Skrig:
 Hun syntes, der til hendes Leie bragtes
 Af Spøgelse en Kiste med et Liig.
 Det reiste sig — hun syntes det at kjende —
 Med Marmorøine stirred det paa hende
 Og hvisted sagte: „ak! saa kold jeg er!
 Kom! varm mig! kom, min Hjertenskjær!“

Forfærdet foer hun op — og Drømmen flyede;
 Men Ængstelsen i Hjertet blev igjen,
 Og i sin Angest hun til Allah tyede,
 Mod Himles Himle Bonnens Suk foer hen.
 Men som hun knæled, ydmyg from i Anden,
 Med underfulde Perlebaand i Haanden,
 Brat Baandet brast — og hver en Perle blant
 Med hendes Graad til Jorden sank.

Den Kjæres sidste Ord hun sig gjentakted;
 Hun Baandets Barselkraft erindred sig;
 Nu vidste hun det — hendes Ben var faldet:
 Hans var hint Drømmens marmorhvide Liig.
 Hun trostesløs de spæde Hænder vrider,
 Og Dag og Nat hun forrigfuld nu sidder;
 Hver Perle tidt hun tæller i sit Skjød,
 Mens Diet Perlers Strøm udgjød.

Hun kalder sig en stor Forbryderinde,
 En blodig Morderste hun drømmer sig;

Bilbt flagre hendes Haar i Somrens Vinde;
 Som vidløs gif hun bleg der, som et Liig.
 Dybt Kongen sørger med det hele Rige;
 Men ingen Viis kan Frelsens Ord udfige.
 Hvor Sorgvidien over Bækken hang,
 Hver Aften Parizade sang:

„Der stander et Træ i Palmers Lund!
 I Sidrah*) Fuglene kvæde —
 Det grønnes kun her en liden Stund,
 Og staffet er Hyrdens Glæde.

I Træets Krone en Rede var;
 Der boede to Turtelduer.
 Nu er de flygtet, det kjæle Par,
 Og Reden jeg ikke ffuer.

I Træets Ly sad i Vaar engang
 En Hyrde hos sin Hyrdinde,
 De nynnede saa mangen Elskovsfang —
 Jeg haver det vel i Minde.

Hist sidder et Abildblomster rødt;
 Men Grenene ere saa svage —
 Det smiler saa paradissk sødt;
 Men Ingen det vover at tage.

*) Sidrah er et af de underfulde Træer, hvorunder Huris hvile i Muhameds Paradiis.

I Skyggen sidder i liflig Baar
 Den Hyrde hos sin Hyrdinde:
 „Dog al min Hu til det Blomster staaer —
 Et Kys er for det at vinde.“

Dg Hyrden stiger saa høit i Træ;
 De Grene ere saa sprøde —
 Ak! Grenen brister, det kan jeg see,
 Dg Hyrden slaaer sig til Døde.

Hyrdinden græder saa bitterlig —
 Den Dødes Bloddraaber plette;
 Men om hun græder tilbøde sig —
 Hun kan dem aldrig aftvætte.“

Saa qvad hun tidt og loe og græd tillige;
 Men Ingen fatted hendes Sørgesang;
 Hun gif omkring, som vanvidslagen Yige,
 Dg Taarer selv de Haardeste aftrang.
 Hiin hemmelige Stemme var forstummet,
 Som trøstfuld tidt hun havde før fornummet;
 Hver fremmed Fugl hun spurgte om sin Ven —
 Men alle foer med Klager hen.

En Dag fløi Esvaner over Palmelunden;
 Paa Fjeldets Sti hun Pilgrimsstarer saae —
 Dg pludselig med Klarhed var oprunden
 Den Tanke, Sjælen længe stirred paa:
 Hun vil indhulle sig i haarde Klæde,
 Vil stenig Bei med nøgen Fod betræde
 Dg gaae bodfærdig til Profetens Grav
 Dg lægge Syndebyrden af.

Nu taus hun kasted bort hvert jordist Smykke,
 Juveler, Guld og kongelige Pragt,
 Forlod hvert Minde om sin fordums Lykke
 Og skjulte sig i ussel Betlerdragt.
 En Hætte hendes fagre Lokker dølged;
 Den hvide Barm bag sorten Kappe bølged;
 Med Stav i bløde Haand den Skjønne stod
 Paa haarde Bei med nogen Fod.

Med Pilgrimsffaren stille hun bortvandrede
 Den tunge Bodsang til Profetens Grav,
 Ei Mod og Mangel trofast Sind forandrede:
 Hver Lidelse nyt Mod, ny Styrke gav;
 Ved Legemets blev Sjælens Plager mindre,
 Den ydre Byrdes Bægt borttog den indre,
 Og træt, men sjælekarst, bodefærdig, from,
 Hun naaede Gravens Helligdom.

Der knæled Vandrerinden, dybt nedbøiet;
 Til Himlen Bønnens Engel Suffet bar;
 Mod Nattens Stjernetelt op slog hun Diet,
 Og Himlens Fred i Diet straaled klar.
 Forsvundet var al Angest, Anger, Smerte:
 I hendes Hjerter slog det store Hjerter,
 Som spreder Livet i Alverden ud —
 Hun var forsonet med sin Gud.

Ved Graven mange Pilegrime bade
 Andægtig; og afløst ved Bøn og Tro
 Fra tunge Synders Nag, de kvæget sade
 I Palmers Ly og taled sammen fro;

Men blandt de tusind Fremmede, hun mødte,
 Der var en Mand, hvis Aasyns Høihed nødte
 Til sælsom Grefrygt; den Balsartsmand
 Var Dervischen fra Inderland.

Guds Fred! hun bød ham først. — Alvorlig, rolig,
 Han rakte hende Haand; de satte sig.
 Han taled, som han pleied, mild fortrolig,
 Om hvad han Herligst saae paa Jorderig;
 Glad Parizade paa hans Tale hørte:
 Han de henfarne Dages Glands afførte,
 Og svundne Tiders Dyder og Bedrift
 Han skildred som et gammelt Skrift.

Abdallas og Sumsummas Liv fortalte
 Han nu med dybtbevæget Sind især —
 Og med heelt stærke Farvestrøg han malte
 De trende tabte Koftbarheders Bærd.
 Nu Parizade meer og mere studsed;
 Stærkt tindred Diet; hendes Kinder blussed;
 Og hun beslutted, dristig, djærv og from,
 At søge Allahs Helligdom.

Den gamle Dervisch greb til Vandrestaven;
 Udrunden var hans korte Hviletid.
 End Parizade bad en Stund ved Graven
 Om Magt og Lykke til sin store Id;
 Da toned dybt, som fra Profetens Gjemme,
 Hiin velbekjendte, hemmelige Stemme;
 Den taug saalænge — her den lød iløn
 Nu mere klar og reen og stjon.

„Nu vil den forsvinde
 Den mørke Tid,
 Og nu skal du finde
 Hiin Blomst, saa hvid —
 Den Blomst, som voxer paa hellig Stængel —
 Den Blomst, som skjuler en Himlens Engel —
 Den fandt du ei under Palmetræ,
 Den fandt du ikke i Myrrhahaven —
 Den staaer hos Graven
 I hellige Stjerneteltæ.“

Forbauset nu den Pilgriminde stued
 En Lotos, dukket op af Bækkens Grund;
 Dybt i dens Bæger skjult en Stjerne lued,
 Og Stænglen skjald i natlig Blomstringsstund.
 Hun brød den af og ved sin Barm den gjemte —
 Da var det som en Gudsdom Sjælen stemte
 Harmonisk, stille og høitidelig.
 Blidt Stemmen atter hæved sig:

„Nu er den fundet
 Den mørke Tid,
 Og nu har du fundet
 Den Blomst, saa hvid;
 Men skal den ei visne, og skal den ei segne
 Og atter skjules i dunkle Egne —
 Da maa den engang vorde rød, som hvid —
 Kun blandet tilhører den Verdens Tid.“

Og pludselig fremtreen hiin Sangerinde:
 Sumsumma var det selv; men ikke her

Hun aabenbared sig som gammel Qvinde:
 En Mø hun stod i helligt Lilieskjær.
 En Glorie omstraaled klart den Skjønne;
 Ei mere bar hun Blomsterfrandsse grønne;
 Men Himmelblaat og Liliesvidt fun var
 De Farver, Huldgudinden bar.

Dg smilende hun for Prindsessen traæde
 En vinget Ganger sprang ved hendes Haand —
 Med lette Fod den neppe Jorden naæde
 Dg lod sig lede i et Silkebaand;
 Den aanded Ild, og Gnister foer af Diet,
 Dog blidelig den Bingerne nedboied.
 — Hun rakte Tømmen til Prindsessen hen,
 Dg lifligt nynnede hun igjen:

„Nu er den forsvundet

Den mørke Tid:

Nu har du og fundet

Den Ganger hvid;

Den skal dig bringe

Med vældige Binge

Til den unge Gubbe ved Zunderstrand.

Han sidder i Hytten med Robbertfuglen

Dg venter Møen paa Gangerfuglen;

Han Veien veed til det fjerne Land,

Hvor Morgenen hæver

Sit Hovedslør hvidt,

Hvor Sangløvet bæver

Saa spørgende blidt,

Hvor Sangfuglen kalder

Saa længselfuld,

Hvor paa Klippen falder
Det vaade Gulb.“

Sumsum i a svandt; — hiin Ganger blev tilbage;
Fortrolig Parizade flapped den.

Hun svang sig henrykt paa den, og saa fage

Den bredte herlig Vingen ud igjen,

Dg let og stolt den over Jord sig hæved,

Som Ornen gjennem Luftens Strømme svæved —

Dg daled først i fjerne Land mod Øst

Ved Hytten nær ved Jnderkyst.

Der steg hun af, modtaget af Abdalla,

Som stod forventningsfuld ved Hyttens Dør.

-- Nu Tiden havde sonet ham med Allah,

Dg ei han var en gammel Mand, som før:

En kraftfuld Ungling var han atter vorden;

Dog gif endnu han eenlig om paa Jorden

Dg strakte længsfulde Arme ud

Jmod sin Ungdoms tabte Brud. —

„Velkommen!“ — han udbrod — „Bidunder-Pige!

Velkommen under dette ringe Tag!

Du blev udkaaret blandt de Dødelige:

Du — eller Jngen skaber Nat til Dag;

Høit i din Sjæl en hellig Luc brænder —

Gaf! vogt dig, at du aldrig om dig vender!

Agt ikke paa de onde Divers Skrig!

Dg Fuglen naaer du visfelig!“

Glad uden Frygt han Møen Ruglen rakte;

Hun tog den — og nu flux den rullede hen,

Dg lynsnar Bingehesten hende bragte
 Til Tryllebjergets Fod; der standsed den.
 Frem Pigen gif; grumt Mørkets Aander støied;
 Hun saae dem ei; thi fromt hun lukked Diet
 Dg bad til Allah — og indhylled sig
 I Pilgrimskappens vide Flig.

De rædselfulde Steenmænd ei hun skued,
 Ei Spøgelfernes tusind Gjøglesyn;
 Hun hørte ikke hvor de haaned, trued:
 Hun bad — og kraftløs sluktes Mulmets Lyn,
 Dg dybt i lave underjordist Hule
 Med Hyl de mørke Divs sig maatte skjule;
 Men rolig stiger Pilgriminden op
 Mod Tryllebjergets steile Top.

Dog nær ved Nafsen lette Fod maa glide:
 Der paa en glat og slibrig Ting hun stod;
 Hun aabnet Diet, vilde fremad stride —
 En Slange hvisled fælt ved hendes Fod.
 Uhyret reiste sig og sagde: „Dvinde!
 Din Grav du knuust skal i min Strube finde,
 Kan du ei klart dit Kald bevise mig —
 Tre Gange jeg adspørger dig.

„Nævn mig det underfulde Land,
 Hvor trende Floder rinde;
 I hver en Flod du lifligt Vand,
 Forstjelligt dog, vil finde.

„Dybt i den ene flyder det
 Med purpurrode Strømme,

Dg røde Fisk af gammel Æt,
 I Strømmens Blod der svømme.

„Den anden Flod to Arme har,
 De sælsomt vidt fremglide;
 Men Bølgen er saa lys, saa klar,
 Dg Flodens Fiske hvide.

„Den tredie Flod er himmelblaa,
 Dg vældig mon den rulle;
 Saa mange tusind Fisk der gaae,
 Blaa, grønne, røde, gule.

„De komme fra et dunkelt Land,
 De trende store Floder,
 Hvor aldrig de forenes kan,
 Skjøndt de har fælles Moder.

„Af samme Væld de alle sprang,
 Men fjendtlig sig adstille;
 Hver løber her sin egen Gang
 De aldrig samles ville.

„Forst i hiint underfulde Land,
 Hvis Navn du mig skal sige,
 De samles i et Ocean,
 Saa stort foruden Ege.

„Som Regnbuestrømme tabe sig
 I een de Farver alle.
 Du Oceanet nævne mig,
 Hvori de Floder falde!“

Dg Parizade svared: „jeg skal sige
 Dig Navnet paa hint underfulde Land:
 Det kaldes — Paradiis og Himmerige;
 De Floder ogsaa jeg dig nævne kan:
 Sulsubbil, Tunsin, Kosir *) vi dem kalde;
 Af Jordens mørke Skjød udsprang de Alle,
 Udskilt de flyde her i Brødens Land —
 I Naadens Hav de samles kan.

Sulsubbil, med de purpurrøde Strømme,
 Med Israels gamle Slægt fra Osten kom;
 I klare Tunsin hvide Fiske svømme,
 Korsformet er den — det er Christendom;
 Dg Kosirs Flod skal Mahoms Tro betegne:
 Den ruller vældig over Jordens Egne;
 Een Gud de Alle søge og eet Hjem —
 Et Ocean modtager dem.“

Dg Slangen spurgte anden Gang:

„Hvad hedder
 Det store Træ, som breder
 Sig over Land og Hav,
 Som stedse dør — og lever,
 Dg stedse frist sig hæver
 Op af sin egen Grav?
 Aartusinder det hæved
 Sin Krone, grøn og prud;
 Det stod, naar Bjerger bæved,
 Dg Stjerner sluftes ud.
 Det staaer i Rum saa vide,

*) Floder i Muhameds Paradiis.

At naar een Green har Vaar,
 Een Green paa modsat Side.
 I Vinterfulden staaer;
 Dg Mattens Stjerner skue
 Ned paa det store Træ,
 Imens dog Solens Lue
 Oplofer mildt dets Sneer;
 Det Træ har mange Grene
 Dg Løv i Tusindtal,
 Forskjelligt ei alene
 I Spiren, Modnen, Fald:
 De Løv er sorte, hvide,
 Har Kobberets Farve med;
 De med hverandre stride;
 Tidt Stormen rev dem ned.
 Een Skjebne har de alle,
 De Store med de Smaa:
 Til Træets Rod de falde,
 Dg der de smuldre maae;
 Dog der de atter grønnes,
 Dg intet Blad forgaaer.
 Hver Dag det Træ forskjønes,
 Dg evig det bestaaer." —

Dg Parizade svared: „Vel jeg kjender
 Det store, skjøne Træ, du taler om,
 Som sig mod Verdens fire Hjørner vender,
 Dg stedse stolt af egen Grav fremkom,
 Som med saa mange Arter Løv sig klæder,
 Dg i forskjelligt Himmelstrøg sig breder,
 Men dog mod fælles store Himmel seer:
 Med Adams Stamme Undret skeer.

Dg Slangen hvisled: „end du ei hovere!
 Eet Spørgsmaal du besvare skal endnu,
 Da skal du for min Braad ei grue mere
 Dg kan tilbagegaae; men tænker du
 Den Skat, jeg vogter med mit Liv, at finde,
 Da har du først mig selv at overvinde,
 Dg dertil er en Gaade kun i Stand,
 Som jeg og du ei løse kan.

„Men først du mig sig
 Hvor Giften er skjult,
 Som vil sig fremsnige,
 Hvor Træet er huult,
 Som stedse vil stræbe
 Hver Spire at dræbe,
 Som tegner til Frugt —
 Den Gift, som kan tale
 Dg Jorden afmale
 Saa fløgtigt saa smukt,
 For Bladet at rokke
 Fra himmelhøi Dvift
 Dg ned det at lokke
 Til Afgrunden hist:
 Den stedse sig sniger
 Om Træets Fod,
 Den hemmelig higer
 Mod skjulte Rod,
 Den tidt kan omstifte
 Sin Skikkelse snild,
 Dg Stammen forgifte
 Saa gjerne den vil.
 Naar eet Blad maa falde,

Et andet fremstod,
 Ret aldrig faldt alle
 Til Træets Rod.
 Men Giften maa give
 Sin Fjende ny Kraft
 Og stundom selv blive
 Til lægende Saft."

Prindsessen svarede: „denne Slægtens Fjende,
 Hvorom du taler — denne Gift, saa skjult,
 Som stedsse stræber Sjælen at forblinde,
 Imens den taler snildelig og huult,
 Som lover just vort Døie at oplade,
 For at udstikke det til evig Skade —
 I Slangeham den Gift sig skjuler nu:
 Forbandede! den Gift er — Du.

„Og kan du nu mit Spørgsmaal og besvare,
 Saa vil jeg gaae og lade Skatten fare:

„Kan du sige mig, hvor staaer
 Ordet, hvorved Du forgaaer?
 Hvo forbandt i Verdenskjæden
 Naaden med Retfærdigheden?
 Nævn mig Leddet mellem begge?
 Kan du mig for Døie lægge
 Naadens Brede, Bredens Naade —
 Da har du opløst min Gaade."

Hun taug — Uhyret hylede vildt og snyste
 Og styrted sig i bundløs Afgrund brat.

For sidste Gang den Frommes Hjerte gyste:
 Forsvunden var den skumle Trølddomsnat;
 Nu Morgenrøden Bjerg og Sky forgylde;
 Høit Pigen stod der, salig og fortryllet:
 En Berden under hendes Fødder laae —
 Hun som i Himlen syntes staae.

Dg i et gyldent Buur hun Fuglen stued:
 Saa hvidt som Elfenbeen var dunet Bryst;
 I Morgnens Glands dens Fjær som Purpur lued —
 Den stille sad og stirred taus mod Ost;
 Men da den saae den fromme Vandrerinde,
 Den glad udbredte Bingerne mod hende,
 Dg med livsalig stille Harmonie
 Den quad i Jubelmelodie:

„Velkommen, skønne Frelserinde!
 Velkommen, lotosviet Brud!
 Velkommen, fromme Pilgriminde!
 Triumf! du holdt din Prøve ud:
 Med hellig Stav i rene Hænder,
 Med Bødsgjord om de spæde Lænder,
 Du flyede Tomhedslivets Larm;
 Med Lotosenglen ved din Barm
 Du steg paa Gangerfugl hiin hvide,
 Du svæved høit mod Østerlide —
 Jeg saae din Flugt og ventede dig.
 Med Sjælens Blik mod Aandens Høie
 Du luffed tryk det ydre Die,
 I Fromhed hyllet viselig;
 Dg Mørkets Magter veg og gyste,
 Hvor Barnefindets Engel lyste —

Jeg saae din Gang og vented dig.
 Forgjeves hvisled Edens Slange:
 Dens egen List den maatte fange —
 Een Kvinde faldt — een hæved sig.
 — Velkommen skjønne Frelserinde!
 Velkommen, fromme Pilgriminde!
 Velkommen, lotosviet Brud!
 Triumf! du har nu overvundet —
 Triumf! du har nu Skatten fundet —
 Triumf! du holdt din Prøve ud.“

Femte Sang.

Prindsessen ilede at befrie den Fange;
 Hun aabned Buret; Fuglen hopped ud.
 Trindt Pigen glad den slagred trende Gange
 Og sang: „Triumf! du holdt din Prøve ud.“
 Nu kjælen den paa hendes Haand sig hviled;
 Hun strøg dens Fjær, fortrolig glad, og smilede
 Og spurgte: „Fugl! kan du nu sige mig
 Hvor Træ og Kilde skjuler sig?“

„Kom, følg mig!“ — svarede den — og fløi saa sagte,
 At Pigen uden Møie fulgte den;
 Til Bjergets østre Kant den hende bragte;
 Der paa et Poppeltræ den slagred hen;
 Og Parizade stille stod og lytted:
 Skjønt Træet klang; hun folte sig som flyttet
 Hen til et lykkeligt, et fremmed Land,
 Hvis Trylleri kun drømmes kan.

Forunderlige søde Toner svæved,
 Henbølgende i milde Lustnings Strøm,
 Og sjungende de Sølvblade bæved
 Og lullede Hjertet i en sølsom Drøm;
 Det var som løb i Sommernatten stille
 Tallose Vols Harper, kjæle, milde;
 Halv Sandsen fatter lønlig Harmonie —
 Kun Hjertet lægger Sands deri.

Og længe dvæled hun i Træets Skygge;
 Paa høiest Døist sang Fuglen blidelig.
 Den kvad om hendes Fryd, om hendes Lykke,
 Som ei hun mægted selv at tolke sig.
 Et Slummerflør nedgled for hendes Døie;
 I Drømme fløi hun gjennem Himle høie
 Paa Tonevinger med Guds Engle smaa —
 Og fjernt hun atter Pervið saae.

Hun syntes, han stod, marmorhvid, langtnede
 Tæt ved en Afgrund, med en Fjederham;
 Een Binge mørk, een hvid han vil udbrede;
 Men Bingerne var tunge, Foden lam.
 Fra sine Himle synes hun nedfare,
 Men kjærlig fulgt af skjøne Englestare
 Hun gaaer i Palmelunden Haand i Haand
 Med Pervið, som en salig Aand.

Og da hun vaagned, Fuglens Binge vifter
 Bed hendes Kind: „Kom! til“ — den sagde — „kom!
 Her Rosen snart med Lilien Farve skifter:
 For jordist Liv er Ætherluften tom.

Gaf hastig, vil du mere did tilbage!
 Du kan en Green af Træet her medtage:
 Hvor du den planter, frodig Rod den slaaer
 Og snart som høiest Træ fremstaaer."

Hun rolig brød en Green med Sølvblade
 Af Trylletræet: "Fugl!" — hun bad — "end ei
 Jeg kan dit høie Ætherbjerg forlade:
 Viis først mig til den gyldne Kilde Bei!"
 "Saa følg mig!" — sang den — og hun saae den glide
 Et gennem Luft til Bjergets vestre Side;
 Der paa en Grotte Fuglen sig nedlod;
 Prindsessen alt ved Kilden stod.

Den risled klart i hvalte Marmorbuer:
 Fra øen kom den fra et blaaligt Fjeld;
 Selv straalende som Guld i Solens Luer,
 Udbredte sig det underfulde Væld.
 Ned i et Sølvskar hun saae det rinde,
 Og derfra sprang det høit mod Klippens Tinde;
 Selv steg mod Himlen her den ædle Saft,
 Foruden Kunst og ydre Kraft.

Fro Parizade væded nu sin Tunge
 Blot med een Draabe af det gyldne Vand,
 Og hørte Fuglen høit paa Klippen sjunge
 Hvad der blev skjult for lavere Forstand;
 Og Draaben blev til tusind Draaber søde —
 Saa underlig hun følte Hjertet gløde,
 Og Længslen vakktes umodstaaelig,
 I Kilden selv at dukke sig.

Dg hun affasted nu det tunge Klæde,
 Som standsed hende ved hvert Pilgrimsfjed,
 Dg Pigen stod som nyfødt Barn herude,
 Allene klædt i sin Ustyldighed;
 Saa stod før Faldet og hiin første Qvinde,
 Saae sig — og bluedes dog ingensinde;
 Thi ingen Tanke var i Sjælen fød,
 Som kunde farve Rinden rød.

Men af! den før saa blomsterfjonne Pige
 Stod nu som Pilegrimmen ved sin Stav,
 Som, træt af møisom Gang paa Jorderige,
 Nu bleg hensvunden stunder til sin Grav:
 Hun havde sørged for sin Ben saa saare;
 De Rinder bar end Spor af mangen Taare,
 Dg Sjælen havde i sin Virksomhed
 Fast revet fjonne Hytte ned.

Dog høit hun elsked Livet: nu hun kjendte
 Dets Herlighed — og yded Allah Priis;
 Alt Himlen nær, hun sig til Jorden vendte,
 For der at modnes først til Paradiis.
 Selv Drømmen under Sølvtræets Skygge
 Gjenvakte Længslen efter jordist Lykke;
 Dg med den Sjæl, hun elsked, aned hun
 End mangen livsglad Provestund.

Nu, da hun saa sit Billed her i Vandet,
 En Skygge liig, som gaacr mod Ewigbed;
 Hun smilede vel, men kunde dog ei Andet,
 End sukke dybt og hemmeligt derved.

Dog af de gyldne Bølgers Strøm omstykket,
 Hun følte nu som tusind Liv fremtrykket
 I Sjælens Jnderste: ny kom hver Kraft
 Tilbage ved den gyldne Saft.

Den spæde Fod, forbrændt af Solens Hede,
 Af hvassse Stene saaret, hylled sig
 I hine friske Formers Silkekæde,
 Hvori hver Livets Traad sig skjuler rig:
 Guldbølgen spilled om de runde Lænder,
 Om Barmens Hvelvinger, om Arm og Hænder;
 Et Rosenstjær omstraaled Pigens Kind,
 Og Fryd det helligt-fromme Sind.

Som gjensødt i en Strøm fra Livets Rige,
 Hun speiled sig nu i det klare Væld:
 Og Billedet var skjent foruden Lige,
 Som Idealet i en Kunstners Sjæl.
 Ved Kilden laae et herligt Klædningsstykke,
 Halv hvidt, halv rødt — det var et Dvindesmykke —
 Og Parizade smilende det tog
 Og om de skjønne Former slog.

Nu Dybets Lotosblomst, den hellighvilde,
 Hun vilde atter gemme ved sit Bryst;
 Men Bægrets Stjerne, med de Straaler blide,
 Opildned stærkt, og hun fornam en Røst:

„Jeg vilde hjemgange
 Og tage dig med;
 Nu er jeg din Fange:
 Du drager mig ned;

Een er jeg — til tvende
 Forvandles jeg maa:
 Hvid, vil jeg hjemvende,
 Rød, vil jeg forgaae.
 De Farver mig ere
 Som Legem og Aand:
 De samlet maae være
 I jordiske Haand.
 Mit Hjem er en Have,
 Saa høi og saa stor,
 Og hist i det Lave
 Kun sjelden jeg groer.
 Dog vil du mig pleie
 Saa from og saa blid. —
 Da skal du mig eie
 Din Levetid.“

Saa klang en venlig Røst, mens Stjernen funkled
 I Lotoskronens Gulbgrund, dyb og reen —
 Forvandlet Blomsten var og halvfordunklet,
 Halv Rose og halv Lilie — to, dog een:
 Med Stjernen begge paa een Stængel sade;
 End svagt og blegt kun rødmed Rosens Blade;
 Dog Pigen saae Forvandlingen med Lyst
 Og gjemte Blomsten ved sit Bryst.

Da Fuglen sang fra Klippen:

„Stynd dig, Pige!
 Med at stige!
 Timer her som Pulsflag gaae!
 Skal ei atter Rosen blegne,

Lilien flye til skjulte Egne,
 Bjerget du forlade maa.
 Skaalen tag, hin sølverhvide!
 Fyld den med det gyldne Vand!
 Af den Kilde maa du vide
 Ingen Draabe svinde kan.
 Skaalen kan du daglig tømme —
 Vandet rigere skal strømme,
 Naar du quæger dig dermed.
 Livsens Vand hvert Dødsbaand løser:
 Nye Kraft af det du øser,
 Liv — i Tid og Evighed.“

Prindsessen adlød, fyldte Sølvskaaalen,
 Der laae ved Grottens Bæld, med gyldne Vand.
 Det glindsed nu, som Morgens- Aften-Straalen,
 Ei mere blendende som Middagsbrand.
 Med Tak hun knæled, bad saa ømt, saa sagte,
 Ved Kilden Pilgrimsdragt og Stav nedlagde,
 Saa steg hun ned til Dalens Trolddomssteen
 Med Vand og Fugl og Sølvbergren.

Forsvunden var den mørke Vandeskare;
 Men Stenene de sorte stod igjen.
 Hun saae dem og bad kloge Fugl forklare
 Det underlige Syn; da løfted den
 Sin Røst og sang om Diverss mørke Rige
 Og om de Arme, som den hid saae hige,
 Men som af indre hellig Røst ei kaldt,
 For Skatten kæmped blindt — og faldt.

Dg Parizade bleguede saa saare:
 Et Haab hun havde nærret i sit Bryst,
 Nu flød det hen i stille Bemodstaarc,
 Dg hun opgav paany hver jordist Lyst:
 Hun haabed, Allah hende vilde give
 Sin Ven igjen, og at han var i Live —
 Nu gjennemisned hende Savnets Dval
 Her i Forstenelfernes Dal.

Men Fuglen sang:

Hvo løser det Bundne?
 Hvo kalder tilbage det Svundne?
 Haab freidig! vor Seier er stor!
 Hvo vækker de Stene?
 Det himmelske Rene —
 See! det er gjenkommet paa Jord.
 Tag Draaben, som rinder
 Fra blaalige Fjeld,
 Som aldrig forsvinder
 I evige Bæld!
 Tag Draaben, som flyder
 Saa kraftig, saa sød,
 Dg Livet indgyder
 I slumrende Død!
 Den løser det Bundne,
 Den kalder tilbage det Svundne —
 Haab, Fige! vor Seier er stor.
 Een Draabe alene,
 Fra Haanden, den rene,
 Kan løse, kan vække de slumrende Stene,
 Dg atter de vandre paa Jord."

Glad Pigen maatte Allahs Navn paafalde,
 Dg gif med Sølvkar i hviden Haand;
 Hun lod en Draabe paa hver Steen nedfalde,
 Dg Draaben vakte den hendøde Aand.
 Som drømmende, de tusind Steen sig rørte
 Iblandt hverandre, føled, saae og hørte,
 Dg med Forundring Mennesker hun saae
 End meer forundrede fremstaae.

En blandet Hob fra alle Verdens Zoner
 Sig tumled blandt hverandre, som en Strøm,
 Af alle Stænder og Religioner;
 Dg gradviis vattes Livet af sin Drøm.
 Nu kom Prindsessen til de Støtter tvende,
 Som høiest stod, med dragne Sværd i Hænde,
 I sort og sneehvidt Marmor slumret hen;
 Til Liv de nu blev vakt igjen.

Dg Broder Bahman Broder Perviz kjendte —
 De sank lyksalig til hinandens Bryst,
 Til Frelserinden svimlende sig vendte,
 Som havde vækket dem til Livets Lyst.
 De maatte deres Knæe for hende bøie,
 Som for et mægtigt Væsen fra det Høie;
 I Slør indhyllet, langsomt hun bortgif,
 Med henrykt glædevædet Blif.

Hun vilde sig endnu ei aabenbare
 For hendes Indling; end en liden Stund
 Hun vilde Glædens Bæger ham bevare:
 Hans Kjærlighed først prøve vilde hun.

3 Dalen vrinsted Gangeren, den lette,
 Og rysted Bingen glad paa grønne Slette.
 Ved Aoen, hvor Pigen den forlod,
 End rolig ventende, den stod.

Og Parizade hilfed den fornoiet:
 Hun greb den Gangerfugl i Silkebaand;
 Den kjærlig Hovedet mod hende bøied,
 Og kjælen strøg hun den med bløden Haand.
 Med Staaen og hiin Sølvgræen i Armen,
 Med hellig Rosenlilieblomst ved Barmen,
 Bortsvæved hun paa Gangerfuglen glad —
 Paa hendes Skulder Fuglen sad.

Hvorhen hun fløi, et yndigt Lys udbredte
 Sig over Jorden, Taagerne bortveg,
 Og Himlen sig med Azurfarver flædte,
 De lyse Peris ned paa Marken steg;
 Med Sang usynlig svæved de om Allah;
 Forenet var Sumsumma og Abdalla,
 Og Haand i Haand i gjenfødt Ungdomsbaar
 De blidned Dødeliges Raar.

Først ved Kong Schuddads Borg den Ganger daled;
 Der steg den lykkelige Pige af.
 Som himmelfalden Engel hun hufvaled
 Monarkens Sjæl; hun Skatten ham hengav.
 Den glædesvimle Fader hun omfavned,
 Som forrigfuld saa længe hende savned.
 Forsvunden var hver Nød og Kummer svar;
 Hans største Duffe opfyldt var.

Dg i sin Fryd han vilde nu anlægge
 Et lidet Paradiis paa Jorderig:
 Det skulde sig til Hegnet kun udstrække,
 Som trindt om Lund og Hauge fletted sig.
 Strax Haand paa Værk blev lagt, og snart der stand
 Vel ei det gamle Eden, men et andet,
 Saa skjønt, at Adam, var hans Blik hidvendt,
 Afbildningen vist havde kjendt.

I Lunden herlig Sølvregreenen standed —
 Snart til et Sangertræ den sig opstjød;
 I Marmorgrotte risled Kildevandet,
 Dg høit fremsprudled Straalen gyldenrød;
 Frit Fuglen slagred om paa Træets Dviste
 Dg sang hvad ingen Dødelig for vidste;
 Men ingen Bredens Cherub standed der
 Dg trued med sit Flammesværd.

Dg Frim blev den kaldt den skjøne Have:
 Tidt Kongen vandred der med frydfuld Aand.
 Til Løn for Parizades store Gave
 Bestemte han den største Seirers Haand.
 Nu til en Fest han bød sit hele Rige,
 Dg til en Bæddekamp foruden Lige:
 Den halve Krone og hans Datter skjønt
 Bar Seierherrens store Løn.

Saa Kongen svor — en Brudgom vil han kaare,
 Den Skjøne værd. — Hun sukked dybt derved;
 I hendes Nie steg en lønlig Taare,
 Dg frygtfom bæved hendes Kjærlighed:

„Ei Pervig vil blandt Kæmperne sig stille —
 For Zulima han kæmpe, seire vilde;
 Men af! Prindsessens Haand han ei attraaer —
 For simpel Mø hans Hjerte slaaer.“

Saa sukked hun, mens Festen de beredte,
 Fortrød hiin List og grued for sin Stand:
 Ei for Prindsessens Skyld jo Pervig ledte
 Om Skatten i det fjerne Trolddomsland;
 Sin Zulima han vilde tæfkes ene,
 For hendes Skyld han maatte der forstene,
 For hendes Skyld var Livet ham saa sødt,
 Da han ved Draaben blev gjenfødt. —

*

*

*

Da første Glædestummel var forsvundet,
 Dg Brødrene saae Frelserinden gaae,
 Hvis spæde fromme Haand nu havde fundet
 Den Skat, ei tusind Helte kunde naae;
 Da ønsked de sig hjem til Fædrelandet,
 Dg gjenfandt deres Gangere, som standed
 Oplivede paany; thi velbetænkt
 Bar og paa dem en Draabe stænkt.

Flux Eventyrerne til Hest sig satte
 Dg foer afsted mod det forønskte Hjem.
 Den store Sværm ei ledte meer om Skatte:
 Gjenfundne Liv var nu en Skat for dem.
 Dg Kriger, Borger, Mægtige og Ringe,
 Muhamedaner, Christne, Jøder, ginge

I broderligt og kjærligt Balfartstog,
Hvor Hjemmets Stjerner dem hendrog.

Med Bahman ileb Pervig frem og naaede
Paa Festens Dag Kong Schuddads Fyrstestad.
Trompeter fkingred; Kæmperne alt traede
For Stranken; Kongen høit paa Thronen sad.
Da Bahman hørte Seirens Løn, han studsed:
Uergjerrighedens Glød paany opblusfed —
Han vilde vinde Prisen eller — døe;
Men Pervig tænkte paa sin Mo.

Dg Bahman var den første, som fremtraede
Paa Kampens Plads. Seir var hans første Strid:
Fast Ingen ham i Kraft og Manddom naaede.
Strax mangan Seirer opgav stolte Id;
Men mangan Kæmpe drabelig ham mødte,
Dg mangan Kæmpe for hans Landses blødte,
Indtil sin Overmand tilsidst han fandt,
Dg — Livet med hans Blod henrandt.

Bleg Pervig saae sin gjæve Broder falde,
Dg rasende han treen i Kredsen frem;
Det varme Blod til Hevn kun syntes kalde —
Med Mange kæmped han, og fælded dem,
Til sidst der ingen flere var tilbage,
Som turde fjendtligt Sværd mod Helten drage,
Da sank til stille Beemod ned hans Harm —
Taus græd han ved sin Broders Barn.

Dog Smerten kun en Stund hans Hoved bøied:
Kort tog han Afsked med det kjære Liig;

Med freidigt Mod han atter op slog Diet,
 Og til Monarken han henvendte sig.
 Prindsessen sad ved Kongens høire Side
 I Klædningen den skjonne, røde — hvide;
 Men Sløret over hendes Ansigt laae.
 Til Kongen taled Pervig saa:

„See! Steppens Søn har største Seier vundet;
 Men, Konning! ei jeg æfter Seirens Løn:
 Mit Hjerte til en anden Mø er bundet,
 Og ei, Monark! jeg vorde kan din Søn;
 Ei for en gylden Krone har jeg kæmpet,
 En oprørt Brodersjæl jeg kun har dæmpet:
 Et Dffer jeg den Faldnes Skygge gav —
 Han hvile roligt i sin Grav!“

Taus Helten vilde Eranterne forlade.
 Monarken studsed. Alle undred sig.
 Det mørke Slør bortrev nu Parizade
 Og spurgte: „Pervig! kjender du nu mig?“
 Og svimlende til hendes Fod han segned —
 Kun brudte Ord hans Følelse betegned;
 Nært Kongen gav ham Seirens store Løn —
 Og ham omfavned som sin Søn.

Nu Festen blev en Brudefest tillige:
 Forenet blev det lykkelige Par;
 Og Trims Hauge blev et Himmerige,
 Som ved dem selv til Jorden tryllet var.
 Der Fuglen sang i Seraphmelodier
 Til Rildens Hvissen, Træets Harmonier;

Stjønt rødmed hellig Blomst paa Fotosstængel —
 I Stjerneglads sang Blomstens Engel:

„Mit Hjem er en Have,
 Saa høi og saa stor,
 Og her i det Løve
 Kun sjældnen jeg boer.

„Men vil I bevare
 Min Helligdom troe,
 I Blomsternes Skare
 Der Engle skal boe —

„Og Stene skal synge,
 Hvor Sangtræet groer;
 Mit Bæld skal forynge
 Den graanende Jord.

„Og Fugle skal tale
 Om Himmel til Jord
 Og Verden hufvale
 Med evige Ord.“

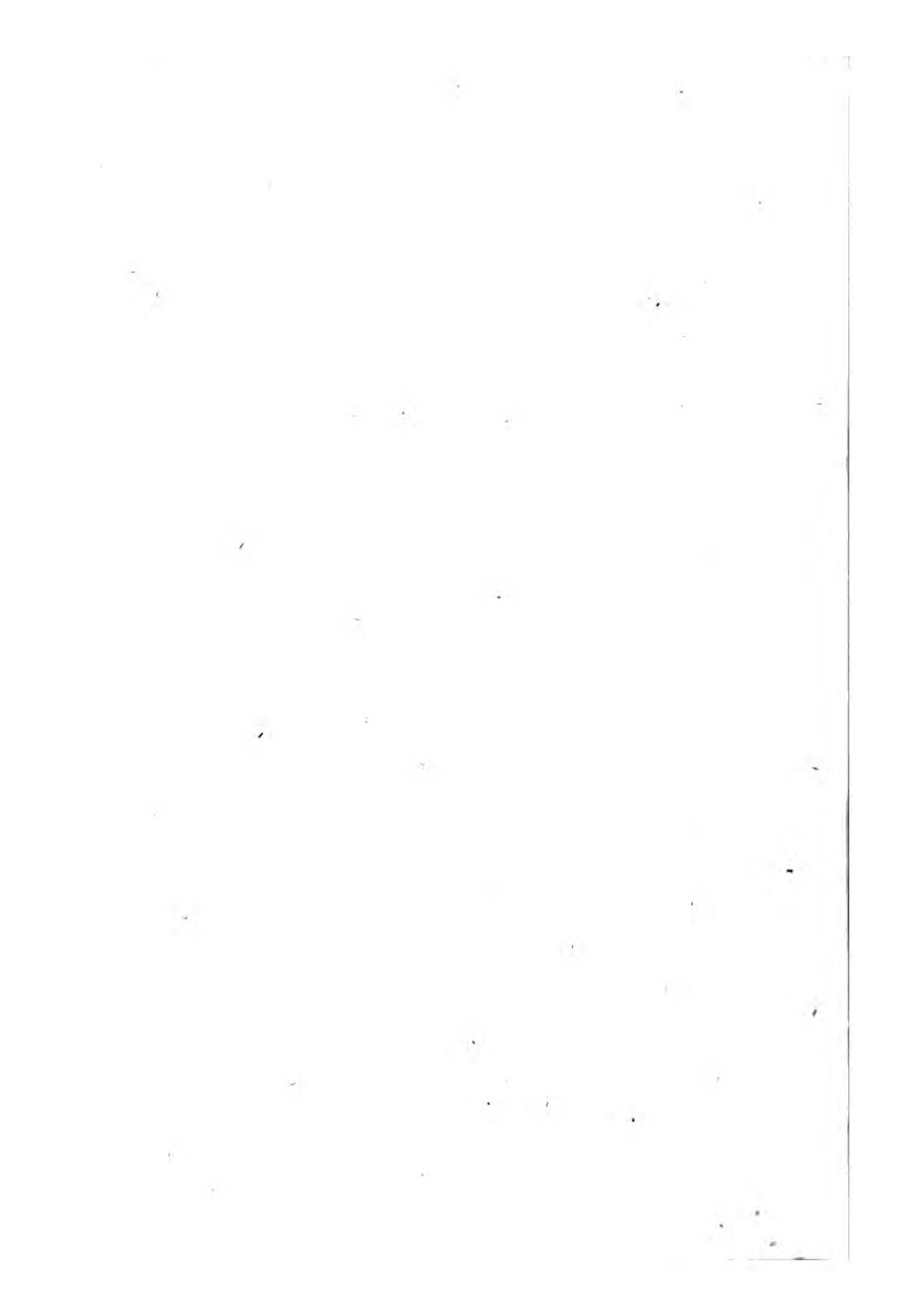
Epilog.

Du, som til Eventyrets Billedegne
 Fortroligt fulgte Sagnets Ven!
 Lad ham med Nordens Ziffre her betegne
 Hvad Tanken saac, mens Billedet foer hen!

I Sagnets Dragt et Verdensmed han stued,
 Hvorved hans Siæl i Morgenglands oplued,
 Naar gjennem Schehrezades Nætters Sang
 En Dagningsrøst fra Osten klang.
 Han saae et gjenfødt Paradiis herneved,
 Selv tryllet frem ved menneskelig Aand,
 Og trefold-tvunden Traad, som skulde lede
 Til Helligdommen, i usynlig Haand:
 En Viisdom, som det Høiere selv fatted;
 Men, hvor den svimmel og begrændset stod,
 En Aelse, som Mangelen erstatted,
 Og dunkelt toned, hvad ei hiin forstod;
 En Tro, som greb den Traad, de begge tabte
 I Labyrinthen, og med barnligt Sind
 Til Skaberaanden løst op det Skabte —
 Det var trefoldig Skat paa Bjergets Lind.
 Naar den af Slægtens Genius blev funden,
 Da var Forbandelsen fra Jorden svunden,
 Da vilde Mørkets skumle Aander flye,
 Og Engle smile gjennem Sky;
 Da var ei Haabets Alf en gammel Dvinde,
 Der leded vild de arme Blinde,
 Som søgte Bjerget stolt og maatte døe:
 Da var hun vorden til en himmelsk Mø;
 Ei blot profetisk Dolk, som blodig saarer,
 Ei Baand, hvis Perler falde af, som Taarer —
 Men Blomster, som paa Jord ei visne hen,
 Hun vilde række Skattens Ben.
 Da var ei Tankens Drot en Olding mere,
 Hvis Røst i Drknen farer uhørt hen:
 En kraftfuld Yngling vilde han da være,
 Forenet med sin Ungdoms Brud igjen;

Thi før kan Slægtens Tænkeraad ei haabe,
 Ei Haabets Engel favne Verdens Sjæl,
 Før Himlens Elstovsmø i Pilgrimskaabe
 Har fundet skjulte Skat paa høie Fjeld.
 Kun hun forstaaer hvad Tidens Tolt fortæller,
 Hiin stille Gubbe, som til Stav sig helder,
 Og som afftildrer svundne Olds Bedrift
 Troværdigt, som et gammelt Skrift.
 Hiin Himmel-Rjærlighed det maatte være,
 Som Livets Rjærne kun til Verden bandt;
 Og Gravnats-Lilien maa den Fromme bære,
 Som kun af dyb og hellig Grund oprandt.
 Først da hun med Begeistringsfuglens Binger
 Til fjerne Tryllemunde sig henvinger,
 Mens Sværmeriets vilde Gjøglerstarer
 Til Død i tomme Luft henfarer.
 Ei Pilgriminden Konstens Kugle vilder,
 Ei stoffende til hule Grav den triller;
 Men i dens stille Lys hun vandrer frem
 Mod skjulte Helligdommes Hjem.
 Kan først hun Verdensslangens Gaader løse,
 Hun seer hvor hun af dybest Bæld skal øse —
 Hun hører Biisdomsfuglens Jubelsang,
 Og har fuldendt sin Prøvegang.
 Nu kan hun under Sangertræet hvile —
 Sødte Englene til hendes Drømme smile;
 Nu øser hun af Livets gyldne Bæld
 Og føler overjordist Held.
 — Dog skal nu ikke Landen flye tilbage
 Og i sit Urvælds Dybder dukke sig,
 Maa Jordens Favn sin Himmelbrud modtage,
 Og Rosenlilien sig udfolde rig:

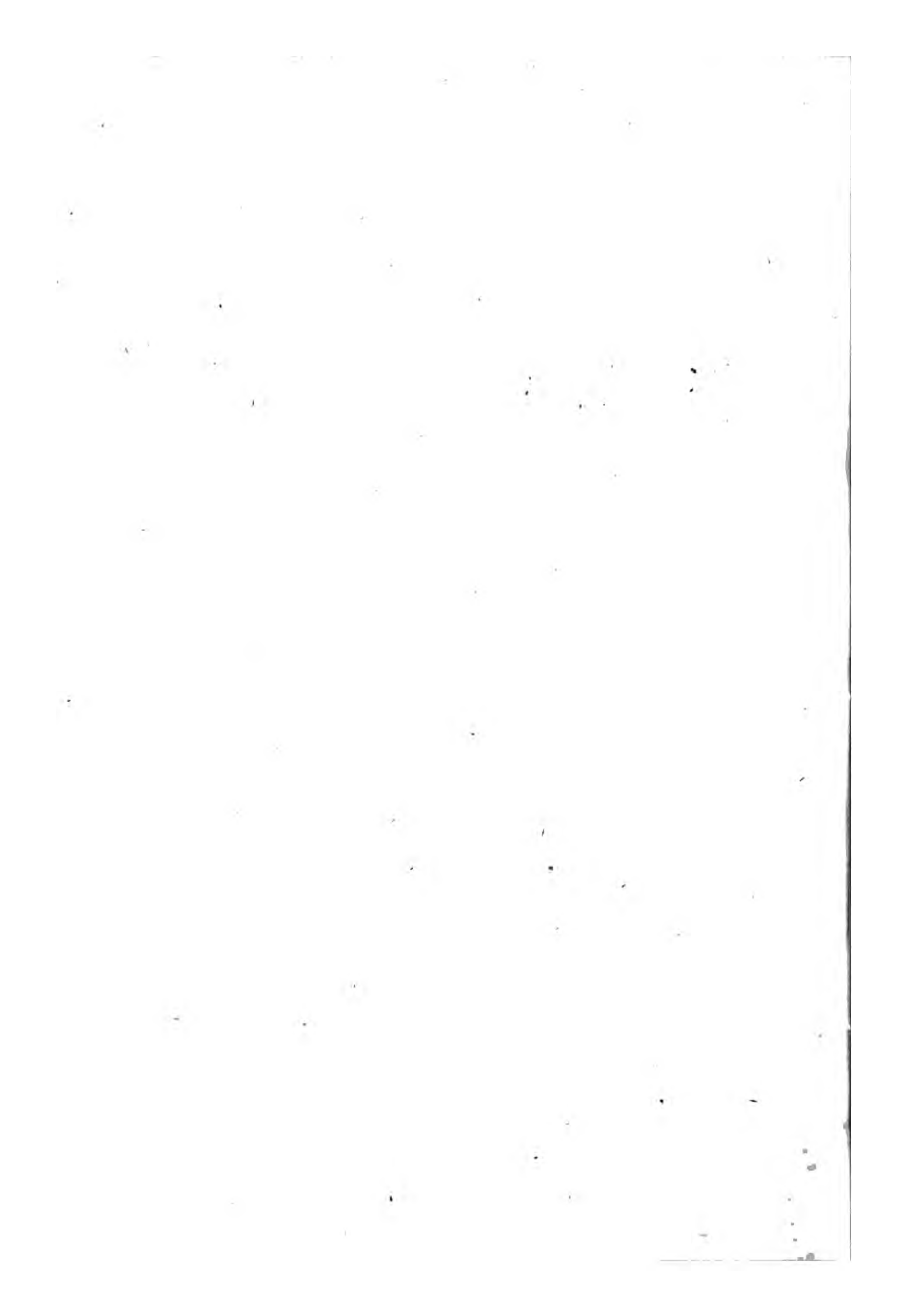
Som himmelft — jordist Kjærlighed tillige
Skal Slægtens Aand til sin Forflaring stige,
Dg Livsens Rildevand i luttret Haand
Dpløser Dødens Trolddomsbaand.
Nu spirer Paradiset frem herne;
Uergjærrigheden døer for Seirens Priis —
Men Kjærlighed kan ene til det lede:
Livspoesie er gjenfødt Paradiis

Ungdomsdigte.

II.

(1811—1812.)

Prolog

(til første Udgave).

1812.

Med Fryd jeg atter Luthen stemmer
Dg følger Hjertets stærke Trang:
Hvad det saa varmt, saa inderligt fornemmer,
Det lydt ubaande maa i Sang.
Alt hæver Haanden mindre, naar den glider
Henover Strængens Guld;
Thi hvor den unge Sanger let fremstrider,
En ædel Kreds staaer, lyttende og huld.
Du, hvem min Luths de første Melodier
Ei svævede uhørt forbi,
Du, som har fulgt de spæde Phantasier
Paa deres tidt ujævne Sti!
Dig helliger jeg med et takfuldt Hjerte
Min nye Strængeleg,
Hver Tone, som mig Sanggudinden lærte,
Bed Stjerner's Blink, naar mine Længsler steg.
O! hvis de Toner rene Gjenlyd vare
Af rene Sjæles skjulte Citherklang,
Da skulde de harmonist' aabenbare

Hvad Mange følte, men hvad Ingen sang.
 D! greb min Haand de dybe Grundaccorder,
 Som i Naturens Harpe skjuler sig,
 Da var mit Dvad — af! hvad det her ei vorder —
 D Eviighed! en Røst fra dig.
 Dog kan kun dunkelt Skjalden stamme
 Hvad dunkelt kun han ane, drømme kan,
 Dg brænder Eviighedens lyse Flamme
 Som blege Nordlys kun i Tidens Taageland;
 Saa hører dog de Vaarlivs-Toner,
 Som hviste tyst om Kjærlighed!
 Dg vin hvert Skimt fra fjerne, høie Zoner,
 Som glimted gennem Taagesløret ned!

Næssegreven.

(Efter et Mønst Sagn.)

Naar Uglen tuber ved Midnatstid,
 Naar Stormene hvine i Skoven,
 Naar Bølgen slaer fort mod Klippens Krid,
 Dg Skibbrudne jamre fra Boven;
 Da rider et Spøgels paa Fjeldets Rand
 Dg hylar og slynger en gnistrende Brand;
 Naar Sol farver Klippernes Tinde,
 Det Spøgels i Havet mon svinde.

Dg Sagnet ganger saa vide om D
 Om Næssegreven hiin gramme:
 Han lured i Hulen ved vildene Sø,
 Hver skibbruden Mand at annamme;

Han plyndred og klædte dem nøgne af,
 Dg styrted dem saa i den dybe Grav,
 Dg samlede Guldet, hint røde,
 Med Purpur og Vinen, den søde.

Om Dagen sad han ved brede Bord
 Dg tomte den sølverne Kande;
 Han klædte sig herlig i Silke og Moor
 Alt fra de fremmede Lande.
 Naar Natten var sort, og Stormen var vild,
 Da red han paa Fjeldet med flammende Ild;
 Det Sømanden saae i det Fjerne
 Dg fulgte den troløse Stjerne.

Men Falken ledte paa Klipper og Rev
 Dg paa de farlige Grunde;
 De Kystfarers Skatte til Stranden drev,
 Mens Eierne sjunkte tilbunde.
 Dg undgif Nogen den bratte Død
 Dg paa en Plank til Landet flød;
 Uhyret flux Svømmeren mødte
 Dg grim fra Livsbredden stødte.

Engang opdrev der et Brag paa Strand:
 Slet ingen af Bølgen var sparet;
 Paa Klippen sad kun en eenlig Mand,
 Af Morgensolen opklaret.
 En Pilgrim var det, saa from i Hu;
 Fra Jorsal maatte han stunde nu,
 Dg Herren, som for os døde,
 Han bar paa Guldkorset det røde.

Han trykte den Frelsermand til sit Bryst;
 Mod Himlen stirred hans Die:
 Paa Jorden søgte han ingen Trøst,
 Men kun hos Gud i det Høie;
 Det saae den Røver fra høie Land —
 Han loe og stødte sin Baad fra Strand:
 Han skued kun Guldet det røde,
 Ei Herren, som for os døde.

Med venlig Mine, med blodigt Sind,
 Næsgreven mod Klippen henglider;
 Om Morderen suser en Nordenvind;
 Saa rolig den Pilgrim sidder.
 I Haanden glindser det røde Guld,
 Og om hans Linding sig underfuld
 En straalende Glorie tegner —
 Det Næsgreven skuer og blegner.

Og som han hæved den Haand, saa fræk,
 At gribe det hellige Billed,
 Da isned hans Hjerte af Helvedes Skræk,
 Og blodige Sveddraaber trilled;
 Han hyled — og styrted mod Klippen død,
 Og Hjernen rundt om paa Havet flød.
 Den Pilgrim sig korsed og sukted,
 Og Baaden til Stranden ham vugged.

Naar Uglen tuder ved Midnatstid,
 Naar Stormene hvine i Skoven,
 Naar Havet slaaer sort mod Klippens Krid,
 Og Skibbrudne jamre fra Boven:

Da rider det Spøgels paa Fjeldets Rand
 Og hylér og slynger en gnistrende Brand;
 Naar Sol farver Klippernes Linde,
 Næssegreven i Havet mon svinde.

Dannemark til Norge.

(den 11te Decbr. 1811.)
 (Frederiks-Universitetets Stiftelsesdag.)

Lydt til Jubelfang fra Herthas Strand!
 Korrig! gamle Broderland!
 Kjærligt toner Dvad mod dine Kyster —
 Hil dig! sjunger Dania, din Søster.

Længe stod du barst paa høie Fjeld:
 Fjernt sang Musers Rildevæld;
 Men de fused dine Graners Skove,
 Og den taug den underfulde Bove.

Vindi Døttre svæved dig forbi,
 Boede ei paa Klippesti;
 Danas Bøgelunde dem beskygged,
 Og paa Sletten et Paulun de bygged.

Lydt fra høie Tempelsale lod
 Sydens Baarsang, liflig, sød,
 Og i Flammebølger den fremvælted —
 Vintersneen paa din Jsse smelted.

Mægtig Attraa dine Søner drev,
 Fra dit Faderbryst dem rev;

Over bundløs Grav og forten Bølge
Maatte de den dybe Længsel følge.

Frem de treen i Templets Hvælving her
Reiste mangent Altar der,
Som i gyldne Straaleglands skal lue,
Til du brister, Nordens Himmelbue!

Kneis kun stolt! du Ræmpeland i Nord!
Dine Søners Roes er stor:
Ei blot Helte, de til Himlen komme,
— Helgener fra Musens Helligdomme.

Viisdoms Altar fromt de ofred paa;
Gunstig det Gudinden saae,
Dg nu vil hun høit sin Urne bygge
Mellem Bjerge, under Graners Skygge.

Did henover Hav i Dands henfoer
Gratiers og Musers Chor;
Helicon blandt Klipperne de finde!
Aganipper styrte fra dets Tinde!

Under Stjernen, som skal ei nedgaae,
Hellig Viisdomsborgen staae!
Høit, hvor stille Nordlysflammer bæve,
Nordens Genius dens Lind omsvæve!

Du, hvem Gud gav dobbelt Spiir i Haand!
Ewillingrigets lyse Aand!
Hvad du grundet viselig paa Fjelde
Staaer i Tidens Hav, trods Stormens Vælde!

Derfor toner Fryd fra Herthas Strand —
 Hør det, gamle Broderland!
 Hil dig! sjunger glad mod Fjeldets Kyster
 Over Mark og Hav din Tvillingføster.

Torquato Tasso *).

„Kom, Tasso!“ — bød Hesperien med Fryd —
 „Kom, Digterkoning! og bestig din Throne!
 Paa Capitoliet Triumfen nyd!
 Modtag af Samtids Haand din Laurbærkrone!“

„O!“ — sukked han — „behold din Hæder, Jord!
 Ei dine Laurbær var det, jeg begjerte;
 Men Du, som veed hvorhen mit Suk henfoer!
 Giv Du det Fred, det hede Digterhjerter!“

I Dromme kom et Fredens Sendebud —
 En Stemme lod: „gaf! søg, og du skal finde!
 Til Laurbærkroningen drag hen med Gud!
 Og du skal meer end alle Kroner vinde.“

*) „Tasso, dieser lebenswürdige, aber fast sein ganzes Leben hindurch unglückliche Dichter, als er erschöpft an Kräften in Rom ankam, um auf dem Capitolium gekrönt zu werden, ließ sich in das Kloster St. Onofrio bringen, wo er, indes alle Anstalten zur Feierlichkeit gemacht waren, den Tag vor seiner Krönung sanft entschlief. Er liegt mit Barklai und dem Dichter Guidi in der Kirche St. Onofrio unter einem Steine begraben; zu einem Denkmal ist kein Raum da. Man zeigt sein Brustbild und die dem Gesichte des Todten entnommene Larve.“

Dg see! et Lys oprandt for Skjaldens Blik:
 Han saae til Himlen, gjorded sine Lænder;
 Ad tornet Sti han Længselsgangen gif,
 Med Luth og Pilgrimsstav i fromme Hænder.

Han Klosterstaden saae med stille Sind;
 Udmattet sank han og til Hvile stunded.
 En Broder bar ham i sin Celle ind;
 Der under Bøn den Pilgrim sødt henblunded.

Dg mens du fletted ham din Krands, o Jord!
 Blev Himmelkrandsen om hans Linding vundet:
 Paa Seraphvinger Skjaldens Sjæl henfoer —
 Han havde Ewighedens Palmer fundet.

— Fred med dig, Tasso! hist en snever Steen
 I Klosterkirken kold din Larve gjemmer;
 Foruden Minde smuldre dine Been,
 Mens sildigst Slægt din milde Aand fornemmer.

„Her“ — hvister den, som fjerne Svaners Sang —
 „Lad Tidens Krandsse Tidens Scire lønne!
 Men paa Affigelfernes Pilgrimsgang
 Gaaer Aandens Søn mod Palmer eviggrønne.“

Elfteren og Dryaden.

Elfteren.

Her hvor i stille,
Dæmringudspredende Skygger
Natlige Sangerste slagrer og bygger,
Dg fløiter melodiske Trille —

Her hvor den vilde
Løvsal sig fletter om sprudlende Kilde,
Skjuled mig huld i den Elskedes Favn —

Her skal du gjemmes
Dybt nu i Barken, og aldrig forglemmes,
Hellige, elskede Navn!

Dryaden.

At! hold dog inde,
Grusomme Mand!

Hvor kan du elske, og er dog istand
Boldsom at saare din Elskovs Beninde?

Elfteren.

Ingen jeg seer; dog fornam jeg en Stemme.
Bæsen, som sukker i lønlige Gjemme!

Kom fra dit Skjul!

Lad mig dig skue!

Dg, ved min Elskovs hellige Lue!

Jeg skal modtage dig huld.

Dryaden.

Ei kan jeg føie
 Yngling! din Bøn, og fremtræde:
 Skjult staaer Dryaden i Træbarkens Klæde,
 Uset af Menneskets Die.

Elseren.

Sod er din Sang,
 Barkklædte Skjønne!
 Hvad er dit Dnsse? hvad er din Trang?
 Pige med Lokkerne grønne!
 Er du en Aand,
 Sluttet i Fængsel hernede —
 Dnsker du Frihed af jordiske Baand,
 Kan jeg bortrive din Kjæde —
 Da skal min Haand
 Staaløren lede
 Gjennem dit Fængsel, at himmelske Aand
 Fri kan bortgaae til sin Glæde.

Dryaden.

Yngling! af nei,
 Styrt ei min Hytte!
 Ei af sin Braa kan Dryaden bortflytte,
 Frihed hun ønsker sig ei.
 Salig her lever,
 Spirer og grønnes og vifter og bæver,
 Og imod Himmelen Hovedet hæver
 Træets grøntlokkede Mø.
 Men naar det falder
 Løvet, henblegnet af kraftløse Alder,
 Da med sit Træ hun maa døe,

Dg naar det grusomme Menneske kommer,
 Fælder min Bolig i feireste Sommer,
 Dræber han blomstrende Mo.

Elstereu.

Himmelske Pige!

Er du indskrænklet af jordiske Raar,
 Lever og døer du med Træet tillige,
 Da skal du leve i kommende Aar,
 Tidt har du bredet
 Løvgrønne Arm over elskende Par,
 Skjult os for Dagbliffet, speilende, klar,
 Dg om vor Kjærlighed fredet.

Tidt du mig saae

Under din milde, bestærmende Skygge
 Blussende Pige til Barmen at trykke;
 Du kun det horte, du kun det saae,
 Hvad der udgjorde vor Lykke.

Dryas! du blide!

Du fik alene vor Glæde at vide,

Dg du misundte os ei —

Du kun har skuet

Hvor vore Flammer opildned og lued,

Dg du forraadte dem ei.

Derfor du kjære,

Løvkrandste Mo!

Hellig du mig som min Elstov skal være,

Dg før min Elstov ei døe.

Dryaden.

Vil du mig trolig

Værne, o Yngling! med pleiende Haand,

Da skal jeg bygge din Kjærligheds Bolig
 Tættere, skjønnere — blidt skal min Aand
 Bifte og nynne dig listlige Sange,
 Naar med din Pige i kjølige Dvel
 Hid du vil gange
 Og hvile ved rislende Bæld.

Dg — skjøndt det saarer og volder mig Smerte —
 Præg kun din Elskedes Navn i mit Bryst!
 Ei kan jeg negte dig sværmeriff Lyst;
 Thi du jo saarer med elskende Hjerte.

Elfteren.

Tak, o Dryade! see! her skal det staae,
 Navnet det kjære, som aldrig jeg glemmer —
 Saared jeg dybt? — Lad mig kysse derpaa!
 Og du vist lindrende Balsam fornemmer;
 Phyllis, see! Phyllis — lad ei det forgaae,
 Navnet det kjære, som aldrig jeg glemmer!
 Nævn det, Dryade! med tusinde Stemmer!
 Phyllis, som jeg, du nu elste jo maa:
 Phyllis! som jeg, i dit Hjerte du gjemmer.

Men naar engang

Jeg og min Pige er gangne til Hvile,
 Naar til elyfske Egne vi ile,
 Nævn os, Dryade! i mindende Sang!
 Og naar en Yngling og Pige hidvandre,
 Hviſt det til dem; thi kun de det forstaae —
 Siig hvad du hørte, og siig hvad du saae!
 Siig, at vi leved — og elsted hverandre!

Marss Stigs Døttre.

(Efter Bisen hos Peder Syv.)

Marss Stig havde blodige Daad fuldbragt,
 Som aldrig vil gange af Minde:
 Han havde sin Herre og Konning undsagt,
 Og dræbt sin Lyksaligheds Fjende;
 Nu var han vandret til Fædres Hjem,
 For Gud at lægge sit Regnskab frem;
 To Døttre bleve tilbage —
 De maatte af Dannemark drage.

De havde ei Fader, ei Moder meer,
 De havde ei Ven eller Frænde;
 Sørgmodig de paa hinanden seer:
 „Hvorhen skal vi Arme os vende?
 Mon Nogen os huser i fremmede Land?“
 Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand;
 Paa Kind runde Taarerne stride —
 De drog udi Verden den vide.

Saa ginge de Piger til Sverriges Land;
 De græd og sørged saa saare.
 Kong Byrge han var saa haard en Mand,
 Han rørtes ei ved deres Taare.
 „Marss Stig haver fældet min Frænde kjær;
 Hvorlunde komme hans Børn nu her?
 Tænk aldrig Huusly at finde,
 Hvor Eriks Benner er inde.“

„Hvad kunne vi for Konning Eriks Død?
 Vi arme uskyldige Piger!“

Forladt vi flygte og søge vort Brød
 I fremmede Lande og Riger;
 Men Ingen os huser i fremmede Land — "
 Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand,
 Paa Kind runde Taarerne stride,
 De gik udi Verden saa vide.

Som Maager flye over vildene Strand
 Og hvile paa skaldede Stene,
 Saa gik de Piger til Klippernes Land,
 Den Normannafønning at tjene.
 Og Kongen seer paa de Piger smaa:
 „To vænere Møer jeg aldrig saae —
 I kan dog ei brygge og bage
 Med Hænder, saa hvide, saa svage?“

„Nei væve vi kunne i Rør og i Lad
 Og spinde dig Guldet, hint røde;
 Men aldrig bliver vort Hjerte glad
 Siden Fader og Moder os døde:
 I Dannemark er vi baaren og fød,
 Marst Stig, vor Fader, er bleg i Død;
 Men vi fælde Taarer saa stride
 Og gaae udi Verden den vide.“

Og Kongen dem klapped paa blegen Kind;
 Han bad dem ei sørge, ei græde;
 Han monne dem klæde i Skarlagenstind
 Og i Fruerstuen indlede:
 „Jeg kjendte jer Fader, den Dannemand —
 Han var en Herre til Mund og til Hand;

Velkomne hans Børn mig ere —
 Nu jeg eders Fader vil være."

Taus sad de Piger ved Bæverlist
 Og vov med Guldet, hint røde,
 Først Jomfru Maria og Jesum Christ
 Og Fader og Moder, som døde;
 Saa vov de Hjort, saa vov de Hind,
 Saa vov de dem selv med hviden Kind,
 Saa vov de med Fingre snare
 Guds hellige Englestare.

Og der de havde det Bærf fuldbragt,
 Da var deres Sorrig forvunden;
 Men Diet tindred saa blegt, saa svagt,
 Som Lampen mod Morgenstunden.
 Den Ældste trykte den Yngste i Hand,
 Og ginge de til hint bedre Land,
 Hvor Ustylds Taarer, de stride,
 Aftørres af Engle blide.

Havfruen.

Rød Maanen stinner blandt Stjerner smaa;
 Den Havfrue danser paa Lillie blaa —
 Sort Bølgen ruller mod hviden Sand;
 Der gaaer en Yngling paa nøgne Strand
 Med Savn paa blussende Kinder.

Den Havfrue smiler saa vellystfuld:
 Hun synes saa kjærlig, hun synes saa huld.

O! vogt dig, Yngling! o! vogt dig vel!
 Saa let bedaares den unge Sjæl,
 Dg Midnatstaagen forblinder.

„Kom hid“ — han sukker — „min Længsels Mø,
 Som danser, som svæver paa vilden Sø!
 Jeg vandred i Syd, jeg vandred i Nord,
 Jeg søgte dig over den vide Jord —
 Paa Jord jeg aldrig dig finder.“

Affindig danser den Vandringsmand
 Med nøgne Havfrue paa hviden Sand.
 Bleg Maanen skinner blandt Stjerner smaa —
 En Stund de svæve paa Bølgen blaae,
 Dg dybt i — Afgrunden soinder.

Lærerinden.

Siig mig, Phyllis! mindes du en Tid,
 Da i første Elstovsdrøm du vanked,
 Gensom, sværmerft, og Kjærminder sanked,
 Dg bortkasted dem veemodig, blid?

Siig mig, Phyllis! mindes du den Tid?
 Dg den liden Dreng, som fro opsanked
 Blomsten, hvorved nys dit Hjerte banked,
 Dg du saae det, vinkede ham hid.

Dg du knuged Barnet til dit Hjerte,
 Kysfed ham saa hed, saa inderlig;
 Glemme Phyllis! dette Barn var mig.

Altfor tidlig du mig ane lærte
 Elstovs underfulde Himmerig,
 Rilden til min Længsel og min Smerte.

Ode til Tiden.

Foster af den gamle Eviighed!
 Underfulde, frygtelige Kæmpe!
 Tid! styrk kun din Skjald i Dybet ned!
 Stemmen i hans Bryst du kan ei dæmpe.

Træd paa Kloder! hæv din Kæmpearms!
 Lad dit Svælg sig over Jorden lufte!
 Ei du knuser Verden i min Barm,
 Flammen i min Sjæl skal du ei slukke.

Staa kun for mig frygtelig og stor!
 Straf med evig Lamhed denne Tunge!
 Mens du graver mig en Grav paa Jord,
 Vil jeg dig et Barselqvæde sjunge.

Lad din Drmeyngel lumskelig
 Paa det Store, Herlige kun gnave!
 Og staa selv paa faldne Slægters Liig,
 Kold og stolt, som Marmoret paa Grave!

Ål kun Helte! opslug dem igjen!
 Guder skab! og nedriv deres Himmel!
 Udaand Liv! og lad det fare hen!
 Mæt din Hunger med din Børnevrimmel!

See hver Time, saa det Himlen naaer,
 Med din Klokketlang, din Malmerstemme!
 Og hvergang din Puls i Rummet slaaer,
 Tusind Liv Dødsqvalerne fornemme!

Gengang, Stolte! har du vel ubleet —
 Hører du hvad Skjæbnens Barde synger?
 Har du ei hiin sølvgraae Slange seet,
 Som trindt Univerfset vidt sig slynger?

I sin egen Hale bider den?
 Det er Eviighed, din gamle Fader:
 Han dig abled — dræber dig igjen;
 Kun i dig han egen Afkom hader.

Timerne, Secunderne er talt —
 Bældig Slangen Univerfset knuger,
 Til det styrter det uhyre — Alt,
 Indtil Eviigheden Rummet sluger.

Da skal ogsaa du, o Tid! forgaae,
 Med hver Træl, som til dit Muld sig klæber,
 Men hver Aand, hver Kjærlighed bestaae,
 Som henover dig bevinget stræber.

Digterløn.

Fuglen i Luften saa gladelig sjunger
 Alt, hvad den føler, og Alt, hvad den seer;

Menneftetummelen nedensfor runger,
Fuglen foroven nu klager, nu leer;
Faa kun forstaae den, Faa høre dens Dvad;
Men derfor synger den ligesaa glad.

Digteren frit maa som Fuglen udsjunge
Alt, hvad han føler, og Alt, hvad han seer.
Menneftesværmen ei binder hans Tunge:
— Lunefulb Sangen nu klager, nu leer —
Faa kun ham høre, Faa elste hans Dvad;
Men derfor sjunger han ligesaa glad.

Fuglen frivillig sin Høisang istemmer,
Fordrer derfor hverken Priis eller Løn;
Digteren gjerne Alverden forglemmer:
Guldet belønner ei Sanggudens Søn;
Een Ting i Verden belønner ham kun,
Det er et Smil af en rosenrød Mund.

Elstende Piger! huldsalige Dvinder!
Raarer mig til eders yndede Skjald!
Livlig som Fuglen, naar Solen oprinder,
Sangeren følger da salige Kald —
Glem kun ei Smilet fra rosenrød Mund!
Smilet med Livet fra Hjerternes Grund!

Vandreren.

Himmelen var mørk og graa —
 Jeg fornam det ikke;
 Thi jeg klaren Himmel saae
 I Elifas Blifte.

Stjernerne forsvundne var —
 Dog jeg ikke grued;
 Thi som helligt Stjernepar
 Vigens Dine lued.

Veien var saa mørk, saa trang —
 Fro jeg monne vandre:
 Elstende gaae tungest Gang
 Salig med hverandre.

Himmelen blev atter blaa —
 Jeg fornam det ikke;
 Thi jeg hiin ei mere saae
 I Elifas Blifte.

Benligt tindred Stjernerne —
 Dog mit Hjerte grued;
 Thi jeg kunde dem ei see,
 Som mig kjærligst lued.

— Himmel! bliv kun fort igjen!
 Stjerner! I forsvinde!
 Men giv atter Vandreren
 Sin Ledfagerinde!

Konstens Grændse.

Hvo er du, Dvindesfødte! som vil maale
 Hvor høit sig Konstens Aand opsvinge kan?
 For Veien maal for Himmellysets Straale!
 Og Grændse sæt for vilden Ocean!
 Tænk før i jordist Ramme at indfatte
 Det store Maleri, Naturen satte
 Fra Ost til Aftenrød, fra Pol til Pol,
 Fra Alt til Intet, og fra Sol til Sol!

Fornuften staaer paa Sandheds snevne D:
 Den kan til Bredden af sin Verden vanke;
 Men see! paa Muligheders vide Sø
 Bestiger Phantasus den lette Planke —
 Og Bølgen ruller ham fra Kyst til Kyst,
 Og evig gløder Hjertet i hans Bryst:
 Han flyer i det uendelige Fjerne,
 Imellem dyben Grav og høien Stjerne.

Stærk er du vel, o Wiisdoms store Aand!
 Du med titanist Kraft kan Bjerge hæve
 Paa Bjerges Ryg — og slynge Demantbaand
 Om Væsnerne, som trindt dit Die svæve;
 Du høit og sikker paa dit Værk kan staae
 Og vidne: see! saavidt kan Kæmpen gaae!
 Stig trende Skridt endnu, og stig dem trygge!
 Nei, Taarne tør du ei paa Bjerge bygge.

Men sku hist ned! — i Tempes Blomsterstjød
 En liden Genius med Barnehænder

Et Luftskib bygger sig af Silke rød,
 Og kunstig Luft de lette Seil udspænder.
 Nu stiger han; men hvor er Maal og Baand
 For Konstens djærve, underfulde Aand?
 Han flyer i det uendelige Fjerne,
 Uvist hvorhen — imellem Bjerg og Stjerne.

Flyv! — raaber Bjergets Helt — flyv kun forbi!
 Jeg rolig staaer og vil din Flugt ei følge:
 Hift oppe leder ingen banet Sti —
 Der tumles du paa Hændelfernes Bølge;
 Dog ogsaa did Nødvendigheden naaer,
 Høit Dæmningen for Evigheden staaer,
 Og varsler: Konst! stands din forvovne Higen!
 See! der er Maal selv for Planetens Stigen.

Men er Planeten da en Aand, som jeg?
 — Saa sjunger Genien alt i det Høie —
 Det døde Stof maae Love vise Bei;
 Men Stoffets Lov skal Aanden ei nedbøie —
 O! naar jeg føler Kraften i mit Bryst,
 Jeg trygt kan smile ad din Barselrøst:
 Kun lænket Falk kan Jægeren nedtvinge —
 I Flugten voxer Dræningens Binge.

Seer du den djærv af Reden slagre ud,
 Tro ei, den døer, naar Skyen den modtager!
 Nei, den vil stige til Olympens Gud:
 Den fødtes til Kronions Baabendrager;
 Og seer du den paa Beien dale ned,
 O Barselaand! spaa ikke Fald derved!
 Den standses kun — for tifold høit at ile
 Og først paa Gudens Scepter at udhvile.

Offrene.

Gjætted hun mig i elskværdigt Lune —
 Drilled hun mig med uskyldigt Bid —
 Paradiser fro jeg offre kunde
 For at drilles saa til evig Tid.

Smiled gjennem Taarer Diets Stjerne,
 Og mit Die selv blev vaadt derved —
 Livets hele Fryd jeg offred gjerne
 For at græde saa en Evighed.

O! men da hun, elskovshuld og stille,
 Rødmende, ved Bennens Hjerte laae —
 Tusind skjønne Liv jeg offre vilde
 For eet Dieblif at elstes saa.

Troldmanden og Lærlingen.

*Nicht im Seyn, an und für sich, liegt der Lob, sondern im
 ertöbtenen Blicke des todtten Beschauers.*

Fichte.

Lærlingen.

Lad mig den store Konst opdage,
 Hvorpaa du grunder Dag og Nat?
 Lær mig, o! Troldmand, at opdrage
 Viisdommens dybt forborgne Skat!

Troldmanden.

Vil du gjøre Guld?
 Vil du mane Vænder af forten Muld?
 Skal jeg de Vises Steen dig afmale?
 Ungling! saa mærk paa min Tale!

De Bises Steen er levende Chrystal,
 En Demant, der, som venlig Stjerne, luer:
 Den klart igjennem Mulm og Taage skuer
 Og viner fjerne Guders høie Sal;
 Den tale kan, men uden jordist Stemme,
 Og Wiisdom taler den i Flammeord —
 Viid, indensfor Chrystal og Demant boer
 En Aand, som kan det Ewige fornemme.

Lærlingen.

Ei Støvet fordunkler de Bises Steen:
 Den er hellig som Himlen, og reen —
 D! Held mig, o! Held mig! jeg kjender den noie —
 Jeg fandt den forlængst i min Elstedes Die.

Trolldmanden.

Forvorpne! ti!
 Du raver iblinde:
 De Bises Steen kan du aldrig finde
 Uden — Alkemi.
 Sku rundt omkring paa hele Jorderige!
 De gyldne Tider er forbi;
 Men gjennem Konstens dybe, hemmelige
 Urhelligdomme gaaer en lønlig Sti:
 Den til det stille Bærksted leder,
 Som ifkun den Jndviiede betræder;
 Der brænder klart den rene Ild,
 Som slukkes ei og ei fortæres vild;
 Og Tryllediglen paa Ilden stander —
 Den Bise de uædle Ertser blander
 Og smelter dem om, saa underfuld,
 Til lyse Gulb.

Det Guld sig udspreder
 Hvorhen han mon gaae;
 De tungeste Lænker blier gyldne Kjæder —
 Et Guldsflot vorder hans Braa.

Lærlingen.

O! ved Naturens Alkemi
 Jeg fundet har den skjulte Sti
 Til Livets Helligdomme:
 Det Lave, Mørke og det Tomme
 Opfylder der den lyse Ild,
 Som sluffes ei og ei færtæres vild;
 Den luttrer Stoffet underfuld:
 Uædle Livserts vorder Guld,
 Dg Jord og Himmel smelter sammen
 I Diglen over — Elskovsflammen,
 Dg Alt sig for mit Blik forgylder,
 Naar — Skjønhed mit Hjerte opfylder.

Trolldmanden.

Forvorpne! ti!
 Du betraadte aldrig de Bises Sti,
 Kan ei Ertserne blande
 Dg smelte til Guld,
 Hvis ei du kan mane til Livets Lande
 De mægtige Aander af Muld.
 — See! forladt af høie Guder,
 Ligger Jorden, kold og død:
 Taagen falder, Stormen tuder,
 Slukker Livets matte Blød;
 Ingen meer kan Aanden stue,
 Som oppuster slukte Lue;

Kun ved Konstens Trolldomsstav
 Stiger Aandeverbden af sin Grav.
 — I Tryllekredsen den Vise sig vender
 Mod Ost og mod Vest, mod Syd og mod Nord;
 Han vinker — den hellige Flamme sig tænder,
 Elementernes Aander opstige af Jord.

Sortkonstneren byder,

Dg skjulte Naturer adlyder:

Undiner og Gnomer Hovedet hæve,
 Salamanderne danser, hvor Flammerne bæve,
 Paa luftige Bølge Sylpherne svæve —
 Dg de livløse Masser opleve.

Livsaaender røres i hemmeligt Baand:

De puste i Livet en høiere Aand;
 De underfuldt gennem det Stumme tale,
 Dg vidt paa Naturens Tavler de male
 Betydende Tegn med usynlige Haand.

Lærlingen.

Held mig, o! Held mig! din Viisdom jeg kjender —

Held mig, o Trolldmand! din Konst jeg forstaaer:

See! jeg mod Verdens Hjørner mig vender —

Med elskende Hjerter paa Kloden jeg staaer —

Den hellige Flamme i Barmen sig tænder —

Himlen en Tryllering trindt om mig slaaer.

— Døden kun boer i det dødende Døie;

O! men Naturens Bæsen er Liv,

Liv i det Dybe og Liv i det Høie:

Livet fremkaldes ved Kjærligheds Bliv.

Da stiger af Havet, da stiger af Jorden,

Af Luften, af Jlden hver levende Aand;

Det Skindøde vækkes af mægtig Haand —

En Guddom er Mennesket vorden:
 Han vinker, han byder —
 Naturens evige Aander adlyder:
 Det Stumme nu taler,
 Det Blinde maa see,
 Med Rosenfarver i Støvet sig maler
 Det Evige — —

Troldmanden.

Bee mig! o Bee!

Ha! Lykkens Søn! saa har du da fundet
 Den store Skat,
 Hvorpaa Wiisdom og Konst har grundet
 Dag og Nat!

Ha, Lykkens Yndling! din Sjæl led ei Meen —
 Og iblinde fandt du de Bises Steen:
 Du kan gjøre Guld —

Du kan mane Aander af sorten Muld —
 Lys blev din Bei!
 Bifere blev du, end jeg.

Rangstrid.

Naar hørtes først paa Parnasset Riv og smaalige Rangstrid?
 Naar knuste Digteren først Lyren i selvsyge Kamp?
 Naar sneg giftige Nid sig først mellem Bardernes Klynge,
 At de ei længer i Fred vandre kan Haand ndi Haand?
 Sørgende svarer Camoenen: siden forfængelig Higen
 Efter den jordiske Glands fængsleb den himmelske Aand,
 Siden den vendte sit Blik til Hoben, som støiende fletter

Krandse, dem Støvet frembar, og som i Støvet forgaae.
 Samtidens Blomst staaer forneden, men Evighedens foroven,
 Og hvo som segter for hiin, tvivler paa denne at naae.
 Daaren seer ned ad med Pral og raaber: saa høit er jeg steget,
 D! men den Bise seer op, tænker: did steg du end ei.
 Døgnet's Throne er trang; paa den kan ei Evende forliges.
 Evigheden er stor, kroner hver stræbende Kraft.

E c h o

Kæmperne drog over Bjerge med Sang, og mægtig det runged;
 Men dybt i Bjergkloften tidt Dværge Klängen gjentog:
 Echo man kalded de Gjenlyd.

Endnu er i Helicon's Kløster
 Dværgeaandernes Nyn Echo af Kæmpernes Sang.

Den comiske Mand.

Du, som med rolige Smil seer hen over Jorderigs Dale,
 Stuer Pygmæernes Kamp og Dværgenes pudsig Idræt,
 Naar de med taabelig Kløgt paa Livets Tavler afmale
 Intetbetydende Træk af hvad der i Døgnet henveires!
 Selv er du herlig og stor, og stolt, som en Kæmpe, dig hæver,
 Smilende fra din Colos, høit over krybende Dværghægt.
 Druen misgjender dig ei, som hist over Skyerne svæver:
 Stundom den daler med Fryd og hviler sig ud paa dit Bjergslot.

Elferens Minder.

Du Heilige! rufe dein Kind zurück!
 Ich habe genossen das irdische Glück,
 Ich habe gelebt und geliebet!

Schiller.

Sagte du rinde!

O! Bæk, med de nynnende Strømme!
 Bifter mildt! I Aftenens spøgende Vinde!
 Forstyr ei hans Kjærlighedsdrømme!

„Eensomme Fugl, med de smeltende Toner!
 Sværmende Natsangerinde!
 Byg, hvor den lønlige Kjærlighed throner,
 Under frygtsomme Espe og susende Vinde!
 Dg fløit fra Bøgenes Kroner!
 Bæk atter hvert slumrende Minde!

„Her gif du, Alvilde!
 Min Barndoms elskede Mø!
 Her gif du i Skyggen ved sprudlende Kilde,
 Dg hist ved den speilklare Sø;
 Saae Maanens Skin i de stille Dale,
 Saae Aftnens Stjerne i Bølgen sig male,
 Hørte Balhornklang i de dybe Stove
 Dg Aarens Slag paa den krusede Bove,
 Hørte Englærken sjunge sin Aftensang
 Til fjerne Landsbyers Klokkelang.

Her stod du, Alvilde!
 Min Barndoms Mø!
 Her saae jeg din Veemodstaare hentrille
 I den klare Sø.

„Lyksalige Bølge!

Du, som drak den hellige Daare!
 See! min Læbe brænder saa saare,
 Kan lønlige Længsel ei dølge,
 Maa vædes — maa lædskes — o! smil ad den sværmende Daare!
 Men lad ham sin Kjærlighed følge!“

Sagte du rinde!

Bæk, med de nynnende Strømme!
 Bister mildt, I Aftnens spogende Binde!
 Forstyr ei hans Kjærlighedsdrømme!

„Her sad du, Alvilde!

Saae Osten sin store Rose udbrede,
 Saae Morgenens Sanger ophvirvle sig glad fra sin Rede,
 Mens vaagnende Liv brød det festlige Stille.

Her sad du, o! Pige!

Kysfed Honningduggen af Rosens Blade:
 I din voxende Barm monne lønlige, glade,
 Livsaander gjære og Elskovsanelser stige.

Her saae jeg dig, Pige!

Fornam din melodiske Røst:

„O! hvor her er yndigt paa Jorderige!“
 Og dog steg et Suk fra dit svulmende Bryst.
 Brat Rosen faldt fra sit Dronningsæde;
 Din Elster fandt den — og jubled af Glæde:
 Lyksalige Blomst! du mig hellig er vorden —

Dit Støv mig helligt skal være:

Alvilde dig elsted — du faldt fra min himmelske Sphære —
 O! du mig forsoner med Jorden!
 Naar elskende, svimmel i sværmende Lyst,
 Jeg kysser dig, Rose! jeg trykker dig tæt til mit Bryst.“

Sagte du rinde,
 Bæk, med de nynnende Strømme!
 Vifter mildt, I Aftnens spøgende Vinde!
 Forstyr ei hans Kjærlighedsdrømme!

„Græsklædte Throne! blomstrende Sæde!
 Her du end stander,
 Lifligt du grønnes; naar dig ei Himmelen vander,
 Kjærlighedsbug skal dig væde.
 Her var det hun hviled,
 Af surrende Bier i Slummer inddysset,
 Forvoone Zephirer den Indiges Klædebon kysfed;
 Ud de spøgende Drømme hun smiled.

„O! jeg misundede
 Og lykkelig Eder jeg priste,
 I døende Græsstraa, hvorpaa hun blundede!
 Jeg salig dig priste,
 Du Luft, hun indaanded!
 Jeg salig dig priste,
 Kjærminde, som ved hendes Liliebarm blaaned,
 Og i smertende Salighed daaned!

„Men her jeg dig finder,
 Indigste blandt mine Minder!
 Bøge, i hvis Skygge
 Elfsøeguderne bygge!
 Lovsal, indhegnet af Roser hvide,
 Og Mindets Blomster, de stille blide!

„Her var det hun sad
 Og lytted til mine Elfsøesqvad;

Her var det min lyse Engel mig smiled
 For første Gang,
 Da Glæden qvalte min stille Sang,
 Mens mit Blik paa den Elskede hviled.

Huldsalige Smil!

Du aabned mig Himmelens gyldne Porte,
 Dpfyldte det Tomme, oplyste det Sorte
 I Livets Farver, i Timernes Jil —
 Livsalige Smil!

Som en Genius gaaer du med mig over Jorden,
 Og et Himmerig er den mig vorden.
 D! lifligst Baaren hos dig oprinder,
 Favreste blandt mine Minder!
 Bøg! i hvis grønnende Barf jeg har skrevet
 Yndlingsønsket fra fordums Dage:
 „D Fader! kald nu dit Barn tilbage!
 Og saa jeg har elsket og levet.“ "

Sagte du rinde!

Bæk, med de nynnende Strømme!
 Bister mildt, I Aftnens spøgende Binde!
 Selv jeg drømmer om Kjærlighedsdrømme.

Vinterens Alder.

Kehre wieder
 Golbes Blüthenalter der Natur!
 Ach nur in dem Feenland der Lieder
 Lebt noch deine goldne Spur.

Schiller.

Hvorhen? du Yngling med det hebe Hjerte!
 Du Sommerfugl ved Vintertid! vend om!
 Kun skjønne Drømme Himlen dig bestjærte;
 Men, at! for sildig du til Verden kom.
 Troer du, at Livsens Kilde her fremspringer
 I den til Død forstenede Natur?
 Dg troer du, Kjærlighedens Fugl sig svinger
 Mod Stjærner sjungende — i Fangebuur?
 Nei sørgende den sidder, tungebundet:
 See! længst afblomstred Følelsernes Vaar,
 Dg Phantasiens Sommernat er svundet,
 Dens Blomster dræbt af kolde Efteraar;
 See! paa de øde Sletter, nøgne Fjelde
 Staaer glimrende alt Thronen, bygt af Is;
 En Sneemand slynger Scepteret med Vælde;
 En Dding er det, følesløs — men viis.
 D! har du Vintersneen ei fornummet?
 See! Tiden har sin høie Alder naaet;
 Alt Hjertets Ynglingsfange her forstummed —
 Forstanden sine Børnestoe har traadt:
 Den vugges ei paa Lidensfabers Strømme,
 Forvildes ei i vild Indbildnings Land,
 Dg den foragter Vaarens gyldne Drømme,
 Dg aner Intet; den kun tænke kan.
 Den efter Regler tænke kan og fatte,
 Dg maale ud Planetens Cirkelgang,

Den efter Regler kan det Skjønne fatte
 Dg see i Støvet Spor af Harpeklang.
 I Støvet ligger dybt det Store, Høie:
 Klart sønderlemmet det Forstanden seer;
 Dens Aand er Sands; dens ene Sands er Die,
 Dg bag dets Synskreds troer den Intet meer;
 Dg stolt og kold den Jorden gennemffuer;
 See! den blev gennemfigtigt Frostkrystal,
 Dg Jordens Frost har slukket Himlens Luer;
 Thi uden Ild Forstanden lyse skal.
 See! derfor er den Tidens Konning vorden,
 Dg Hjertets Herredømme er forbi,
 Dg klager det end hist og her paa Jorden,
 Da er det Daarskab — Tant og — Sværmeri.
 Du med det hede Hjerte! du maa vandre
 Allene, som blandt Marmorstøtter her;
 Forunderligt de røres blandt hverandre,
 Dg stift og koldt hver Støtte paa dig seer.
 D! skynd dig! fly! — Forstenelsen udbreder
 Sig vidtomgribende fra Sjæl til Sjæl;
 D! skynd dig! fly didhen, hvor Lauren spreder
 Sin Skygge over Musens Rildevæld!
 Thi der kun Tidens Vintersnee ei kommer,
 Der blomstrer endnu Følelsernes Vaar,
 Der gløder endnu Phantasiens Sommer,
 Der Kjærlighedens Nattergal end flaaer,
 Der Idealer i det Høie svæve,
 Horaerne der danser Haand i Haand,
 Der Drømme sødt paa Harpetoner bæve,
 Der Aander røre den beruste Aand;
 Dg vil du ei til Digterlunden vanke
 Blot for ved Gjøglespil at hvile ud

Dg hist og her et venligt Blomster sanke,
 Som vistes hen i Hverdagslivets Slud;
 Da skal du ei i Trylleværden finde
 Hiin Lygte kun, som Tidens Kloge seer,
 Hvis Blendværk brat paa kolde Muur forsvinde,
 Dg efterlade tomt og kalfet Leer.
 Nei, vil du dybt i Helligdommen trænge,
 Den store Harpe selv du vane skal,
 Som spiler ud de stærke, gyldne Strænge
 Imellem Jordens Bund og Stjerner's Hal.
 Dg du skal høre den, naar Tordner rulle,
 Naar Storme hyle — og dens Melodie
 Skal tone vildt Naturens underfulde,
 Men evig — evig skjønne Harmonie.

Rundfabstræet.

Der Heimlichkeit uhrmäch't'gen Band
 Kann nur die Hand der Einsicht lösen;
 Gelingt's das Innre zu entblößen,
 So bricht der Tag der Freiheit an.

Rowalis.

Slægter gav du gennem Sæller Træ,
 Dg uvisnelige Løv dig klæder —
 Andagtsfuld jeg i din Skygge træder,
 Store, underfulde Træ!

Bældig, dybt din Ræmperod
 Gjennem Jordens Middelpunkt sig slynger,
 Dg, med Jæsen mellem Stjerneflýnger,
 Hviest du i Universet stod.

Blomstrende fra Pol til Pol,
 Du de store Grene vidt udstrækker,
 Og, bestraalet af en høi're Sol,
 Gyldne Frugter Vandreren du rækker.

O! at han dem alle kunde naae,
 Og med takfuldt Hjerte dem annamme!
 Haanlig ei til fjerne Grene faae!
 Glemte ei, hver Kvist har fælles Stamme!

O! at ingen fræk, vanhellig Haand
 Bøved dine Knopper at afbryde!
 O! at ingen iiskold Ormeaand
 Bøved dem for jordist Muld falbyde!

Kun et lidet Blomster Sjælden brød
 Af din grændseløse Guddomsfælde;
 O! men Duften vakte, liflig, sød,
 Anelser, som mægtig Sjælen trylle.

Derfor maa han Harpen slaae,
 Og lovsjunge hvad han kun kan skimte,
 Hine Frugter, som han ei kan naae;
 Men som fjernt med Stjernelys nedglimte.

Dyrefjødte Kundskabstræ!
 See! for dig har vi vort Eden givet,
 Og som mødig Pilgrim vandrer Livet
 Taus, alvorligt i dit Gravnat-Læ.

O! men Diet blev opladt,
 Og med dybe Grandsterblif det søger

I Naturens hemmeligste Bøger
Ewig Sandheds skjulte Stat.

Bedre saa i Skyggerne at vante,
Ene med den stille Tante,
Som i mandig Flugt vil Lyset naae,
End som Børn i Paradiset gaae!

Bedre vovsom at oplede
Viisdoms hemmelige Præg heruede —
Bedre med ubunden Haand
Mellem Godt og Ondt at stille —
Bedre fri sig at forvilde,
End gaae tryk i evigt Ledebaand!
Bedre med herkulist Haand
Driftig mellem Ost og Vest at samle,
For engang hesperist Frugt at samle,
Eller hist det gyldne Skind at naae!

Selv hvis Ræmpen falde maa,
Før han Seirens fjerne Palme finder,
Mindet Laurbær om hans Tinding vinder,
Dg bag Heltens Grav skal Sol opstaae.

Store Dag! du skal oprinde,
Gaaden løses skal engang,
Dg Hvo Sandhed søgte, han skal finde —
Lys! o Lys! Hvo standse tør din Gang!

Den landflygtige Mand.

Fra Lampen hisset i Guderhallen
 En Funke fordum er falden;
 Af Funken sig hæved en Mand saa stor:
 Han svæver tidt mellem Himmel og Jord,
 Ved Dag og ved Midnatstide.
 Hernede han finder ei Rast eller Ro,
 Kan ei staae stille, ei bygge, ei boe —
 Men sukker og stræber saa vide.

Ved Dag gaaer han ofte ad eensomme Bei,
 Hvor ikke de Levende stoeie;
 Og Menneskets Glæder skuer han ei
 Og ei dets forfænglige Noie.
 Mens Livets Træl i sit Ansigts Sved
 Eder sit Brød og — glemmer sit Med,
 Hiin Mand gaaer høi gjennem Drknen frem
 Og søger sit Maal og søger sit Hjem,
 Som evig dog flyer for hans Die.

Naar Midnatsmaanen sit Lys har tændt,
 Naar Stjernerne funkle foroven;
 Da gaaer han, med Blikket mod Himlen vendt,
 Dog hvor der er mørkest i Skoven;
 Og møder han der et elskende Par,
 Da tindrer i Diet en Taare klar;
 Men blodig paa Jorden den rinder —
 Og hører han Nattergalene flaae,
 Han smiler, dog kan han ei stille staae,
 Men sukker i Natten — og svinder.

Dg stiger han paa det steileste Bjerg
 Saa høit i Wtherens Sphære,
 Da synes ham Jorden en liden Dværg,
 Dg selv han en Ræmpe mon være.
 Forgjebes en Himmel er over ham hvalt,
 Han stirrer hen i det vide — Alt,
 — Huult Stormen i Bjergkloften hylter —
 Vidt breder han ud sin Ræmpearms;
 Men Jorden er tom og Himmelen arm:
 En Verden hans Favn ei udfylder.

— D! du som vandrer med udbredt Favn
 Uden Lys, uden Sti, uden Hvile!
 Siig Ræmpeaand! hvad er vel dit Navn?
 Hvorhen maa du stræbe og ile?
 Hvi trænger dit Suk saa dybt i mit Bryst?
 Hvi dræber din Aande den jordiske Lyst?
 Hvorhen maa din Uro dig tvinge?
 — Du tier og peger paa Stjernen hen!
 Derfra du faldt, did du stunder igjen —
 D! løft mig did paa din Binge!

Trøsten.

Seg sad i Kirkehyldens Ly,
 Bedrovet og nedboiet,
 Saae Solens sidste Glimt i Sky,
 Med Nattens Drk for Diet.

Da stod et lille Barn for mig;
 Jeg har ei seet dets Lige:
 En Lysets Engel var hun liig
 Den underfulde Pige.

Hun Loffer bar som lyse Guld
 Og Klæder liliehvide,
 Og Blikket hun betydningsfuld
 Ud Himlen lod henglide.

De Dine var saa klare blaae,
 Men hendes Kinder blege;
 Hun smilede og mod Østen saae,
 Hvor Stjerner skjønt opstege.

„D! see! der kommer fleer og fleer —
 I hver en Sol jo smiler —
 Hvor jordist Die Grændsen seer,
 Paa Jorden Himlen hviler.

„Hvor jeg gaaer hen, skal du og gaae
 Og nye Stjerner møde —
 Der groe Kjærminder, evigblaae,
 Og Roser, evigrøde.“

Nathimlens Dyb hun pegede paa
 Og svandt bag Vestens Høie —
 Og glad jeg over Jorden saae
 Med Himles Hav for Die.

Trylleslandet.

Jeg kjender et fortryllet Land,
Men veed ei hvor det findes:
Det kun iblinde søges kan,
Dg Ingen Veien mindes.

En Alf gaaer om ved Midnatstid
I lustigt Blomsterklæde
Dg leder hvem han elsker did
Til overjordist Glæde.

Dg Alfens Ven ei veed hvordan,
Men frit han sig opsvinger;
Det er ham som han flyve kan
Dg Armene blev Binger.

Hans Hjerte føler intet Savn;
Nu bløder det ei mere:
De Venner flyve ham i Favn,
Som længst bortvandret ere.

Dg Pigen, kun hans Tanke naaer,
Huld smiler ham imøde;
Dg Tidens Strøm tilbage gaaer
Med gjensødt Morgenrøde.

Dg hvad han saae, og hvad han nød
Han atter stuer, nyder,
Mens Haab, som laae i Fremtids Skjød,
Med Blomst og Frugt ham fryder.

Der er det Dag ved Midienat,
 Dg Vaar ved Vintertide;
 Men Timer i det Land saa brat
 Som Dieblif bortglide.

Halvdunkle Syner uden Tal
 Der verle blandt hverandre;
 Men flux ved Gry og Hanegal
 Den Fremmede maa vandre.

Brat en usynlig Haand ham fort
 Af Landet maa bortdrage.
 Han veed ei Hvo ham førte bort,
 Ei hvor han kom tilbage.

Ønsterne.

Gid jeg var en Morgenvind!
 Sagte skulde jeg da svæve
 Hift til hendes Leie ind,
 Dver hendes Koffer bæve,
 Kysse hendes Rosenkind,
 Blidt opløse Silkebaandet
 Dver Pigens kydske Barm —
 Dg forsvinde, elskovsvarm,
 Af den Indige indaandet.

Gid jeg Glædestaaren var,
 Som i hendes fromme Die
 Stundom glindsfer, stille, klar
 Naar hun stirrer mod det Heie!

Ingen Spotter mig da faae;
 Men sødtsvimlende jeg skulde
 I den ædle Barm nedrulle
 Og i Salighed — forgaae.

Gid jeg var en hellig Tanke,
 Som i hendes Sjæl opstaaer,
 Naar i Elfkovsdrøm hun gaaer,
 Naar hun føler Hjertet banke
 Anende og længselfuld!
 O! da skulde underfuld
 Bore Bæsnere sig forene,
 Tvende Draaber i eet Bæld,
 Samme Tanke, samme Sjæl,
 I det skjönt-harmoniske Gene.

Sworhen?

Abnung ist unsre Wetsheit hienieden und unsre Wonne Sehnsucht.
 Stolberg.

Sworhen? — hvorhen? — Hvor Menneſter ei bygge —
 Hvad vil du, Sjæl!

Hvad vil du i de stille Dales Skygge
 I taufe Dvel?

Hvad søger du hist i den dybe Bove,
 Naar Havets Bind
 Fremfuser vildt henover dunkle Stove
 I Maanestien?

Hvad søger du hist i den sølbleaae Stjerne,
 Naar dømpet hid
 Baldhornet toner fra det dybe Fjerne
 Ved Midnatstid?

Hvi gys'er du i Fryd og saligt bæver
 Paa øde Sti,
 Naar Luftning — som fra hine Berdner — svæver
 Mig her forbi?

— O Evighed! hvad dybt min Sjæl fornemmer
 Paa dunkle Ryst,
 Naar, drømmende om dig, den Jorden glemmer —
 Er det din Røst?

Bekjendelser. *)

La bienséance est la moindre de toutes les loix & la plus s'vivie.
Rochefoucauld.

Tidt er jeg glad — dog Sjælen kunde græde;
 Thi intet Hjerte deler heelt min Glæde.
 Tidt er jeg sorrigfuld — og maa dog lee,
 At Ingen skal den bange Taare see.

Tidt elsker jeg — og vil dog gjerne sukke;
 Thi Hjertet maa sig taust og strengt tillukke.
 Tidt harmes jeg — og dog jeg smile maa;
 Thi det er Daarer, som jeg harmes paa.

Tidt er jeg varm, og isner i min Varme;
 Thi Verden favner mig med frosne Arme.
 Tidt er jeg kold — og rødmer dog derved;
 Thi Verden slukker ei min Kjærlighed.

*) Dette lille Digt er ikke „efter det Svenske,“ hvilket var tilføiet i første Udgave, som et Slags Masse for den i Digtet udtalte subjective Stemning.

Tidt taler jeg — og vil dog gjerne tie,
 Hvor Ordet ei maa Tanken oppebie.
 Tidt er jeg stum — og ønsker Tordenroft,
 For at udtømme det beflemte Bryft.

O! du, som ene dele kan min Glæde!
 Du, ved hvis Barm jeg torde frit udgræde!
 O hvis du kjendte, hvis du elsked mig,
 Jeg kunde være som jeg er — hos dig.

Ode til Svada.

— Ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ.
 Homer.

Vær hilset, Sandheds varme Tolkerinde!
 Vær hilset i det kolde Nord!
 Lad Bragi om din høie Tinding vinde
 En Krands af Egeløv og blye Kjærminde
 Som ubemærket ved hans Altar groer!

Vær hilset under Egens hvalte Krone!
 Du Mø fra Laurens Fødeland!
 Lydt hørte jeg en Sølvstemme tone
 Fra gyldne Tunge gjennem Malmets Zone —
 Og Svada gif paa Fjeld og grønne Strand.

For gif din Bei henover Hellas Høie:
 Du stod med Plektret i din Haand;
 Heroerne du saae med Tænkervøie,
 Saae dem for Aandens Throne sig nedbøie,
 Kun lænket i Chariters Rosenbaand.

Og mægtig flød fra dine Honninglæber
 Den klare, dybe Tankestrom,

Som aldrig træg til lave Jord sig klæber,
Men gennem Sandfens lette Skyer stræber
Mod Himlen yndig, som en Morgendrom.

Med Guddomsrøst du Friheds Søner trylled;
Du fængslede sympathetisk Aand;
Dg Frihed dig til Hjertets Dronning hylbed:
Du git, i Phantasiens Sol forgyldet,
Med Millioners Skjæbne i din Haand.

Men hvor er nu dit store Kongedømme?
Boer end du i dit Fødeland?
„Ak!“ — sukker Klid over Tidens Strømme —
„Hvor Frihed smiler kun blandt svundne Dromme,
Der er ei mere Svadas Fødeland.“

See! derfor, Huldgubinde! maa du vanke,
En Flygtning, over viden Jord;
Dog hvor du eengang Laurbær kunde sanke,
Der svæver frit endnu den store Tanke,
Mens Tidslen over Frihedsstøtten groer.

O Flygtning! maatte hist din Sol neddale,
En hellig Stjerne dog oprandt:
Den ledte dig til Herrens Tempelsale,
At frit du der om Himlen kunde tale,
Mens Jordens Glands, som Fnug for Storm, henvandt.

Der stod du under Kirkens Himmelbue,
Med Timeglasset ved din Haand,
Dg i dit Die Evidhedens Lue,
Mens over Jøsen Helligdommens Due
Paa gyldne Binger hæved høit din Aand.

Der staaer du, over Tidens Tant ophøiet,
 Usminket, mellem os og Gud,
 Og peger did, hvor Frelseren har bøiet
 Sit Hoved paa sit Kors — og luffet Diet,
 Men bredet Armene imod os ud.

Dg hist du stander for Astræas Stranke
 Dg veier Brøden tankesuld;
 Men seer du Veieskaalen uvis vante,
 Da kaster du i Naadens Skaal en Tanke,
 Som veier meer end Navn og røden Gulb.

Dg her jeg seer dig, Sandheds Tollerinde!
 Her staaer du i Athenes Hal:
 Her kan endnu du Frihedspalmen finde:
 Den slynger sig om Musens Tempeltinde,
 Den slynger sig om Nordens Kongesal — *)

Den skygger over Dal og grønne Slette,
 Den skygger over høie Fjeld;
 Maa Trælleblod den halve Jord end plette,
 Kan Friheds Datter dog sin Fod hensætte
 Et Sted, hvor Frihed boer i Mandens Sjæl.

Hvil her, o Svada! under Egens Skygge!
 Her døer ei Konsten fredløs hen:
 Her fro Chariter og Camoener bygge;
 Her vil en mægtig Haand din Fred betrygge —
 Din Skytsaand er din Dyrker og din Ven.

*) Betydning til en dansk Fyrstes Tale ved Indvielsen af Norges Universitet.

Ja dvæl, o Svada! under Egens Krone!
 Du Mø fra Laurens Fødeland!
 O! lad din Sølvstemme mægtig tone
 Fra gyldne Tunge gennem Malmets Zone
 Paa Noras Klipper og paa Danas Strand!

Til den Elskede.

Hvad er det, o Pige! jeg hos dig tilbeder?
 Hvad er det, mig binder med magiske Bænd?
 O! er det din Sjæls de fortryllende Klæder?
 O! er det din Indighed — eller din Aand?

Hvad fryder mig vel i dit himmelblaae Dje?
 Hvad er vel ved Læbernes Roser min Lyst?
 Hvor ligger det Skjønne? hvor ligger det Høie?
 I bankende Hjerte? i bølgende Bryst?

O! skjønt er dit Dje; men skjønnere flammer
 Den evige Sjæl dog, som gennem det seer.
 Chrystallet er skjønt i de malede Rammer;
 Men Billedet indenfor tryller dog meer.

Og sød er din Læbe; men sødere trænge
 Fra Læben de Toner i Ord og i Sang.
 Høit elsker jeg Harpens de gyldene Strænge
 Men høiere Strængenes himmelske Klang.

Skjøn hvælver din Barm sig, som Tempelets Buer;
 Men skjønnere Hjertet dog indenfor slaaer.
 Med Fryd jeg de marmorne Hvælvinger skuer,
 Tilbeder den Gud, som i Tempelet boer.

See! derfor o Pige! jeg elsker, tilbeder,
 See! derfor du bandt mig i magiske Baand:
 Jeg elsker din Sjæls de fortryllende Klæder;
 En Guddom tilbeder min Sjæl i din Aand.

Det Ewige.

(Efter den persiske Digter Saïd.)

Før Mennesket til jordist Liv blev kaldt
 Før Himlen over Jord og Hav blev hvalt,
 Var Sjæl og Kjærlighed og Guddomsliv;
 Dg Sjælen laae i Kjærlighedens Skjød
 Dg priste Gud; det gennem Chaos løb,
 Ufødte Verdner litted til Guds: Bliv!

Dg medens Mennesket i Støvdragt gaaer,
 Dg Himmelbuen over Jorden staaer,
 Er Sjæl og Kjærlighed og Guddom til;
 Dg Sjælen skal, i Kjærlighedens Favn,
 Lovsunge høit den store Guddoms Navn,
 Dg Sphærerne hans Priis istemme vil.

Dg smuldrer, Menneske! din Støvdragt hen,
 Henveires Himmel, Hav og Jord igjen —
 Skal Sjæl og Kjærlighed og Gud bestaae;
 Dg Sjælen skal, i Kjærlighedens Skjød,
 Lovprise Gud, at hvad der ei blev fød
 Kan heller ei i Ewigbed forgaae.

Baucluse.

„I hvilken Himmel, hvilken høi Idee
 fandt du, Natur! et Mønster for hiint Billed,
 Hint skjøne Afsyn, hvori du har villet
 Afbilde her hvad hist kun Engle see?

„Hvor var den Kildens Nø, den Skovens Fee,
 Hvis fagre Guldhaar saa for Binden spilled,
 Hvis rene Sjæl var saa Guds eget Billed?
 — Dog i den Himmel jeg min — Død maa see.

„Forgjeves efter Guddomsfjønshed iler
 Den Digter, som ei hendes Dine saae,
 Hvor skjønt de rulle imod Himlens Blaa —

„Han veed ei, Balsam paa Dødspilen hviler,
 Som ikke veed hvor sødt hun sukke maa,
 Hvor sødt hun taler, og hvor sødt hun smiler.“

Petrarca.

Hellige Kilde!

Hvi risler du hist saa veemodig og stille?
 Lungfndig, men skjøn er din Sang.
 Mindes du Fortids Harpeklang?
 Skuer du Blomsterhøien, du væder?
 Kjender du den?

O! det er Lauras Ben du begræder,
 Lauras sørgende Ben.

Haabløse Elfskovs liflige Sanger!
 Mand med den evige Taare!
 Over din Gravhøi Phantasus ganger,
 Standser — og sukker saa saare:

Underlig klemmer
 Det bankende Hjerte hans Bryst;
 Og han fornemmer,
 Mellem Sylfidernes sørgende Stemmer,
 — Henfarne Sanger! din Røst!

„Aldrig forglemmer jeg Eder,
 Elskede Steder!
 Tidt fra Elysiums hellige Glæder
 Hid I mig kalde tilbage,
 Hvor Skovduen sukker for fjerne Mage,
 Hvor Gnomer og Sylfer Sukket gjentage,
 Hvor Dryaderne hviste i Aftenstunden
 Om den Tid, som er svunden,
 Om hver lønlig Taare, som her er runden
 Om Unglingen med det dybe Savn,
 Som lærte dem sjerne sin Lauras Navn.
 Her Nymphen over hans Urne græder,
 Her Philomele hans Gravsang kvæder,
 Og her han mindes sin Elskovs Klage
 I de henrundne Dage.

„Stille, skyggesfulde Lund!
 Kilde, som saa sagte rinder!
 Elskte, søde, veemodsfulde Minder
 Om min Elskovs Morgenstund!
 Naar i Maaneglandsen
 Milde Afer svæve her i Dandsen,
 Og naar Myrthen i min Lovsal bæver,
 Over den min Aand henvæver.

„Her, hvor Laura hviled
 Paa de Blomster smaa,
 Her hvor Laura første Gang mig smileb,
 Maa jeg ofte staae:
 Endnu blomstre her Roser vilde,
 Græsset grønnes, og Dugperler trille,
 Hvor jeg min Elskede saae.
 Endnu staae her Kjærminder blaa,
 Endnu fløiter i Nattens Stille
 En Nattergal her sin Elskovstrille —
 Endnu staaer i den grønne Bark
 Laura hos sin Petrark.

„Hift i Elysiums hellige Stygger
 Under evige Myrther de Elskende bygger;
 Sød er dog Mindet om Sorgens Dage,
 Sød at vandre den Vej tilbage,
 Hvor Taaren er runden
 I Længselsstunden,
 Hvor Veemod vifter i Lunden.

„Elskede Steder!
 Gjerne betræder jeg Eder;
 Gjerne jeg gaaer ved de klare Strømme,
 Drømmer igjen de gamle Drømme;
 Gjerne jeg gaaer i den dunkle Lund
 Og mindes min Elskovs første Stund.“

— Hellige, søde,
 Liffige Stemme! du tier;
 Hørte jeg dine Sorgsmelodier?
 Eller bedrog mig Tanken om Eder, I Døde!

O! var det dig, som sukked saa saare?
 Mand med den evige Taare!

Er den henrunden?
 Har du hisset din Elskede funden?

— Mildere Vinde
 Biste gjennem de gamle Vinde;
 Styggerne svinde;
 Klarere Kildens Taarer henrinde;
 Morgenen gryer —
 Er det din Aand, som bortflyer?

Skovveien.

Bag Kæmpesien i Leirestov
 Løber en Bei, saa huul;
 Der lyder ofte Gangerens Hov
 Og det rumlende Hjul.

Paa Bautaftenen i Natten staaer
 Kæmpens herlige Aand;
 Stormen suser i Heltens Haar;
 Sværdet er i hans Haand.

Og han stirrer paa Beien hen,
 Seer paa Mennekets Gang,
 Mindes sin Levetid igjen,
 Sjunger en underlig Sang:

„Jeg har vandret, hvor du nu gaaer;
 Jeg har fuldbendt min Strid,

Reist mig en Bautasteen, som staaer
Fæst i rullende Tid.

„See! jeg tumled saa rastløst der
Henad den vildene Sti,
Søgte min Glæde fiern og nær —
Nu er det Alt forbi.

„Nu har jeg slumret i tusind Aar
Under den store Steen;
Andre Menneffeslægter gaaer
Dver de Gamles Been.

„Endnu stander den gamle Skov —
Kæmpen ligger i Muld,
Hører hverken Gangerens Hov
Eller det rumlende Hjul.

„Dig kun, eensomme Vandringsmand!
Seer jeg ved Midnatstid,
Hilser dig fra et fremmed Land —
Gaf! og fuldend din Strid!

„Hvorfor mon du saa sorgfuld gaaer
Dver den vildene Sti?
Gaf! og tænk: om hundrede Aar
Er alt Dette forbi.“

Biborgs Skjoldmærke.

Kong Viglet ganger i Lunden saa prud;
Der sidder en Brudgom alt hos sin Brud
Dg hører de Smaafugle sjunge.

Saa vidt berømt er Hr. Esberns Navn;
Han sidder saa tryk med sin Brud i Favn —
Men sørgeligt Fuglene sjunge.

„Her Navnen skal sjunge din Brudfang —
Med røde Bolstre skal her engang
Blodbøgen din Brudfang rede“ —

Saa sang de smaa Fugle i Lunden prud;
Men det hørte ikke den Brudgom og Brud
Alt i deres Elskovsglæde.

Kong Viglet triner Hr. Esbern igjen:
„Du drage nu flux udi Leding hen
Alt med mine Kæmper tilsammen!

„Dg naar du kommer igjen saa tro,
Da skal jeg lade dit Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen.“

Hr. Esbern hører det Herrebud;
„Jeg maa dig forlade, min unge Brud!
Alt for min Konning at kæmpe“ —

Han spænder i Bæltet sit gode Sværd,
Dg drager han flux udi Ledingsfærd,
De Fjender til stor Ulempe.

Dg der gif Uger, der gif vel fem;
 Hr. Esbern feired i alle dem,
 Med Kongens Svende tilsammen.

Til Viborg rider den Ræmpe tro
 Dg vil nu lade sit Bryllup boe
 Med Fryd og med megen Gammen.

Men Kongen ganger i Lunden, saa prud;
 Der sidder Hr. Esberns unge Brud
 Dg hører de Smaafugle sjunge.

Kong Viglets Hu til den Jomfru stod:
 Han klemmer hendes Haand; han triner hendes Fod;
 Men sørgeligt Fuglene sjunge:

„Naar Hanen galer ved Midnatstid,
 Da stander du baade kold og hvid —
 Da er din Hede forvunden.“

Saa sang de smaa Fugle i røden Bøg —
 Kong Viglet øver saa ond en Spøg;
 Men Ravnens skriger i Lunden.

— Hr. Esbern er kommen fra Vedingsfærd;
 Vel haver han hævdet sit gode Sværd,
 De Fjender til stor Ulempe.

Hr. Esbern ganger i Lunden saa prud;
 Der sidder Kong Viglet alt hos hans Brud
 Dg vil hendes Sorrig dæmpe.

Hr. Esbern blegner og tier qvær,
Dg drager han ud sit brede Sværd —
Saa sørgeligt Fuglene sjunge.

Det første Stød hans Elskede gjaldt,
Dg derpaa han selv i Sværdet faldt;
Men sørgeligt Fuglene sjunge.

Kong Biglet staaer der og isner brat;
Mellem Brudgom og Brud i den mørke Nat
Han stirrer henud saa vide.

En Støtte han stander saa stiv, saa fast;
Dg der hans Dje og Hjerter brast,
Goel Hanen ved Midnatstide.

End stander i Biborgs gamle Skjold
En Marmorstøtte, saa bleg saa kold,
Alt mellem en Mand og Dvinde.

Det er Kong Biglet i Lunden prud,
En Støtte, han staaer mellem Brudgom og Brud;
Ret aldrig det gænger af Minde.

Elegie.

(Bed Ruinerne af Marmortempelet i Kjøbenhavn.)

Hvo var Barbaren, som med frække Haand
 Nedstyrted Herrens Marmorhal i Norden?
 Var det din Daad? du grumme Tidens Aand,
 Som puster bort hver Herlighed paa Jorden!
 — Nei, aldrig blev hiint store Værk fuldbragt,
 I Fødslen knustes det af hø're Magt:
 En Ræmpeaand nidst over Verden svæver,
 Dg kuer ned hvad Skjont og Høit sig hæver.

Hvo er du? Daimon, fort og rædselsfuld!
 Tid og Forgængelighed er ei saa grumme:
 De lade Livet dog fremstaae af Muld
 Dg triumfere — før det maa forstumme.
 Du gaaer, en Storm, henover viden Grav;
 Du river de umodne Frugter af;
 Mod dig kan ei Egiders Malm os væbne,
 Gigantiske, forunderlige Skjæbne!

Du raaber: „dø!“ naar Guder raabe: „bliv!“
 Du slukker ud den nysoprundne Stjerne;
 Du myrder Fosteret i Moders Liv;
 Du avler Banvid i den Bises Hjerne;
 Forgjeves Helten trodser mod din Harm:
 Han kæmper — knuses af din Demantarm;
 Dog — kun Ruinen af det Timelige
 Var din Trofe, du Ubegribelige!

Men af! see her du grusom har opreist
 — Uhyre Trold! et større Seiersminde:

Her skulde Herrens Altar have kneist;
 Her skulde Konsten svæve om dets Lunde —
 Her Jesu Christi store Kæmper staae,
 Omflagrede af tusind Engle smaa —
 Her gjennem gyldne Læber Anden tale,
 Og Fromhed sjunge høit i Marmorale.

Her skulde Skjønhed, Liv og Kjærlighed
 Staae, lys, anskuelig, i Kraftens Zone,
 Og, Hellas! dine Guders Herlighed
 Indslynge sig i Jesu Tornekrone —
 Du saae det, fule Trold! med nidste Blif,
 Og frygtsom Sydens milde Land bortgif;
 I Norden en Ruin kun blev tilbage,
 At vidne sørgeligt for fjerne Dage.

Der staaer den, halvophævet af sit Gruus,
 Og Græsset grønnes i de dybe Rister,
 Mens Konstens veemodsfulde Genius
 Henover brudte Marmorpiller vifter:
 Sorg ei, fordi hvad levet har maa døe!
 — Hver Urte skal visne, Græsset vorde Hø —
 Men sørg, fordi hvad ei engang er vorden,
 Halvfødt, maa døe for Stormene i Norden!

Taarnvægteren.

Midnatstimen i Taarnet slaaer;
 Huult toner Malmets Klang.
 Nattevægteren ene gaaer,
 Sjunger en gudelig Sang.

Rundtom søve de sødelig:
 Taus er den store By;
 Maanen glimter og skjuler sig,
 Seer gjennem dunkle Sky.

Lamperne slukkes fjernt og nær;
 Kold er Midnattens Gys;
 End der skinner kun hist og her
 Hos den Syge et Lys.

Hvo gaaer vel saa silde hid
 Over den Kirkegaard?
 Det er en Mo, saa fin, saa hvid,
 Med det flagrende Haar.

Ik! hun er saa ung, saa smuk,
 Og blandt de Døde gaaer!
 Hørte jeg ei et dæmpet Suf
 Hist, hvor stille hun staaer?

See! hun stirrer saa stivt herhid
 Op imod Taarnets Tind,
 Og mig synes, end mere hvid
 Border den blege Kind.

Siig mig, du gamle Bogter! siig,
 Kjender du Pigen ei?
 — „Stille, stille, saa sagtelig!
 Lad hende gaae sin Vej!

„Viid: det er en Gravens Mo —
 Lad hende fare hen!

Alt! hun maatte faa tidlig døe,
Maa nu gange igjen.

„Naar hun smilede med favre Mund,
Daared hun mangan Mand,
Tændte hiin Ild i Sjælens Grund,
Ingen udslukke kan.

„Hift hver Døel en Ungersvend gif
Til den farlige Mø;
Ei han flyede det søde Blik —
Derfor maatte han døe.

„Daaret havde hun grumt hans Sind,
Løe ad hans Kjærlighed —
See! da steg han paa Taarnets Lind,
Styrtes i Graven ned.

„Men hans Blod faldt tungt og brat
Paa den letsindige Mø,
Dg hans Skygge hun saae hver Nat —
Derfor maatte hun døe.

„Hvergang nu Midnatskloffen slaaer,
Dg jeg sjunger min Sang,
Seer jeg hvor hun dernede gaaer.
— Lad hende gaae sin Gang!

„Stille, stille, faa sagtelig!
Her er ei godt at staae —
Seer du hvad hisset rører sig?
— Lad det forbi os gaae!“

Hanen galer nu tredie Gang
 Alt i den store By;
 Vægteren sjunger sin Morgensang,
 Og de Døde maae flye.

Til den vogne Clara *).

Lille Clara! — ak! hvor er du stor!
 For jeg længer dutte dig som lille?
 Barnet næsten borte var ifjor —
 Dog saa nødig jeg det savne vilde.

*) Dette Digt slutter sig til den bekendte Sang af den svenske Digter
 Chorcæus, som her vedføies i Oversættelse.

Lille Clara.

Lille Clara! bliv ei vred paa mig
 For jeg er saa barnlig, lille Clara!
 Er jeg Barn, saa ligner jeg jo dig,
 Skal jeg blues ved at ligne Clara?

Hvordan sagde Frelseren vor Ven?
 Aldrig skal hans Ord mig gaae af Minde:
 „Kom som lidet Barn i Himmelen!
 Ellers seer jeg aldrig dig derinde.“

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
 Led mig til din Barnehimmels Glæder!

Lille Clara! o! hvor du var sød!
 Sødere du er nu tusind Gange;
 Men ei meer du sidder paa mit Skjød,
 Hører mine Eventyr og Sange.

Lille Engel! er du fløiet bort?
 Nei, endnu du venlig om mig svæver;
 Men du dvæler hos de Smaa saa kort —
 Hos de Store rødmer du og bæver.

Er jeg ogsaa bleven dig for stor?
 Tør du nu ei lege med mig mere?
 Tør du ikke troe mig paa mit Ord,
 At jeg Barn til evig Tid vil være?

Dg naar Døren lukkes op for dig,
 Glem ei ham, som ude staaer og græder!

Giv mig mine Barndomsaar igjen!
 Dg dens Blomster, Clara! og dens Lege!
 At min Glæde worde kan igjen
 Som min stille Uskylds Børnelege.

Dands den hen, din glade Sommerdag!
 Tag mig med dig, Clara! midt i Ringen!
 Gode Lille! blandt de Smaa mig tag!
 Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

Lille Pige! lad os følges ad!
 Dine muntre Lege du mig lære!
 Som din Digter, skal jeg vandre glad,
 Dg du skal min Sanggudinde være.

Store Clara! hvorfor græder du?
 Jeg er jo ei vred paa dig, du Kjære!
 — Søde Clara! du er Barn endnu;
 O! du vil til evig Tid det være.

Dands og leg kun atter blandt de Smaa!
 Blandt de Store har du dog ei hjemme:
 Barnehimlen skal dig aaben staae;
 Aldrig vil du Frelserordet glemme.

Favre Engel! kom igjen til mig!
 Lad det være som i gamle Dage!
 Jeg vil aldrig meer bedrøve dig;
 Men lad ei min Glæde dig bortjage!

Mange Eventyr jeg veed endnu,
 Mange Lege, Clara! mange Sange;
 Jeg kan græde over Lidt, som du;
 Men bliv ei for mine Taarer bange!

Smil som før! saa er jeg fro igjen,
 Saa skal aldrig Engelen bortvige;
 — Barndomsengel! drag mig med dig hen!
 Før mig til din Ustylds Himmerige!

Najaden *).

Svøm gennem Verdens Ocean,
 Du Danmarks Najas! du Udbødelige!
 Svøm evig jublende fra Strand til Strand,
 Dg sjung om Kæmperne i Nordens Tvillingrige!

Sjung høit, Najade! hvad du var,
 Dg hvad du er, og hvad du evig bliver!
 Et Kampens Taarn, som Helte bar,
 Du stolt fremgled, hvor Stormen Brag hendriver
 Mod Klippen og den nøgne Strand.

Da ramte dig en fjendtlig Brand —
 Havtaarnet sank — Najaden blev tilbage;
 Dg nu hun gaaer fra Strand til Strand
 Dg bærer Danmarks Roes til fjerne Dage.

*) Den danske Fregat *Najaden*s hæderlige Undergang i Kampen — under Capitain *Holms* Commando, i Forøning med Briggerne *Laland*, *Samsø* og *Kiel* — mod det engelske Orlogsskib *Dictator* og en Brig *Calypso*, d. 6te Juli 1812 ved Lyngøer under Norges Kyst, fortjener den berømmeligste Erindring. De unge udmærkede Officerer *Buhl* og *Grottschilling* faldt. Chefen *Holm* reddede Briggerne og forjog Fjenden med Kanonjoller, men fandt kort derefter sin Død i Havet (see det følgende Digt). Om hiin i vor Krigshistorie mærkelige Begivenhed findes Beretninger fra Contre-Admiral *Lytken* og Capitain *Holm* i "Nyeste Skilderi for Kjøbenhavn" 9de Aargang Nr. 59; jævnfør "Erindringer som Bidrag til Norges Historie fra 1800—1815" af *Jacob Aall* 2den Deel Side 248—258 samt Bilag XXI.

Stolt svømmer hun fra knuste Brag,
 Og Heltestygger hende følge.
 I Haanden svinger hun det danske Flag;
 Uplettet, vajer det fra sorten Bølge.

Og, ilende fra Havn til Havn,
 Hun sjunge skal for fjerne Tider
 Og nævne mangel Edlings Navn,
 Naar Bølgen længst henover ham bortglider.

— Du, Bul, af ægte nordisk Rod!
 Uroffelige Egestamme!
 En Draabe af dit Helteblod,
 En Rose, skal i hendes Loffer flamme.

Og, som den røde Rose skøn,
 Skal Lillien sig om Hæderstrandens bølge:
 Grottschilling! du var mig saa god en Søn!
 Skal Taaren vidne i Najadens Døie.

Og du, o Holm! som klippefast
 Stod mellem Ild og slog for Danmarks Ære,
 Som stod endnu ved sjunkne Mast! —
 Dit Navn skal hun til fjerne Slægter bære.

Og de skal høre stolt din Daad,
 Og seent af dig skal Fædrelandet lære,
 At fjendtlig Haand udøse kan vort Blod,
 Men aldrig saare Danmarks Ære.

— Svøm gjennem Verdens Ocean!
 Du Danmarks Najas! du Udødelige!

Svøm, evig jublende, fra Strand til Strand!
 Dg sjung om Kæmperne i Nordens Tvillingrige!

Sørgeqvad ved Søfrigeren Holms Død.

Hvad fjendtlig Magt staaer rustet imod Jorden,
 At styrte ned hvad høit og skjønt fremstaaer?
 Hvad fjendtlig Haand er udstrakt over Norden,
 At altid hvad den Herligst har — forgaaer?
 Hvi ruller Bølgen længst mod Danas Strande
 Saa sørgelig?

Ei mere stolt igjennem sølvolblaae Bænde
 Den danske Havmand skyder sig:
 Ved fremmed Kyst han ligger lænkebundet,
 Dg selv hans Sønner ei ham løse kan,
 Dog Helteblodet tidt er rundet
 I Hav og ved den øde Strand:
 Med blodrødt Banner har de stævnet
 Saa mangengang mod uliig Magt,
 Dg Faderen og deres Brødre hævnnet
 Dg favnet Døden uforsagt;
 Endnu, naar danske Mand i Kampen falder,
 Han jubler høit; thi Moderlandet kalder.

I Kampen gjerne Kæmpen døer,
 Dg fro han gaaer til Heltebandsen;
 Thi Skjalden om hans Urne slynger Krandsen,
 Dg Pigen med Kjærminder den bestroer.

Men naar i Muld og forten Bølge
 Brat Heltelivet synker hen,
 Da kan ei Harpetoner Savnet dølge,
 Da sørger Fædrelandets Ven.

— Saa segned du, Njafdens Ræmpe!
 Saa sank du, Holm! i Bølgens Grav,
 At! derfor kan din Bardes Sang ei dæmpe
 Den Sorg, som toner over Land og Hav.

Nys stod du, Danmarks stærke Ceder!
 Mod Kampens Lyn uroffelig:
 Nys qvad Njafden om din Hæder
 Dg glad fra Bølgen frandsed dig.

Men nu er det din Dødsfang, Holm! hun qvæder,
 Nu sjunger hun med Sorg om dig —
 I Bølgen kysfer hun dit blege Liig,
 Dg svømmer bort i vilde Hav — og græder.

Dg see! paa Klippe og paa Strand
 Staaer sørgende saa mangen Broder
 Dg sukker: græd, o Fødeland!
 Din bedste Søn er død, vor Moder! —

Dog — rolig! — sjunger Bragi's Søn —
 Hvo er den Bedste blandt de Brave?
 Et evigt Navn er døde Heltens Løn;
 Men Danmarks Roes staaer blomstrende og støn
 Dg pryder stedse friske Heltegrave.

— O Fædreland!

Vær stolt dog i din Smerte!
 Vær stolt! — Thi hvert et Tab dig lærte,
 At du har Meget, som du tabe kan.

Digterfibet.

Die Wahrheit ist vorhanden für den Weisen,
 Die Schönheit für ein fühlend Herz.
 Schiller.

Lufster milde Foraarsvinde!
 Gynger Baaden, Bølger smaa!
 Grib du Roret, Sanggudinde!
 Og lad mig Guldharpn slaae!
 Mens fra Land til Land vi haster,
 Silkesæl i gyldne Maater
 Heise vi med Liv og Lyft!
 Og med Sang og Harpetoner
 Flyve vi til fjerne Zoner
 Og til fjerne Tidens Kyst!

Hist i Morgnens Rosenfarve
 Stiger du af Havets Skjød,
 Land, hvor Livets skjønne Larve
 Pryded selv den blege Død!
 Lyse, favre Sandserige!
 Dine Kyster jeg bestige!
 Hvile paa din Blomsterstrand!
 Gyldne Perler dig bedugge,
 Guders og Heroers Bugge!
 Musers og Chariters Land!

Over disse milde Egne
 Gaaer en venlig Ungdomsaand
 Og henspæder allevegne
 Blomsterfrø med barnlig Haand.
 Guder hvile sig fortrolig,
 Hvor om Dødeliges Bolig
 Vifter Geniernes Dands;
 Nymphen sjunger ved sin Kilde,
 Og Dryaden, om og stille,
 Snoer om Elfteren sin Krands.

Lette, lyse Stundgudinder
 Åbne Himlens gyldne Port,
 Og, hvor Taagesløret svinder,
 Helios! du ruller fort!
 Prægtig iler Dagens Konning
 Did, hvor Oceanets Dronning
 Åbner ham sin bløde Arm;
 Og med Fakkelfin henglider,
 Styrende de snelle Tider,
 Phoebe i sin hvide Karm.

Kydsk tildækkes Lilliebarmen
 Af det lyse Klædebon;
 Stigende af Sølvkarmen,
 Søger hun Endymion:
 Hift ved Bækfens klare Strømme
 Slumrer han i søde Drømme,
 Aner hvad kun Guder veed;
 Mens Gudinden om ham svæver,
 Kysset blidt paa Læben bæver,
 Drømmer han om Kjærlighed.

Elskov er den Aand, som gyder
 Liv i Himmel, Hav og Jord:
 Den fra Guderne udflyder;
 Men blandt Mennesker den boer —
 Og i skjønne Sandseklæder
 Menneskelig den fremtræder,
 Men med Gunders rene Lyst:
 Som en Engel uden Binger,
 Den sig ei fra Jorden svinger,
 Men har Himlen i sit Bryst.

Hil dig, lyse Sandserige!
 Jord=Dlymp, hvor Glæden boer!
 Her ei dunkle Længsler stige
 Mod det Skjønne over Jord:
 Hvad i skjønnest Form du favner
 Du ei søger, du ei favner —
 Hil dig, gamle Grækenland!
 Livets Sylpher dig bedugge,
 Gunders og Heroers Bugge!
 Musers og Chariters Land!

Seilet vifter — Baaden gynger;
 Favrest Kyst vi seile fra,
 Og i Vest, hvor Bølgen synger,
 Seer jeg dig, Hesperia!
 Jeg dit Skjoldmøaasyn kjender:
 Scepteret i dine Hænder
 Til de høie Stjerner naaer;
 Paa din Jøse funkler Kronen,
 Og henover Verdensthronen
 Ornen sine Binger slaaer.

Jordens stolte Hersterinde!
 Dronning paa det vilde Hav!
 Altarblomster dog sig vinde
 Om din Styrkes Marmorstav!
 Nabnes Jani Port saa vide;
 Brænde Vestas Flammer blide,
 Dyrkes du, Urania!
 Og hvor Kraften fri fremtræder,
 Briste Lænkerne for Eder,
 Brutus! Cocles! Scævola!

Under Seiersbuer, svære,
 Strengte Helteskygger gaae;
 Romerdyd og Romerære,
 Mægtige Trofeer, staae.
 Men udsluffes Altarflammen,
 Seiersbuen synker sammen,
 Laurbærkronen veires hen;
 Ornen styrter af sit Banner —
 Roma knæler for Tyranner —
 — Brutus vaagner ei igjen.

O! lad mig ei Helten skue
 Marvøs i Sirenenes Favn!
 Lad kun Naget Trællen kue!
 Lad ham rødme ved sit Navn!
 Skynd dig! fly! o Pieride!
 Lad os see os om saa vide!
 Hvor er Ornen flygtet hen?
 Lever den ei meer paa Jorden?
 Jo — dens gamle Hjem var Norden:
 Der jeg viner den igjen.

Lad os did paa Fjeldet stige!
 Gaae i Herthas Bogely!
 Hilsse Odins gamle Rige,
 Under Ygdrasil hentye!
 Lad os Urdas Brønd oplede!
 Høre høie Korner qvæde,
 Læse Runerne paa Skjold!
 Aser hist paa Raadstol sidde;
 Kæmperne til Valhal ride
 Gjennem kraftfuld Hedenold.

Over gamle Bautaftene
 Sjunger Vola varselfuld:
 Guders Skjæbne veed hun ene,
 Bæffer Kæmperne af Muld;
 Hun om Tidens Fødsel sjunger —
 Bildt det gjennem Matten runger:
 „Fatte I det, eller ei?“
 Aser staae paa Idas Sletter,
 Raadslaae mod de stærke Jetter;
 Afsur gaaer paa eenlig Bei.

Skjæbneløs og stum, han vanker
 Uden Skjønhed, uden Aand:
 Odin giver høie Tanker;
 Farver spreder Lodurs Haand.
 Stovet er en Halvgud vorden;
 Afsurs Sæd behersker Jorden,
 Emblas Døttre pryde den.
 Guder raade i det Høie,
 Over dem Balsfaders Die
 Ruller flart og prægtigt hen.

Livet mægtig her sig rører,
 Boer i Himmel, Hav og Jord:
 Hist jeg Egirs Døttre hører,
 Hvor den gamle Havmand boer;
 Her jeg hører Vætter tale;
 Ymer ligger ei i Dvale:
 Runen sjunger fra hans Been;
 Men hans Hjernefky bortsvæver,
 Naar Hræsvælgur Bingen hæver;
 — Af! saa pustes Drømmen hen.

Store Drøm om Odins Rige
 Og om Kæmperne i Nord,
 Om Einheriernes Krige,
 Hvor Valhallaglæden boer!
 Og om Freias Rok foroven,
 Altrene i Herthastoven,
 Dværggecho, Havfrusang,
 Og om Baldurs Støv, som glimter,
 Hvor nu Diet Stjerner skimter,
 Og om Bragis Harpeklang!

Store Drøm! du dunkel hviler
 Paa henfarne Tiders Grav;
 Men af Guders Nat fremsmiler
 Nye Verdners Stjernehav.
 Fjernt i Øst de Glimt jeg skuer —
 Det er ikke Surturs Luer,
 Men en Skjærsild, hellig, reen:
 Ufer vandre gjennem Flammen —
 Luttret skal de smelte sammen:
 Alle vorde skal til Een.

Høit han throner og forklaret,
 I Allivets Herlighed,
 Er til Jorden dog nedfaret
 Med den store Kjærlighed.
 Ruet har han Mørkets Bælde,
 Men vil ei sit Hoved helde
 Til den blodbestænkte Jord:
 Til sit Golgatha han stuer
 Og nedsender Aandens Luer
 Med sit Liv i evigt Ord.

O men see! i dunkle Dale
 Luer dog dæmonist Spor:
 Livets Ord blev mørke Tale —
 Mumler det om Baal og Mord?
 Hvor kan Lyset Mørke søde?
 Hvor kan Livet flaae tildøde?
 Kjærligheden vække Had?
 — Stille, stille! Baaden glider:
 Selv igjennem dunkle Tider
 Glimter Skjønhed, toner Dvad.

Hvor er det du mig henfører?
 Musa! hvilken natlig Strand!
 Hellig Dæmring taus indflører
 Gaadefulde Drommes Land:
 Spøgelser i Mulmet svæve;
 Irlys over Sumpe bæve;
 Bildsom Vandrer følger dem —
 I det Fjerne Sjælen leder,
 Længselfuld, om bedre Glæder,
 Som en Huusvild om et Hjem.

Lyset fjernt til Jorden glimter:
 Guderne har den forladt;
 Hvor er Han, hvorm Aanden skimter
 Gjennem alle Tiders Nat?
 Skyomfløret, nu han vinker
 Der, hvor Tornekronen blinker
 Hellig klart i Stjerneglands;
 Taarer rinde, blodigrøde,
 Og som Tryllesøser gløde
 Hift i himmelsk Tornetrands.

Jordens Blomster er hendsøde,
 Dem en Pilgrim træder paa:
 Roserne, de evigrøde,
 Andagtsfuld han hift vil naae;
 Og med nøgen Fod han vanker,
 Gensom, i de fromme Tanker,
 Over Bjerg og Dal og Hav;
 Tjørnestav i tomme Hænder,
 Han mod Morgenens sig vender,
 Knæler paa sin Frelfers Grav.

Dybt i Skovens tause Gjemme,
 Eneboens Hytte staaer;
 Hviſter der en Dødningsstemme,
 Hvor hiin iisgraa Olding gaaer?
 Fastende, han vaager, beder;
 I de stille Nætter leder
 Han om Trost i Stjerner's Hav.
 See! om Isen Helgenglandsen,
 Vandrer han med Rosenfrandsen,
 Som en Aand ved Livets Grav.

Over skumle Klostermure
 Dvidrer Svaleu ængstelig;
 Græsset groer i dyben Fure;
 Stille Sangen hæver sig.
 Til den himmelske Forsoner
 Stige dybe Orgeltoner,
 Hvirvle Viraksdampe blaae:
 Brødrene ved Altret knæle,
 Messe for de Dødes Sjæle,
 Som nu gjennem Flammer gaae.

— Musa! fly fra disse Egne!
 Ængstlig banker Hjertet her:
 Livets friste Farver blegne
 I det matte Stjernesfær.
 Stille Andagt! fromme Længsel!
 Ei du sprænge kan dit Fængsel
 Med din Bøn og med din Graad;
 Og den handleløse Kummer
 Ligner Dødens stille Slummer;
 D! men Livet — kræver Daad.

See mod Ost hvad Diet blender,
 Vækker Kraften, vild og from!
 Underligt en Lue brænder
 Over Gravens Helligdom:
 Kronen falden er til Jorden,
 Korset er et Banner vorden,
 Pilgrimsstaven til et Sværd;
 Rosenkrandsen det omslynger,
 Og de, djærve Heltetjynger
 Reise sig til Ræmpesærd.

Korsets Vre de forsvare
 Mod Barbarers frække Haand;
 Fremad gaaer den Christensfare,
 Dreven af en mægtig Mand.
 Gods og Guld de djærv foragte:
 Ei de efter Laurbær tragte
 Eller Jordens matte Glands —
 Himmelveien vil de finde
 Og paa Frelsergraven vinde
 Seier — eller Martyrkrands.

— Dog, Camoene! styrk ei Skjalden
 Midt blandt hine dragne Sværd!
 Følg ham heller did til Hallen!
 Lysere det synes der.

— Her saamangen ædel Ridder
 I det tunge Pantser sidder
 Trindt det runde Egebord;
 Efter Daad de sig hufvare;
 Ei om ringe Seir de tale,
 Verle mangent trofast Ord.

Boldsmænd har de fjækt betvungen,
 Lænker knuust og Mure sprængt,
 Ustyld frelst med Sværdetungen,
 Gjennem Ild og Bølger trængt;
 Mandens Adel, Dvindens Vre
 Svoer de hellig dem at være,
 Hellig som et Ridderord:
 For den Skjonne, for den Svage
 Flux det brede Glavind drage
 Ridderne ved runde Bord.

Did den kjække Yngling stræber,
 Adler sig ved Ridderaand:
 For et Smil af Pigenes Læber
 Luer Sværdet i hans Haand;
 For ved værdig Daad at vinde
 Krandsen, som de Skjønne binde,
 Kæmper han paa Land og Søs;
 Og er Helten værdig funden,
 Har han Hæderstrandens vunden,
 — Da først favner han sin Mo.

Stille hun saalænge sidder,
 Bly, i sine Fædres Hal,
 Tænker paa sin fjerne Ridder,
 Frygter for den Djærves Fald;
 Harpen slaaer hun, Bæven træder,
 Birker Guld i Silkeflæder,
 Tegner sine Heltes Færd,
 Lytter til Smaafugles Sange,
 Spørger dem, saa barnlig, bange:
 „Saae I ei min Hjertenskjer?“

— Her er ogsaa Elstov Sjælen
 I den dunkle Albers Barm;
 Mandig — men romantisk kjælen,
 Hviler Livet i dens Arm.
 Myrthens, Laurens Lysegrønne,
 Rosens Rødt med himmelstjønne
 Blaae Kjærminder samles her:
 Pigenes Elstovstaarer stille
 Paa Madonnas Barm nedtrille;
 Christi Kors er Heltens Sværd.

D! men Blod paa Korset klæber;
 Fredens Fane luer rød;
 Og fra Dverhyrdens Læber
 Tordner: Band — og Baal og Død!
 — Gjerne vilde Musen bygge
 I din underfulde Skygge,
 Herlige Romancia!
 Af! men Spøgelferne truer,
 Og de blege Svovelluer
 Skræmme hende bort herfra.

Luster, milde Foraarsvinde!
 Gynger Baaden, Bølger fmaa!
 Drei du Roret, Sanggubinde!
 Og lad mig Guldharpn slaae!
 Mens fra Kyst til Kyst vi haster,
 Silkefeil i gyldne Måster
 Heise vi med Lyst igjen!
 Og med Sang og Harpetoner
 Flyve vi til andre Zoner
 Og til andre Tider hen!

Hvor er det du nu vil lande?
 Sangens lunefulde Mø!
 Hvilke hvide Klippestrande
 Stige hist af mørken Sø?
 Der ei hine Stjerner funkle,
 Som i det romantisk-dunkle
 Underfulde Land vi saae;
 Men en Sol er her oprundet:
 De Bildfarne Bei har fundet,
 Trygt fra Fjeld til Fjeld de gaae.

Over Aandens knuste Lænker
 Bifter venlig Morgenvind,
 Og den glade frie Lænker
 I det Skjulte stirrer ind.
 Spøgelsesernes Tid er omme,
 Tyranniets Fængsler tomme,
 Bandet løst og Baalet slukt —
 Og hvor, Hus! din Aste svæver,
 I Serafers Glands sig hæver
 Luthers Aand med Drneflugt.

Munter fra de steile Høie
 Vandringsmanden stuer ned:
 Klart er Meget for hans Die,
 Som laae før i Dunkelhed;
 Oldtids Skatte blev fremdraget:
 Tidens stærke Tand har naget
 Mangen Hemmeligheds Baand;
 Meget Stort nu synes mindre:
 Wiisdom forsker i det Indre,
 Blotter det med mægtig Haand.

Diet sig mod Himlen vender,
 Haabende og tillidsfuld;
 Mild sin Straale den nedsender,
 Bæffer Kraften op af Muld.
 — Hist alene, midt i Søen
 Staaer en Mand paa Grandsterven:
 Store Brahe! det er dig —
 Stirrende i Nat saa vide,
 Seer du Kloderne henglide
 Samme Bei evindeligt.

Hvo er det, som hisset blunder
 Under Kundskabstræets Ly?
 Ei han slumrer — see! han grunder,
 Stirrende mod høien Sky.
 I hans Sjæl er Lys oprundet,
 Af! men Diet har ei fundet
 Hvad den dybe Tanke saae.
 Frugten falder — Diet luer:
 Klart i Aandens Lys det stuer
 Verdnerne foroven gaae.

Rullende i evig Orden,
 Følge de den Guddomslov,
 Som med gyldne Træk paa Jorden,
 Vise Newton! du indgrov.
 Løvet i sit Fald adlyder
 Samme Lov, som vældig byder
 Universets Klodegang;
 Og hvorhen vort Blik sig vender,
 Lyset lyser — Jlden brænder,
 Lænket i nødvendig Evang.

Hvorfor sukker du? Gamene!
 Græder du? o Phantasi!
 Og hvi vanter du saa ene
 Hist paa Oldtids dunkle Sti?
 Seer du dybt i Tidens Strømme
 Efter dine gamle Drømme,
 Dine Barndomseventyr,
 Dine Nympfer og Dryader,
 Alfes, Feer, Dreader,
 Dine Guder, som bortflyer?

Savner du dit Tryllerige
 I Naturens nye Dragt?
 Vil du fra en Verden vige,
 Som i evigt Baand er lagt?
 Kan du ingen Blomst opdage,
 Hvoraf du kan Honning drage?
 Flyer du, som en hungrig Bi,
 Over Sletter, golde, øde?
 Ere dine Glæder døde?
 — D! græd ikke, Phantasie!

See! Naturen er den samme —
 Kjender du den ei igjen?
 Brænder kun din Trylleflamme
 Underfuldt i Skumringen?
 Er den kun en Svovellampe,
 Bævende paa Mosedampe,
 Som ved Dagens Lys forgaaer?
 Eller mon ei Solen tænder
 Fakkelen, som evig brænder
 Og mod Himlen klart opslaaer?

Kan du intet Skjont oplede
 I Planetens Cirkelgang?
 Seer du ingen Mand herneede?
 Hører du ei Sphærens Sang?
 Vandrer ingen Gud foroven,
 Tordnende i Skykartoven,
 Smilende i Soleglands?
 Kan du intet Liv fornemme?
 Hvister ingen Engels Stemme
 Gjennem Skovens grønne Krands?

Stiger ei i Morgenblunden
 Lyse Dromme til os ned?
 Vifter ei i Aftenstunden
 Hedensfarnes Ætherfjed?
 Kan ei Elskovs Sympathier
 Trylle søde Melodier
 I det stille Hjerter meer?
 Evig skjøn i Billedklæder
 Aandeverdenen fremtræder;
 Hvor et sjælsuldt Digt seer?

O! vor Verden blev ei øde:
 Den er billedrig og skjøn,
 Trylleblomsterne ei døde
 For Naturens muntre Søn;
 Og det Store blev ei mindre,
 Hvor der lever i det Indre
 En almægtig Genius:
 Rosen i hans Spor fremsmiler;
 Hvor han standser, hvor han iler —
 Følg ham, kjække Phantasus!

Følg ham, Livets Sanggudinde!
 Nu i Himmel, nu paa Jord,
 Naar hans Længselstaarer rinde,
 Naar han gaaer i Sørgeslor;
 Naar paa Tidens Hav han svømmer,
 Naar han smiler, naar han drømmer,
 Naar han aner hellig Fryd;
 I det Lyse, i det Dunkle,
 Hvor der Sol og Stjerner funkler,
 Nu i Nord, og nu i Syd!

Følg og mig, o Sanggudinde!
Lad mig tidt Guldharpen slaae!
Kom med milde Foraarsvinde!
Før mit Skib paa Bølgen blaa!
Mens fra Kyst til Kyst vi haster,
Silkeseil i gyldne Master
Skal vi heise glad igjen,
Dg med Sang og Harpetoner
Flyve vi til alle Zoner
Dg til alle Tider hen!

Gangergriffen,

Et Eventyr i fire Sange.

Første Sang.

Kom, Musa fra det fjerne Øst!
 Kom, fagre Barn fra Phantasiens Rige!
 Kom, sæt dig paa mit Skjød! du barnligglade Pige!
 Klyng dig fortrolig til mit Bryst!
 Fortæl mig om den Gangergrif, som svinger
 Sin Herster mod de Stjerner smaa!
 Sjung om de Under, du i Trylleslandet saae,
 Mens til din Sang kun Tamborinen klinger!

*

*

*

Af Skjæbnens Nat *) steg Morgenrød,
 Og Persiens Monark fra gyldne Kongesæde
 Saae glad paa Folkets høitidsfulde Glæde,
 Som høit i vilden Sky gjenlød.
 Fra alle Lande Folk var sammenstimlet,
 At see den store, vidtberømte Fest,
 Hvis Ry udbredte sig fra Øst til Vest;
 Og Millioner blandt hverandre vrimled.

For hver en Gjest var Fryd bered,
 Fra ham, som elsker kun den Frugt, han nyder,
 Til den, som Vrens Blomst og Kunst og Skjønhed fryder:
 Enhver nød paa sin Viis Lyksalighed;

*) Radr, den helligste Nat i Maaneden Ramasan.

Hist kvæged Armod sig ved rigtbeladte Borde
 Dg larmed fro til fulde Bægres Klang;
 Her hørte man forelskte Pigers Sang;
 Der dansed en Nomadehorde.

Men nærmest Ostens Drot man saae
 En Mo, hvis Afsyn lette Slør indhylled,
 Dg som dog selv igjennem det fortrylled
 Hvert Hjerte, som for Skjønhed mægted slaae:
 Liig Solen gjennem Morgenstyens Klæder,
 Fremstraaler Zirma i sin Ungdomsglands;
 Som unge Mai, i Ustylds Blomsterkrands,
 Hun trindt omkring sig Fryd og Lykke spreder.

Den Sol at skue — elskovsvild,
 Kom mangan Prinds fra fremmed Land, saa vide.
 Hun sad ved Perserkongens høire Side
 Dg saae paa Festens høie Bæddespil.
 For hendes Die blinked Landsen:
 Emirer mødtes stolt med freidig Helteaand;
 Thi af Prindsessens liliehvide Haand
 Seirherren vented Guldbladskrandsen.

Men først Monarkens Søn end stod.
 Iblandt Scherifferne: hans Pantser flammed,
 Som Middagsluer; tungt hans Glavind rammed,
 Dg hvor det rammed, der flød — Blod.
 Prinds Selims Kraft alt mange Stærke fælded;
 Nu stod han, tryk i Seiersglands,
 Dg rakte tappre Haand mod gylden Krands,
 Da sig en fremmed Kriger melded.

Dp Stranken fløi — hiin Kriger træder frem
 I hviden Harnisk; paa hans Skjold man skuer
 En Lut, et Hjerte, som mod Himlen luer,
 Et Sværd, som værner over dem.
 Hans Blik med Ungdomsild fra Gittret straalere;
 Hans Bort er ædel, slagrende hans Haar;
 Taus, ventende paa Kampens Tegne, han staaer;
 Med stolte Blik ham Prindsen maaler.

Hovmodig han i Hjertet leer:
 „Vil du dit unge Liv i Bøve sætte?
 Vil du mig og et Blad i Krandsen flette?“
 Deeltagende Prindsessen til ham seer.
 Dg som hun seer, en Luftning Sløret vifter
 Fra Diets Himmel, Kindens Morgenrød;
 — Det hulde Blik hiin Yngling henrykt nød —
 Den Skjønne mærker det og Farve skifter.

Hun i hans Døie havde seet
 En Glædesstraale tindrende fremstige;
 Saa Meget, Meget syntes den at sige,
 Dg Hjertet aner hvad ilon er steet.
 — Forventning overalt — Trompeten lyder —
 Af Balgen flyver Sværdet — Gnister gaae
 Af Hjelme og Pantser. Fast dog Begge staae,
 Dg ingen Draabe Blod der flyder.

„Est du fortryllet?“ — raaber, vred,
 Den stolte Kongesøn — og vil med begge Hænder
 I eet Slag knuse ham; den Yngling snild sig vend
 Dg i sin Styrke Selim segner ned.

— Saa fraader Løven, naar med Bredestorden
 Den styrted hen, hvor Leoparden stod,
 Men den undveg, og Orkafkongens Fod
 I Faldet sønderriver Jorden. —

Med Harm den faldne Helt opstod;
 Hevngjerrig vil han nye Strid begynde,
 Da vinkende Kredsdommerne forkynde,
 At Kampen nu er endt foruden Blod.
 Prindsessen havde tvende Krandsse bundet
 For Smidighed og Kraft. Med Tanken, stolt og høi,
 Fra Prindsens Haand dog begge Krandsse floi
 Mod fremmed Kriger — men han var forsvundet.

Fuldendt var djærve Baabenleg;
 Herolderne bød Agtsomhed og Stille,
 Og Konstens Bern, de spøgende, de milde,
 Paa høien Skueplads fremsteg.
 For dem var grønne Laurbærkrands at vinde,
 Og glødende de kappedes derom:
 Nu Maler og nu Billedhugger kom,
 Nu Skuespiller og nu Dandsferinde.

— Saa kappedes paa Hellas Kyst
 I fordums Dage Musens ædle Sønner:
 Et simpelt Blad rigt Aandens Seirer lønner,
 Og Wrens Glød opildner i hvert Bryst;
 Og saa skal Hellas skjøne Huldgudinder
 Betræde hvert lykfsaligt Land,
 Hvor Konstens Genius om Thronen svæve kan,
 Og Skjønhed kroner hædret Seirvinder. —

Befrandsjet var hver herlig Id,
 Hvor Sjælen gennem døde Marmor taler,
 Hvor jordist Farve Himmelen afmaler,
 Hvor soundne Drømme atter svæve hid,
 Mens Livet vandrer over glatte Bræder,
 Og Oldtids store underfulde Aand,
 Ved Kjærligheds og Konstens Haand,
 Blandt hulde Gratier fremtræder.

Nu pludselig i Luften lod
 En Susen, som naar Svaner høit i Skare
 Henover os til lyse Egne fare —
 Og see! en vældig Fugl Luftstrømmen brod:
 En Ganger med to store hvide Binger
 En Yngling bar paa stolten Ryg;
 Han sidder smilende og sjunger tryg,
 Og høit i Luft der Sølvstrænge klinger.

Brat Gangergriffen daler ned
 Og stille staaer for Perserkongens Die;
 Det Særsyn mon ham inderlig fornøie,
 Og hele Folket jubler med.
 Nysgjerrig Hob trindt Ynglingen sig flynger:
 Hin hvide Seierhelt det var;
 Men nu han gyldne Lut for Sværd og Pantser bar —
 Til listlig Strængeleg han synger:

„En Sanger staaer paa dunkle Strand;
 Han seer sig om saa vide:
 Han viner et forflaret Land
 Mod fjerne Østerlide.

En Genius ham vinker did,
 Dg hvister løndomsfuld og blid:
 See! hist mod Morgenrøde —
 Der Livets Roser gløde.

„Han seer paa Himmel, seer paa Hav,
 Paa Sky og vilde Strømme:
 Dg bliver Dybets Svælg min Grav —
 Jeg maa derover svømme!
 Høit flammer Luen i hans Bryst,
 Dg stedse hører han den Røst:
 See! hist mod Morgenrøde —
 Der Livets Roser gløde.

„Dg see! — fra Dybet underfuld
 Sig Gangergriffen svinger:
 Den hæver ham fra sorten Muld
 Paa hvide Seraphvinger;
 Til Lysets Bugge fra dets Grav,
 Høit over Dal og Bjerg og Hav,
 Hid, hid mod Morgenrøde —
 Her mine Roser gløde.“

Saa lyder fremmed Ynglings Sang;
 End tone Strængene; men Læben tier,
 Dg løndomsfulde Elskovsphantasier
 Udtale sig i blid melodisk Klang.
 De Toner hviste sødt; men hvad de sige
 Er skjult for grublende Forstand,
 Som dunkle Stemmer fra et bedre Land,
 Naar Aander svæve over Jorderige.

Natur! dit Sprog er Harmonie,
 Og kun til Aand kan Aanders Tale trænge;
 Tilsammen bæve ligestemte Strænge,
 Og Elskov fatter Elskovs Melodie.
 Skjult blusfer Kongemøens Rinder:
 Af første, søde Attraa Hjertet slaaer;
 Thi hun, kun hun den Fremmede forstaaer,
 Og ligestemte Sjæl sin Slægtning finder.

Dog mægtig Harmonien flød
 Fra Barm til Barm igjennem alle Hjerter:
 Hiin dunkle Følelse, som fryder, mens den smerter,
 Sig ubevidst i Sjælene indgjød.
 I hver en Mine stod den, halv forvirret,
 I Mandens stille tankefulde Blik,
 I Dvindens Smil, som vecmodsfuld bortgif
 For Belyststaaren, som i Diet dirred.

„Stat op, min Dotter!“ — Kongen bød —
 „Kæf fremmed Kunstner Festens Laurbærkrone!“ —
 — Besteden nærmed han sig høien Throne,
 Og Pigen skjælvende ablød. —
 „For mig et ukjendt Tungemaal du fører;
 Men sød er dog din Cithers Klang.
 Bliv her! jeg lønner fyrstelig din Sang:
 Fuldgjerne jeg sliig Tonkunstner hører.

„Og Fuglen, som hidførte dig,
 Den underlige, med de lyse Binger,
 Den værdig synes Persiens Betvinger:
 Den tykkes mig heelt kongelig.

Forlang! — du kan en Priis mig sige!
 Saa kjober ingen Handelsmand:
 Saa Bindingsaand ei Skjønhed statte kan —
 Forlang indtil det Halve af mit Rige!”

Forundret Mængden lytter til;
 • Uvillig Mumlen mellem dem opstiger,
 Dg Prindsen lønlig til Monarken siger:
 „Mon for et Dyr du Folket sælge vil?“
 Halvt Kongen udtalt Ord fortryder,
 Da Unglingen med Lyren kjæf fremgik;
 For Thronen træder han med hævet Blik
 Dg saa i høien Dvad udbryder:

„Ei Herregunst, ei Fyrstepragt,
 Ei Guld, ei Kongeriger
 Har over Himmelfuglen Magt,
 Som fri til Jord nedstiger;
 Dg kun det Himmelske paa Jord,
 Kun Kjærligheden, høi og stor,
 Er Det, hvorefter Hjertesuglen higer.

„Fra Stjerner's Hvælving, høi og hølt,
 Faldt Liv i dybe Dale,
 Dg Gaven, som fra Himlen faldt,
 Kan Jorden ei betale;
 Men kun det Himmelske paa Jord,
 Kun Kjærligheden, høi og stor,
 Bær' Guderkraften gjennem Himmelsale.

„Hid bar mig himmelsk Fugl med Lyst,
 Hvor favrest Livet smiler;

Jeg staaer paa mine Længslers Kyst,
 Og Hippogriffen hviler.
 Kald Gangerfuglens Drot din Søn!
 Giv ham Prindsessen, huld og skøn!
 Og grib den Vingede før den bortiler!"

Prinds Selim her hans Sang afbrød,
 Med dæmpet Harm og stolt foragtlig Latter:
 „Du storlig dig med samt din Kleppert statter,
 Est du af Fyrstestamme fød?" —
 „Ja" — svared Ynglingen — „men Lykken gav mig mere,
 End gyldne Svøb og fyrstelige Blod:
 Den gav mig Strængeleg, den gav mig Kraft og Mod
 At gennemfare Stjerner's Sphære!"

„Den Kraft, det Mod" — var Prindsens Svar —
 „Hvoraf du saa hovmoder dig, jeg vædder
 I samme Grad skal findes hos min Skrædder,
 Og maaskee større hos min — Nar."
 Et Bink — flux Skatteborgeren sig bryster
 Paa Skjaldens Plads og traller lystelig;
 Dog snarlig han i Støvet jamrer sig —
 Thi Gangeren, fortørnet, Bingen ryster.

Af Hjertet hele Folket leer,
 Undtagen den ullykkelige Synder:
 Fortabt og hinkende, han bort sig skynder,
 Og aldrig Sligt han voved meer.
 Men see! Hofnarren kjæf fremspringer
 Paa Prindsens Bink, og under mangan Spas,
 Med Spil og Klang og fulde Glas,
 Han bagvendt sig paa Gangergriffen svinger.

Med Halen i den høire Haand,
 Og Glasfæt i den venstre, han udbryder
 I lystig Lovsang over „Konstens Dyder“,
 Og over „Hestens høie Aand“.
 Det ædle Dyr af Harme fnyser,
 Og kaster af den Rytter, kaad, beruust:
 Fjernt gisper den Forvovne, sønderknuust;
 Han døer — og Hoben leer ei meer, men gyser.

„Ha, er den Kunst saa farlig, svær,
 At kunne flyve med en Andens Vinger?“
 Saa raaber Prindsen, og hovmodig selv sig svinger
 Paa Dyret med de lyse Fjær;
 Og før dets Eier sig besinder
 Og kan advare — seer man Fuglen flye
 Med uvant Styret over Bjerg og Sky,
 Og Prinds og Hippogrif — forsvinder.

Forfærdelsen forstener fast
 De tusind blege Afsyn, som sig hæve
 Mod Bjergets Sky, de Tusinde, som bæve; —
 Fra Perserkongens Hjerte Bæltet brast;
 Fortvivlet han Guldsceptret bryder,
 Han sønderriver Purpur, Diadem —
 Hans Harm et Offer søger — veed ei hvem,
 Og mod hin Fremmede den vildt udbryder:

„Fordømte Trolmand!“ — raaber han —
 „Kan du ved Kunst Propheters Slægt nedstrække,
 Og ved dit Spil hver Lidenskab opvække,
 Dog ei min Harm du døve kan;

Kan du end over Aander byde,
 Saa skjælv dog for min Kongearm!
 Bring Sønnen atter til sin Faders Barm!
 Hvis ei — skal for min Haand dit Blod nu flyde.“

„O Herfter!“ — lod det stille Svar —
 „Jeg vandrer kun i Muligheders Rige:
 Jeg kan ei drage ned hvad høit vil stige —
 Han flyve maa, hvem Himmelfuglen bar:
 Den frit igjennem Verden svæver —
 Lyksalig hvo dens Hjem kan naae!
 Hver ædel Spire, som i Støvbaand laae,
 I Friheds Luftning forst til Liv sig hæver.

„Synd ei, o Herfter, i din Harm!
 Ei Erolddom — lys Magie kun Skjalden øver;
 Han selv hos Drknens Bildmand, Skovens Røver,
 Gaaer tryk igjennem Vaabenlarm.
 Mit Kald mig mod dit Spyd forsvarer —
 Her staaer jeg med mit aabne Bryst:
 Styr, om du vil, despotisk Lyst!
 Og staa saa brændemærket blandt — Barbarer!“

„Nu vel, jeg agte vil din Stand“
 — Var Kongens Svar — „for Staal du ei skal bløde:
 I Fængslet skal du hungre dig tilbøde —
 Saa døer du som en hellig Mand!“
 Han bød — og den Ulykkelige,
 Trods Folkets Larm, man slæber bort
 Til underjordist Hule, dyb og fort,
 Hvor intet venligt Dagstjær kan nedstige.

Forstyrret var nu Festens Fryd;
 Udsprede var de glade Millioner,
 Forstummet Fløiternes og Sangens Toner;
 Hvor ei var Taushed hørtes Klagelyd.
 I dybe Sorg laae mørk nu Fyrsteborgen:
 Prindsessen græd; bekymret Kongen sad;
 For Sangeren forgjebes Medynk bad:
 Den knuste Faderbarm var haard i Sorgen.

Ved Dvel stjon Zirma eensom gif
 I stille Lund, ved Kildens klare Strømme;
 Hun mindedes sin Barndoms lyse Drømme:
 Forynget svæved de for hendes Blik.
 Hun seer gjensødt, hvad Hjertet gjemmer:
 Feeslotte glimre funklende paany;
 I Bækkens Nislen, Skovens dunkle Ly
 Fornam hun milde, veemodsfulde Stemmer.

— Det var de Peris*), kjælnæ, smaa:
 I Sandeltræets Krone skjult de spøge;
 De lære Bagtlen, vmt sin Mage søge,
 Og Rattergalen, Elskovstriller slaae;
 I unge Pigers Barm de ofte vatte
 Sin søde Længsel, som de ei forstaae,
 Men hvorfor tidt de lønlig sukke maae,
 Naar eensom paa Smaafuglens Sang de agte.

De Peris nynnede mangengang
 I fordums Tid, naar Zirma vandred ene:

*) Orientaliske Naturaander.

De nynnede blidt, imellem Myrthens Grene,
 Den første Elstovs længselsfulde Sang;
 Da standsede hun, den barnlig-muntre Pige,
 Og søgte dem, men Intet fandt,
 Og lyttede taus og sukede vel iblandt,
 Men vidste aldrig hvad de vilde sige.

Og naar hun stundom slumrede ind
 I Myrrhadust og under Palmers Skygge,
 Da kom de, Trylleslotte at opbygge
 Og male Billeder i hendes Sind.
 De Barndomsdrømme maatte taus hun dølge
 For Kongen og for Broderen især:
 Den kolde Selim, med sin stolte Færd,
 Hvor kunde han den Sværmerinde følge?

Han nævned sig Bedriftens Søn;
 Han haaned hvad det stolte Sind ei fatter;
 Han vilde dræbt hvin Følelse med Latter,
 Som Drømmerinden agtede hellig skjon.
 Det var som gjemte hun en elsket Fange,
 Forfulgt og flygtet fra hvert Blik paa Jord;
 Kun eensom Nat sin Løndom hun betrøer —
 Did flygter Elstovsenglen, om og bange.

Nu, skjønne Syn var flygtet brat —
 Gaaer Zirma eensom i de Skygger stille;
 I Kildens Bølger hendes Taarer trille,
 Og Hjertet sukker dybt i mørken Nat.

D! græd ei, Zirma! — kan du ei fornemme
 I Skovens Susen mangen velkjendt Nøst?
 De hviste venlig Elskov, Haab og Trøst:
 Det er de milde Barndomsøgnomers Stemme.

Anden Sang.

Alt trende Døgn hiin Sanger sad
 Alene i den dybe Mordergrube;
 Natuglen hylede Død af hæse Strube;
 Sin Barselsang en Faarekylling qvad.
 „Bee mig!“ — han sukede — „levende begravet!
 Fordømt til Hungers gyselige Død!
 Dit Billede, Zirma! gjør min Dval dog sød“ —
 Udmattet han paa fule Straa henravede.

Et Drøn da gjennem Fængslet gaaer —
 En blaalig Lue over Gulvet bæver,
 Og see! en vanstabt Dværg af sumpigt Muld sig hæver
 Og pludselig for Fangen staaer.
 Han seer ham — og et Skridt tilbage træder:
 „Hvad vil du, lede Dværg! hvad vil du her?
 Har du de Dødeliges Piinsel kjær?“
 Da leer den Underjordiske og qvæder:

„Jeg vil lindre din Nød —
 Jeg vil hindre din Død;
 Og vil du nedstige
 Med mig i mit Rige,

Vil du knuse din Luth, vil du glemme din Mo,
 Da skal du ei døe.
 Og vil du mig sværge,
 At leve blandt Dværge
 Under sorten Muld —
 Da skal du boe i Palladser af Guld,
 Under hvalte Bue
 Af Azur blaa,
 Hvor Karfunkler lue,
 Som Stjerner smaa,
 Hvor Perler udqvælde
 Fra Demantfjelde,
 Hvor Guldæbler hænge paa sølverne Green,
 Hvor Fuglene sjunge af Marmorsteen!"

„Nei, Dværg!“ — saa løb den Fangnes Svar —
 „Jeg vil ei i dit dunkle Land nedstige:
 Jeg hade maa dit kolde Glimmerrige;
 Engang jeg alt i Paradiset var.
 Jeg vandret har ved Dververdens Rilder,
 Og, glødende af evigt Liv, jeg saae
 Den Jord, den Himmel og de Stjerner smaa,
 Som du i Erts og haarde Steen afbilder.

„Og steg jeg i din Underverden ned,
 At plukke Guld af dine Sølvbergene;
 Da maatte jeg for evig der forstene,
 Midt i din usle, kolde Herlighed.
 Nei, lad mig døe med Himlens Ild herinde,
 Med Luthen i udmarvet Arm,
 Og med den dybe Elstov i min Barm,
 Som lever skjøn, naar jordist Liv maa svinde!“

Brat Dværgeren synker ned i Muld;
 Men af det samme Svælg, hvor han bortviger,
 Et værre Skrækkebilied fælt opstiger:
 En Kæmpebeenrad, rædselsfuld.
 Med graadig Tand den egne Knokler nager —
 Den nærmer sig med langsomt Fjed,
 At styrte Ynglingen i Dybet ned —
 Den griber ham — og til en Afgrund drager.

Da rasler det i Fængslets Nat —
 Op Gittret flyver — og i hvide Klæder
 En yndig Dvindestikkelse fremtræder;
 Nu svinder Beenradkæmpen brat.
 Den Fangne rækker hun et Musselbæger,
 Til Randen fyldt med kostelige Saft;
 Han tømmer det — og vældig Levskraft
 Dpfylder Sjælen og det matte Legem gvæger.

„Hvo er du? Engel, lys og skjon,
 Som møder mig i Nattens skumle Grube,
 Som river mig af Hungerdødens Strube!
 Hvo er du? Engel, lys og skjon!“ —
 „En mægtig Fee fra luftigt Tryllerige,“
 — Saa svared ham den underlyse Nø —
 „Vord min for evig! og du skal ei døe,
 Men til min Herlighed og Glands opstige.“

„Nei, Fristerinde!“ — sukted han —
 „Er du end mere skjon end Jordens Piger,
 Og boer du end i gyldne Trylleriger,
 Jeg ei i Evighed dig elste kan:

Engang jeg elsker kun i Livet,
 Men brændende og uforanderlig;
 Og intet Helved, intet Himmerig
 Afvrister mig den Skat, som blev mig givet."

„Hvo er da hun, du drømmer om?
 For hvem du Liv og Frelse vil bortstøde,
 For hvem du daarlig hungre vil tilbøde —
 Et Kongebarn, med Sjælen kold og tom?"
 — „En Sjælesøster, til mit Væsen bundet,
 For det i Legemverdenen nedsoer;
 Jeg søgte hende paa den vide Jord,
 Og ved min Grav først — har jeg Livet fundet."

„Du Daare! Hun har dig udleet:
 End fløi et Ord ei mellem dig og hende —
 Hvorpaa vil du den Stummes Elskov kjende?"
 — „Har jeg da ei den Hulde seet?
 Der er et Sprog, som Læben ei udtaler,
 Som Englene i Himlen vist forstaae,
 Og som umærket kan til Sjælen naae:
 I Diets er det, Aanden tro sig maler."

„Nu — jeg vil ei modsige dig:
 Du har forstaaet Diets stille Tale."
 Her lod den Skjønne Silkesløret dale,
 Og hvisted: „Sanger! kjender du nu mig?"
 Han saae — og see! han bæved nu af Glæde:
 Prindsessen for hans drukne Dje stod.
 Han svimled — sank til Jirnas Fod,
 Og maatte den med Glædestaarer væde.

Den Skjønne tog ham i sin Arm;
 Tæt sammenvoret, deres Læber brændte:
 Det var som de hinanden evig kjendte --
 Saa sammenflød de Hjerter Barm mod Barm.
 Og Fængslet blev en yndig Elskovsbolig,
 Hvor Kjærlighedens Sange lød,
 Hvor Kys og Favntag Sangene afbrød,
 Og Hjerterne meddeelte sig fortrolig.

Om Dagen drømte han med Lyst
 Paa usle Straa saa lykkelige Drømme:
 I Salighedens Hav han syntes svømme,
 Med Haabet ene og Erindrings Trøst.
 Naar Natten i sit Slør Alverden hylled
 Og luffed Dagens nidste Dine til,
 Glad Zirma lytted til hans Zitherspil
 Og lønlig Dagens Elskovsdrøm opfylded.

„D! selv mit Fængsels dybe Nat
 En Himmelstraale venlig gjennembryder:
 Her Livets Strøm i Dødens Aarer flyder --
 Her Paradisets Port jeg seer opladt.“
 Saa Fangen qvad i Nattens Stille
 Og trykte Zirma til sit Bryst.
 — Dog af! hvor stakket er selv reneft Lyst!
 Mon Himlens Glæder flyve evig vilde? —

Man troede, han forhungret var:
 En Dag kom Slaver, Liget at borttage,
 Men taus, forfærdet, flygted de tilbage,
 Og Undertidenden til Kongen bar:

„Han lever — dødsdømt Sanger lever:
 I Graven sjunger glad den underfulde Mand;
 O, Herfter! han ei dræbes kan:
 En mægtig Livets Skytsaand ham omsvæver.“

Et Dieblif Monarken undrer fig;
 Men snarlig han den hele Gaade fatter:
 Han læser den i Diet paa sin Datter,
 Hun tilstod, græd og bad saa inderlig.
 Men fra sit Faderbryst han støder hende,
 Og sælber kold den gyselige Dom:
 „I krænket har min Stammes Helligdom —
 Nu skal I begge høit paa Baalet brænde!“

Og paa hans Bud man reiser op
 Et Baal af beget Fyr og Bjergets Graner;
 To Retterpæle staae blandt Partisaner
 Paa Baalets frygtelige Top.
 Bidt spreder Rygtet over Land og Rige
 Den grumme og uhorste Dom;
 Utallig Hob til Retterstedet kom,
 At see og ynke de Ulykkelige.

I Rædslen sang dog Haabet fro:
 „Igjennem Flammer skal I sammen vandre,
 Døe, for at leve evig med hverandre“ —
 De tvivled ikke; thi de elsted tro.
 — O! store Guddom i vort Hjerte!
 Du øser dybt af Troens Sandhedsvæld:
 Du aander større Visshed i vor Sjæl,
 End Alt, hvad alle Jordens Vise lærte. —

Det fromme Par af Fængslet gif
 Med langsomt Fjed hiint Rædselsted imøde:
 Trindt Klagelyd og Dødens Sange løde;
 Da steg dog Taarer i den Skjønnes Blik.
 Endnu engang paa dette Liv hun stued,
 Og mere skjønt, end nogentid, det fandt;
 Stærkt var dog Baandet, som til Jorden bandt,
 Og høit endnu Livshaabets Fakkell lued.

Tredie Sang.

Bag Sky sig Gangergriffen svang;
 Forgjebes søgte Selim den at tvinge:
 Rapsunen brast — og fort med stærken Vinge
 Det ædle Dyr steg uden Lov og Tvang.
 Da svimled Helten i det Høie;
 Han ned i dybe Lustrum saae:
 Der Jorden som en Tue for ham laae,
 Og Menneſter blev Myrer for hans Die.

Tilfødt det mindste Spor forsvandt
 Af Jorden med dens Glands og Kongedømmer.
 Bort Prindsen selv sin Høihed drømmer
 Og føler førstegang sin Storheds Tant.
 Nu først han det Forgængelige skuer
 Fra rette Synspunkt i Alverdens Strøm —
 Med Jordens Taager flyer hver Tomheds Drøm:
 Den store Kjærlighed hans Sjæl opluer.

Han skimter Universets Kæmpegang;
 Han hører Engle om Guds Throne sjunge —
 Og Baandet brast, som fordum bandt hans Tunge:
 Han vældig ud i Allnaturen sang.
 Nu sagtelig dog Fuglen daled;
 Den svæved atter ned mod Jorderig;
 Men Helten bragte Himlen ned med sig:
 Et himmelft Billed i hans Sjæl stod malet.

Den samme Jord, han kold og tom forlod,
 Han, varm og elskovsfuld, paany sig nærmed,
 Og i ukjendte Følelser han sværmed:
 Det var som Livets Gaade han forstod.
 Han saae i hvad han hidtil eftertragted
 Et usfelt Blendværks Gjøglebilledhær;
 For luttret Blik fik det paa Jord kun Værd,
 Som Sjælen ikke over den foragted.

Og klart han skued nu den Herlighed,
 Som ei forgaaer, i Skjønheds Himmelbue,
 Saae alle Verdens Middelsol oplue
 I Allnaturens store Kjærlighed.
 Den klarlig for det indre Die straalere,
 Den spreder Himmelguld paa Verdens D,
 Den svæver over Universets Sø
 Og Evigheden med sit Lod udmaaler.

— Nu pludselig han vakktes op
 Af sine Dromme. Gangerfuglen standed
 Ved Midnatstid — fjernt midt i Jnderlandet —
 Paa et forgyldt Paladses flade Top.

Her sine trætte Binger den udhviled,
 Men Prindsen raved her i Mørke om
 Paa store Slot. — Guldborgen syntes tom,
 Dg speidende fra Gang til Gang han ilede.

Forventningsfuld han frem mon gaae;
 Men Gysen snart hans Hjerte gjennemtrængte:
 Tolv blege Hoveder paa røde Mure hængte —
 Med brustne Dine stift de paa ham saae.
 Betydende var deres Dødningsblikke,
 Som Dolkestik for Mandens Mod.
 Et Dieblik Prinds Selim tvivlsom stod;
 Men Dødens Trudsler standsed ham dog ikke.

„Hvor Faren“ — tænkte han — „er stor,
 Der er og noget Stort at vinde:
 Maaskee jeg her en herlig Skat skal finde,
 Trods Blodet paa dens Ræmpers Spor“ —
 Dg frem han atter Foden satte;
 Hvert Trin lod huult i tausent Hal;
 Koldt fused Vinden i den øde Sal,
 Dg Maanens Straaler bæved ængstelig matte.

Tilfjødst han hørte som en Lyd
 Af Sovende; og hvor han skulde vandre,
 Laae tusind Morer, henstrakt blandt hverandre,
 Ved Siden lange, drabelige Spyd.
 Han vaersomt over dem sig skyndte,
 Mens grusomt de i Søvn loe;
 Han stoled dog ei stort paa deres Ro:
 De vilde Bøddelminer — Mord forkyndte.

Midt blandt de Sovende han stod,
 Da reiste de sig pludselig og trued
 Med Dine, som i røde Flammer lued,
 Med Læber, som de tørsted efter Blod.
 Men uforfærdet Helten slynger
 Blandt Morderne sit feiervante Sværd;
 Da — flyer den hele Ræmpehær,
 Som slagen af en panist Skræk, og synger:

„Liv trodser Død —
 Støv trodser Bind — og Lysen Ratten foragter.
 Frelser os! Mørkets lønlige Magter!
 Frelser os dybt i jert Skjød!

Liv trodser Død —
 Støv trodser Bind — men Støvet ei Muldet foragter.
 Hævner os! Kjødets giftige Magter!
 Dræber hans Sjæl i jert Skjød!”

Nu til den tredje Sal han gik;
 Ved Døren tvende store Drager hviled,
 Halvsovende. — Han mellem dem bortiled,
 Da blendet fast et rødligt Skjær hans Blik:
 Med Guldstøv var den hele Sal opfyldet,
 Og Diamanter glimred overalt:
 „Ha! var det Skatten, hvorfor Hine faldt?
 Har usfelt Muld de lave Sjæle tryllet?”

Han vandred frem med roligt Sind:
 Ei fristed ham de kolde, døde Skatte.
 Men da i fjerde Sal han Foden satte,
 Steg Blodet glødende til Heltens Rind:

Ret aldrig før hans Die skued
 Et Syn, han med sig Attraa stirred paa;
 Tolv unge Møer her i Slummer laae,
 Og over dem halvdunkle Lamper lued.

Affløret var, trods Florets lette Dragt,
 Hvad hulde Skam for lystne Bliffe dækker;
 Og Alt, hvad Mandens vilde Dnster vækker,
 Frembød sig i vellystig yppig Pragt:
 Hist Silkeloffer troløs bølged
 Den smægtende Blondines Liliebarm;
 I kjælen Drom udstrakte hun sin Arm,
 Og Haarets Strøm ned over Lænden bølged.

Og her en skjelnst Brunette laae,
 Halvvaagen, og med sorte Dine blinked;
 En Tredie hemmelig ad Prindsen vinked,
 En Fjerde sukked ømt og paa ham saae.
 Hvorhen han i sin Uro tyede,
 Nytt Drylleri ham loffed og henrev;
 Han gik — og stod — og vakled frem — og blev —
 Til sidst han holdt for Dinene — og flyede.

„Her er det ei, jeg dvæle skal —
 Her Jorden under mine Fødder brænder —
 Her i mit Blod et Flammehav sig tænder“ —
 Brat ud han tumler i den femte Sal.
 Her kjøligt Bad i hvide Marmor standed;
 I det han styrter sig, opflammet vild —
 Men Badet slukker flux dæmonist Ild:
 Med Guddomsliv han reiser sig af Vandet.

Sin Skjønheds Pragt ei stuer han;
 Hans Klædning straaler som et Kongesmykke;
 Han seer det ei — men aner større Lykke,
 End Guld og Kongedømmer skjænte kan;
 Og nu sig for hans Aand opklarer
 Hvad selv ei dybest Tanke veed;
 Med Liv og Fryd, udstromt fra Evighed,
 I Sjælens Speil det skjönt sig aabenbarer.

Selv springer op den allersidste Dør —
 Og tusind Lamper straale ham imøde;
 Her skjulte Trylleharpers Toner lode —
 Nu for hans Blik opruller sig et Slør;
 Han seer en Dronning paa en Demantthroner;
 Men, taus og bleg, hun ikke rører sig:
 Et Marmor-Guddomsbilled er hun liig;
 Tolv Stjerner tindre klart i hendes Krone.

Prinds Selim i hiint høie Billed saae
 Hvad underfuldt alt i hans Sjæl stod malet;
 Et Udraab mægtigst Følelse udtaled —
 Og som bevidstløs han for Thronen laae.
 Paany af skjulte Harpers Toner vækket,
 Han reiste sig ved Thronens Fod.
 Tilbedende, for Dronningen han stod;
 Men hendes dybe Stilhed ham forstrækket.

Da vined han et Spiir af Jern, som laae
 Og knuged underlig den Skjønnes Isse:
 „En mægtig Talisman det er tilvisse,
 Hvis Tryllevirkning hun adlyde maa“ —

Saa taler han — og dristig river
 — Som dreven af prophetisk Mand —
 Det Jernspir bort med kjæffe Haand —
 Og Roser strax den blege Kind opliver.

I Diet tændes himmelft Ild;
 I Hjertet tøer de frosne Purpurstrømme;
 Den Skjonne synes vakt af Rædseldrømme:
 Hun reiser sig og stirrer om sig vild.
 En Taare fra det klare Døie flyder:
 Hun henrykt sin Tilværelse fornam;
 Hun smiler salig, da hun viner ham,
 Og pludselig frojublende udbryder:

„Saa kom da min Forløsningsstund!
 Saa var der dog en Mand paa Jorderige,
 Som mægted denne Trylleborg bestige
 Og vække mig af lange Dødningblund!
 Saa gaves der en Sjæl hernelde,
 Som Dødens Rædsler overvandt,
 Og gjennem Blendværksborgen Veien fandt
 Til Kjærligheds og Sandheds Kongesæde!

„Viid, Prinds! mit Liv tilhører dig:
 Du har din Brud, og jeg min Brudgom fundet.
 En Kongedatter er jeg, trolldomsbundet,
 Bestemt til den, hvis Haand forløste mig.“
 „Min Brud! — o! Guddomsdyb af evig Naade!
 Er jeg da Lykkens lykkeligste Søn!
 Saa ringe Daad! saa stor, saa salig Vøn!
 Forklar den ubegribelige Gaade!“ —

„Den Gaade“ — svared hun — „skal vorde klar:
 Du skal min underfulde Skjæbne høre;
 Dog først jeg til den Gud min Tak fremføre,
 Som mig ved dig til Livets Høider bar!“
 Hun svandt, ombølget trindt af søde Vellugtstrømme;
 Men hundred Slaver kom og adlød Prindsens Bud.
 Han vederqvæged sig og hviled ud,
 Og slumred rolig hen i lykkelige Drømme.

Fjerde Sang.

Gjensamlet i fortrolig Ro,
 Først Prindsen sine Hændelser fortalte;
 Lyksalig han med Livets Farver malte
 Sin Himmelflugt og pludselige Tro
 Paa Livet, som hans Sjæl nu evig fulgte.
 Hun fatted ham med kjærligt Sind:
 Blufærdig rødmed tidt den Skjønnes Kind;
 Men Hjertet ei sin ømme Elskov dulgte.

„Vid nu“ — Prindsessen Ordet tog —
 „Jeg fødtes i det høie Norden;
 Men jeg foragted det og hele Jorden,
 Fordi den mine Længslers Krav bedrog.
 En elstet Tvillingbroder var mig givet;
 Min Sjæls Mysterier jeg ham oplod:
 Han ene mine Aelser forstod
 Og stued med mit Savn henover Livet.

„Vi tidt i Qvad og Harpeflang
 Udløkked Hjertets dybe Længselsstemmer —
 D! Broder, Broder! jeg dig aldrig glemmer.
 Prinds! lad mig sjunge dig hans sidste Sang!

„ „Eet Sted, eet Sted er det vist
 Hvad jeg søger og ei kjender —
 Mon det er bag Bjerget hist?
 Eller der, hvor Verden ender?
 Mon paa Jord jeg det kan naae?
 Eller i hiint dybe Blaa?

„ „Mon der Intet skrevet staaer,
 Hvor mit Die Intet skuer?
 Eller mon mit Blik ei naaer,
 Hvad der malet blev med Luer?
 Tusind Under viner jeg —
 Tusind viner jeg vist ei.

„ „Mon Naturen Maalet seer?
 Mon den eier hvad jeg søger?
 Er der paa hiin Side Meer?
 Staaer der Meer i andre Bøger?
 Eller er mit dunkle Savn
 Uden Maal, som uden Navn?“ „

„Saa sang han mørk og kasted sig
 Forgjeves i Naturens aabne Arme;
 Hans Hjerte slog med fyrig Ungdomsvarme,
 Og dog var han en Dødning liig;

Født mellem Is og Sne i Norden,
 Han gif som i et fremmed Land:
 Hans Aand ei Hvile finde kan;
 Den svæver mellem Himlens Dyb og Jorden.

„En Nat han staaer paa steile Fjeld
 Og seer paa Stjernerne og Nattens Nordlys-Flammer;
 Og Guderkraften, hvorfra Alt nedstammer,
 Udvider mægtig frit hans Sjæl;
 Da smiler Guden i det Høie
 Og raaber: see! vildfarne Søn!
 Haab! elst! og see! min Jord er stjern —
 Og Blendværks-Taagen faldt fra Sønnens Nie.

„Det var som Lykkens Fee han saae:
 Ustadig hun paa Jordens Kugle bæved;
 En liden Genius om Huldgudinden svæved
 Og tvang den Flygtning, stille staae:
 Hun stod ved Morgenrodens Rilde
 Og øste Ild og maled stjont med Guld
 Paa Himmelbuen, underfuld,
 Hvad ingen jordisk Pensel kan afbilde.

„Og see! hvor herlig, stjern og klar,
 Han saae en gjenfødt Verdens Tryllerige,
 Mod Øst der fløi et Svanepar,
 Med liflig Sang, med Toner uden Lige.
 Han saae det — han de Svaner maatte følge
 Hvorhen de fløi. De fløi mod dybe Hav.
 Han stod ved Dybet — styrted mod dets Grav —
 Da sprang hiin Gangergrif fra Havets Bolge.

„Paa vinget Ganger han sig svang,
 Og flyede fra sin Søster og Veninde;
 I Østen, troede han, maa Lys oprinde,
 Og høit i Luften lod hans Affedsfang.
 Gud veed i hvilken Verden nu han svæver!
 Han skabtes ei for denne Jord . . .“
 „Jo“ — afbrød Prindsen — „jo, jeg troer,
 Jeg troer, jeg kjender ham — han lever.

„Han til min Faders Høitid kom;
 Jeg prøved stolt hans Arm i Ræmpedytter;
 Hans Elskovsøblik sig fæstet paa min Søster;
 Men jeg ham spotted, sjæletom.
 Jeg ham og Gangergriffen haaned —
 Jeg Daare! o! jeg vidste ei,
 At den mig skulde vise Livsens Bei,
 Hvor Kjærlighedens høie Himmel blaaned.

— „Ja det var ham — jeg veed det vist —
 Vi skal ham i min Faders Rige finde;
 Han skal sin Brud — og jeg en Broder vinde,
 Og han forglemme vil hiin korte Tvist.
 Ham skylder jeg min hele store Lykke:
 Hans Tryllefugl mig bar til Livets Gud,
 Til Kjærlighedens Borg og til min Brud —
 Barmt til mit Broderbryst jeg ham skal trykke.“

Prindsessen hørte glad de Ord;
 Tæt klynged hun sig til sin Elfers Side
 Og vedblev rolig: — „Nu du og skal vide
 Hvorlunde hid jeg kom fra Nord.

Derfor jeg takke maa min Fjende,
 En Troldmand, stor og frygtelig;
 Han til sin Klinteborg bortflæbte mig,
 Og troede stolt min Kjærlighed at vinde.

„Men jeg ham trodsed med Foragt;
 Jeg svoer, kun Den mit Hjerter skulde bøie,
 Som faae paa Jordens Tant med roligt Die,
 Og trodsed Slavers, Gulds og Bøllhøsts Magt.
 Da udbrod Trolden høit med Patter:

„„Belan! du skal din Billie faae —
 Høit skal du throne — Ingen skal dig naae,
 Som ikke Himlen i sin Aand omfatter.““

„Hevngjerrig satte han mig her
 I Trylleborgen, herlig og forgyldet,
 I Støvet's kolde, matte Glands indhyllet,
 Omringet trindt af grumme Slavers Sværd;
 Her ved hans Trolddom jeg forstumme maatte,
 Sænk i en Dvale, liig den stille Død,
 Indtil en frygtfri Mand mit Fængsel brød,
 Og ubesmattet for mit Die traadte.

„Dg ved den store Salomon han svoer:
 „„Kun Den dig løser, som dit Hjerter vinder,
 Dg Talismannen paa din Jøse finder,
 Hvormed jeg Under virke kan paa Jord.““
 „Bist mangen Eventyrer hid er stundet,
 At løse mig fra den Forhadtes Magt;
 Men Proven var for stor — og Hjertet svagt,
 Dg Døden har de sikkert alle fundet — —“

„Ja deres Hoveder jeg saae“
 — Afbrød vor Helt — „de hængte døddningblege
 I Salen hist paa blodbestænkte Bægge,
 Og stift og varslende hen paa mig saae.
 Dog hvad der farligst mig paa Veien standsed,
 Var hine yppigt skjønne Piger smaa,
 Som hist med listigt Smil i Slummer laae:
 Kun lidet der det Himmelske jeg sandsed.“

„Nu“ — svared hun — „de blende dig ei meer;
 Men naar en Dødelig i Favn dem tager,
 Forvandles de til giftopsyldte Drager,
 Og aldrig meer han Himmellyset seer.
 Stærk har du Fristelserne overvundet!
 Nu est du Herster over dette Slot:
 Du trodse kan de stærke Wanders Drot;
 Thi du har selv hans Tryllescepter fundet.“

„Dig har jeg fundet!“ — jubled han,
 Og kasted Sceptret med Foragt til Jorden;
 Da lød det under ham som fjerne Torden —
 En Vandehær fremstilled sig paa Stand.
 De fore frem paa Nordenvinde,
 I Raager klædt, med Spil og Klang,
 Og vildt og susende de sang:

„Vi komme, vi svinde,
 Naar Scepteret falder,
 Naar Scepterets Herre os vinker og kalder:
 Han byde!
 Vi lyde

Iblinde.

Vi løse, vi binde
 De tusende Binde —
 Vi Staalæggen sløve,
 Vi Bætterne tue —
 Vi Slangerne døve,
 Vi Bølgerne true,
 Vi lægge os over den flammende Tue —
 Du hyde!
 Vi lyde
 Iblinde."

Forbauset hørte Prindsen til.

„Nu vel!“ — udbød han — „jeg vil Eder prøve:
 Et Mesterstykke skal I strax udøve —
 Jeg gjerne Verden overskue vil;
 Et Tryllespeil I skal mig her opstille,
 Hvori der klart staaer malet for mit Blik
 Alt, hvad der skeer i dette Dieblif!“
 Han bød — og det var opfyldt, som han vilde.

Et Huulspeil stod hans Afsyn nær;
 Det høit og stort i Salen var opstillet
 Og viste klart i dybe Grund et Billed
 Af Mennesker i Diebliffets Færd:
 I fremmed Stad et Hav af Folkeskarer
 Der ruller frem, i farveløse Dragt,
 I heftig Uro, uden Østens Pragt —
 Som visserløse Bisværmer der henfarer.

„Hvad har de for“? — Han Stene flyve seer
 I taaget Luft i Tryllespeilets Kammer;

Fra høit Pallads opstiger Røg og Flammer —
 Et Dyrer i hiint fjerne Land der seer.
 — Nu seer han Havet. Raff for vilde Binde
 Her flyve Taarne mod hverandre frem;
 En Strøm af Ild og Røg omhvirvler dem —
 Blandt Brag og Liig paa Dybet de forsvinde.

Et andet Billed: „er her ogsaa Krig?“
 Her Jorden sine Skabninger opsluger:
 — Mod Brynet Selim Haanden knuger —
 Han seer en trykist Stad, opfyldt med Liig;
 En pestguul Hob vildt raner Tempelstatte.
 „Bort, Rædselbilled, bort!“ — Han seer paany:
 Der danses under Sandeltræers Ly —
 Paa Bajaderer stirre Dine matte.

„Hvo sidder hist ved prægtigt Bord?“
 En Storvizir sig i sin Høihed glæder;
 Sandsfigerinden spaaer hans Afkom Hæder —
 Et Bud indtræder med en — Silkesnor.
 — „Hvad samler her begejstret Folketlynge?“
 En ny Prophet dem revser strengt i Ruus —
 Tæt ved Moskeen staaer et Glædeshuus —
 Der sælges Dvindegunst og blege Læber synge.

En Sultan rider stolt forbi —
 Som for en Gud, i Støv sig Folket kaster;
 Til Antilopens Jagt han haster —
 Paa Stang staae Hov'der ved Seraillets Sti.
 — Nu viser Speilet skumle Røvertule:
 Blodstænkte Mænd der staae ved Tærningspil

I Falters Blus. — Nu styrte flere til —
Til Kamp de fare ud af mørke Hule.

En Tidlang vexler fort det Tryllespil,
Dg tusind Dptrin sig i Speilet tegner;
Tilfodst han seer — og stirrer vildt — og blegner —
I Persien det gaaer heelt grusomt til:
Et kjærligt Par til Ketterstedet ganger,
— I tallos Kreds de høit paa Baalet staae;
Alt Luer hvirvlende omkring dem staae: —
Det er hans Søster og den arme Sanger.

„Frels!“ — raaber Prindsen — „frels, før det er skeet!“ —
Han knuser Speilet — „Sceptrets Aander! lyder!
Jil! frelser, dem af Flammerne!“ — han byder —
„Afsted!“ — De svinde. „Brud! hvad har jeg seet!
Din Broder brænder — brænder med min Søster —
Kom! lad os did paa Gangergriffen flye!“
De flux bestige den — og gjennem Sky
Den flyver som et Lyn til fjerne Ryster.

Paa Ketterstedet daler store Fugl.
Der staae endnu de Elskende i Flammer;
Men ingen Gnist de Lykkelige rammer:
De staae som under Englevingers Skjul.
— Brat Baalet slukkes, og hvor Fuglen daler,
Ufadt de staae i Aften, Barm mod Barm;
Glad Broder, Søster iler dem i Arm —
Med Phoenixstemme Hippogriffen taler:

Lyksalige Skjald!
Med Himlen i Hjerter,

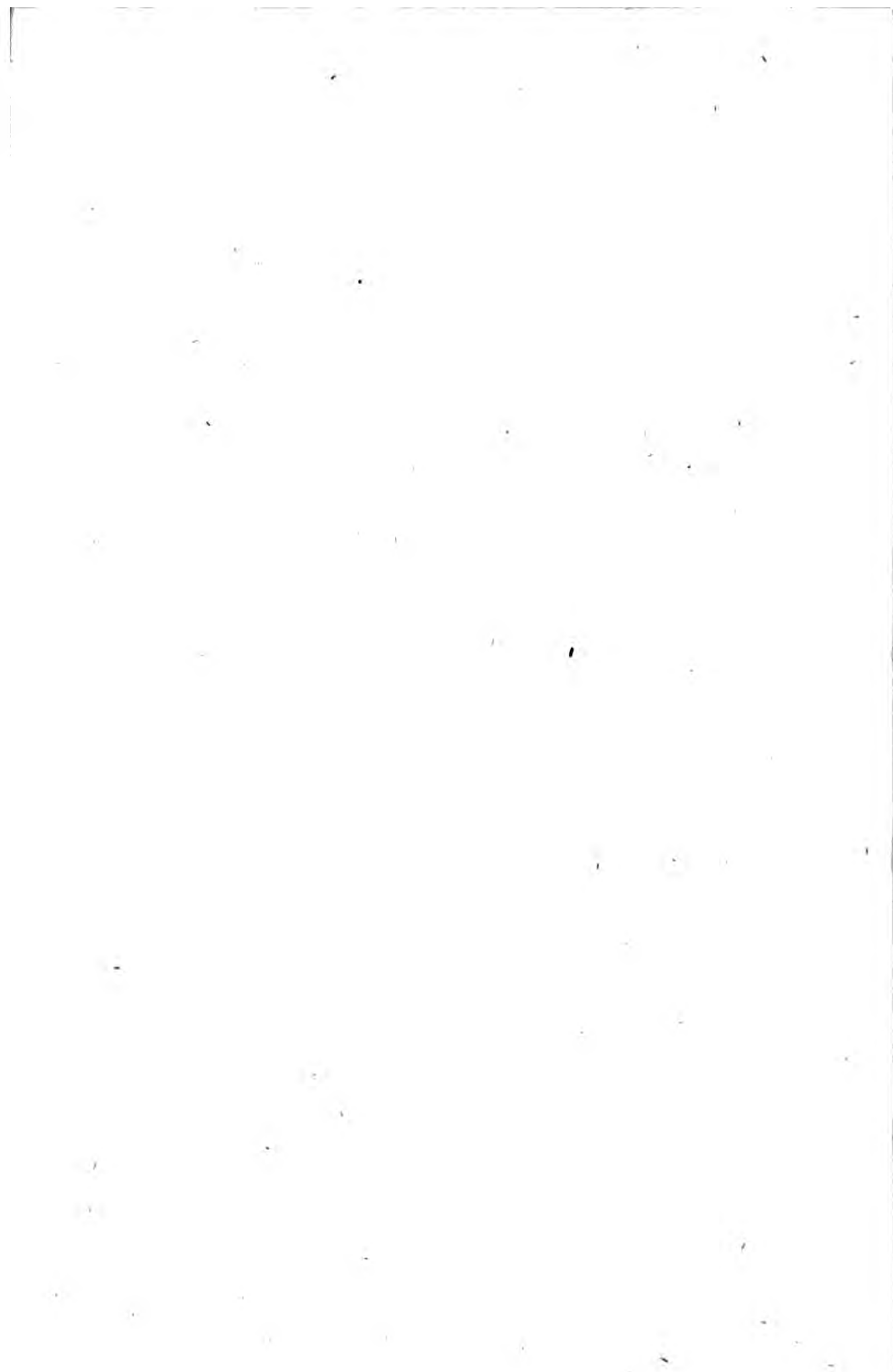
Som modig gaaer gjennem den jordiske Smerte,
Dg følger det hellige Kald!

Lyksalige Skjald!
Over Menneskeqval
Gaaer Veien til Gudernes Sal!
Over Bjerg over Dal,
Over Bølger og flammende Strømme
Han iler, og følger de salige Drømme
Dg favner sin Sjæls Ideal!

Lyksalige Pige!
Lyksalige Mand!
Som høit paa de sjungende Binger kan stige
Til Englenes Bolig, til Drømmenes Rige,
Til Wanders fortryllede Land!

Lyksalige Dvinde!
Lyksalige Mand!
Som Støvet ei blender, som Lænter ei binde,
Som elste og søge, som søge og finde
Den evige Kjærligheds Land!

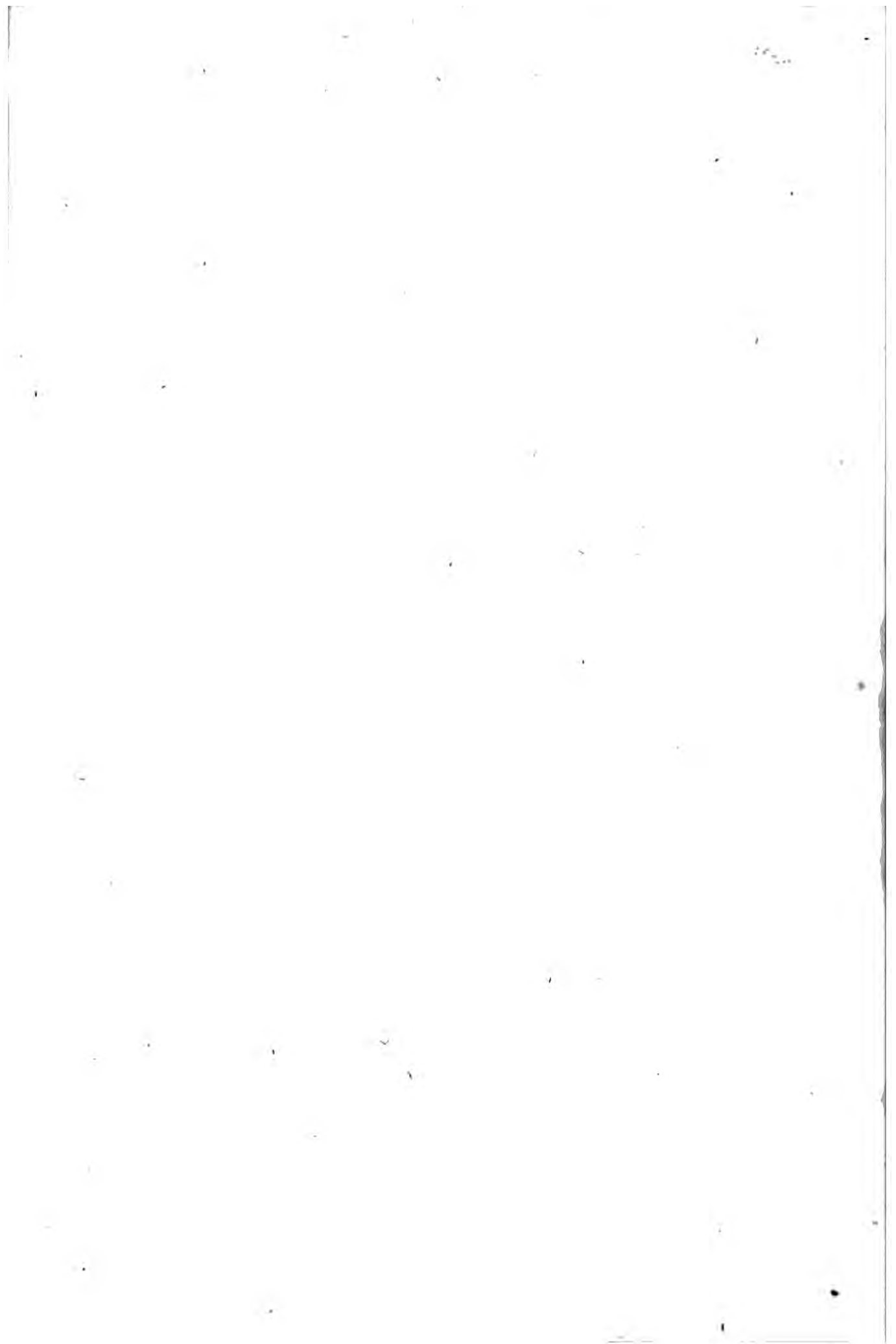
See! nu er den svunden
Formørkelsesstunden —
I Klarhed er herlig en Livsdag oprunden
Med Paradiismorgeners Gry!
Paa straalende Binge
Jeg glad vil mig svinge
Dg Lyset til dæmrende Zoner henbringe
Dg sprede Jorbaandernes Sky!

Rettelser.

Side 8 Linie 7 ! læs :

- 18 - 6 fræben funde l. funde
- 91 - 1 vise l. viser
- 222 - 2 f. n. vend l. vender

Bernhard Sev. Ingemanns
Samlede Skrifter.

Fjerde Afdelings

Andet Bind.

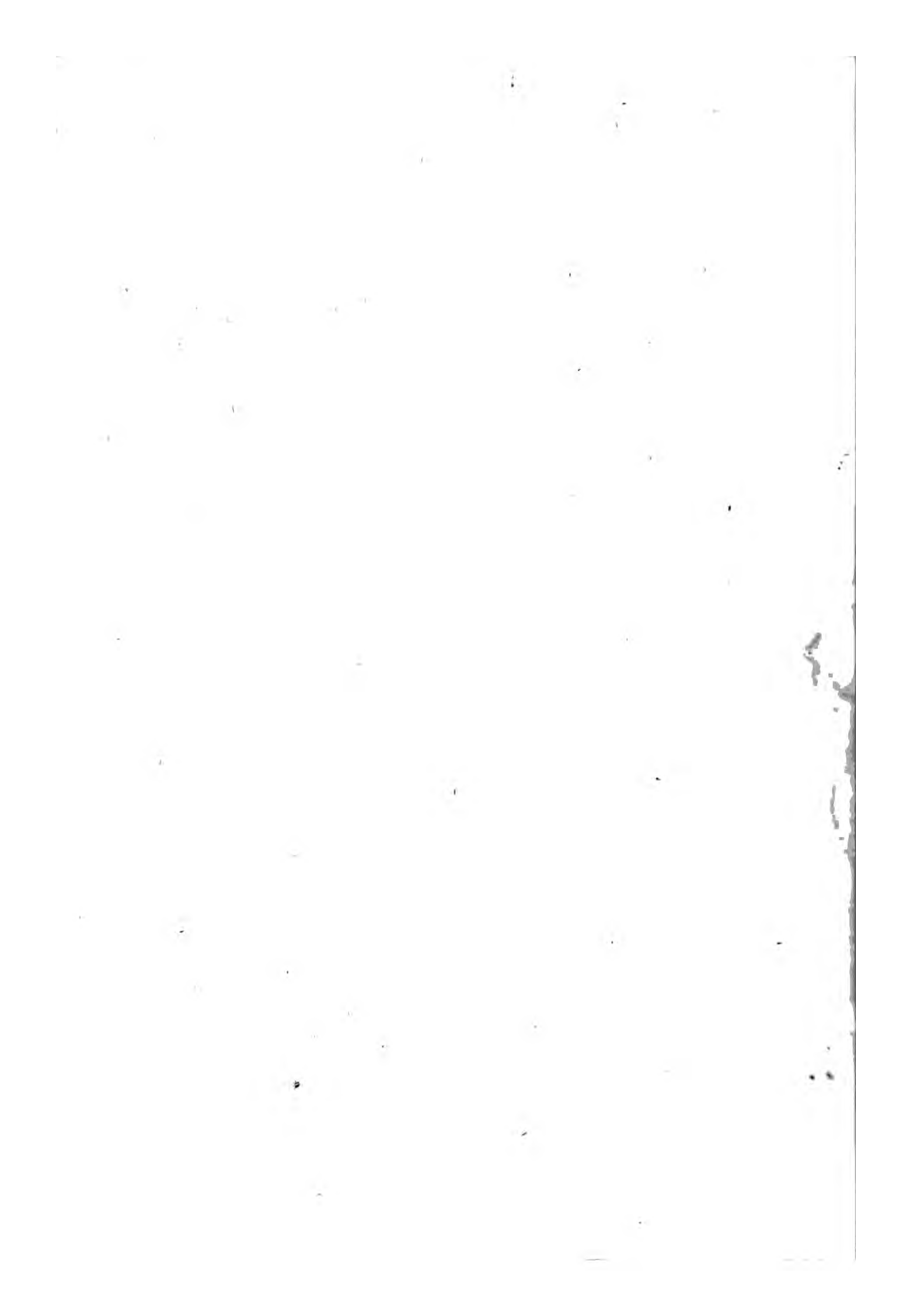
(Romanzer, Sange og Eventyrdigte.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reibel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

S a m l e d e
Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Andet Bind.

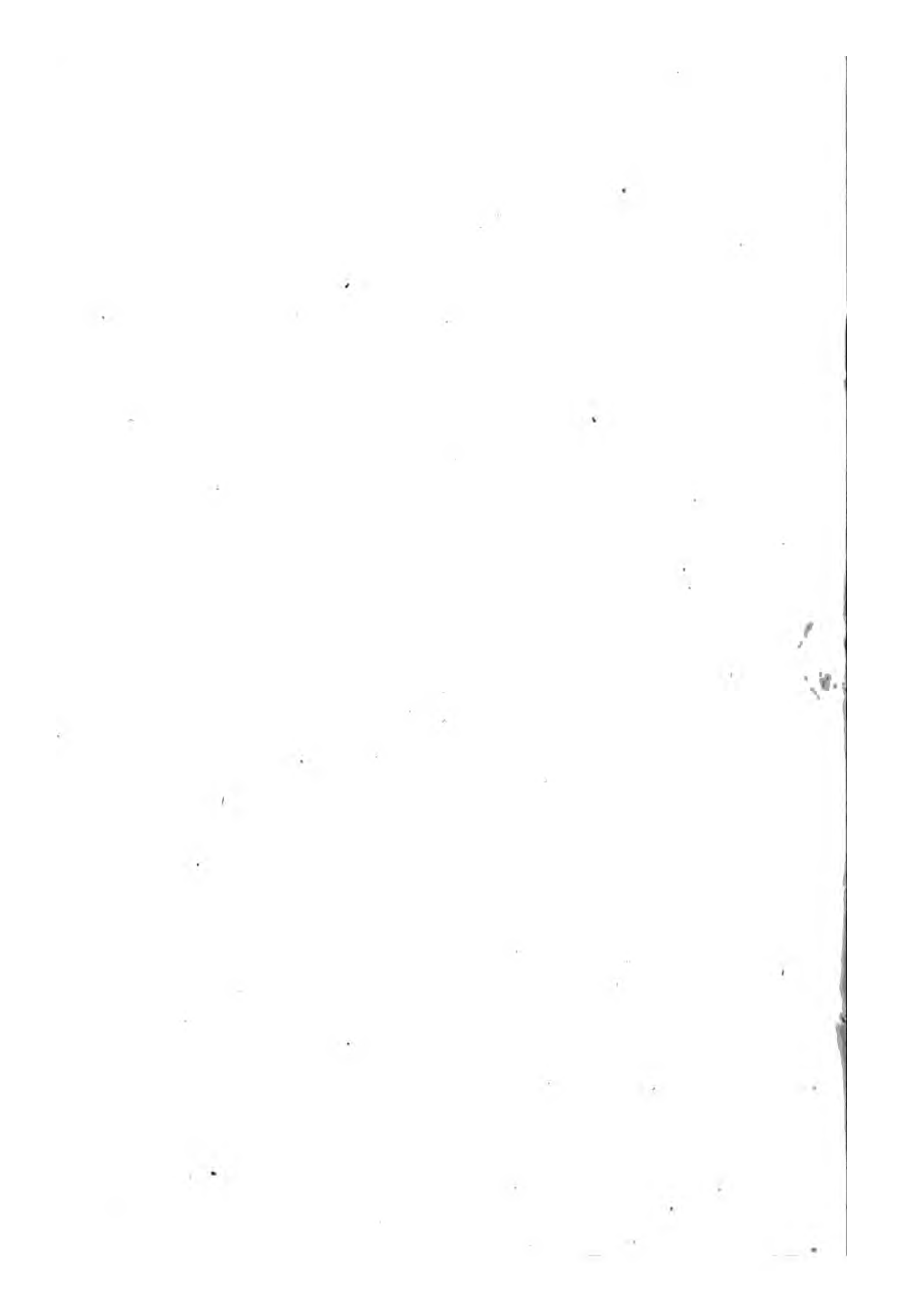
(Ungdomsdigte III. Digte fra 1813—1818).

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler **C. A. Reihel.**

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Forerindring.

De to første Afsnit af nærværende Bind indeholde Digte, som første Gang udkom 1813 i Digtsamlingen „Procne.“

Den lyrisk-erotiske Sangkreds, „Barners Sommervandringer,“ der, i Form af Brudstykker af en ung Lyrikers fortrolige Breve, udgjør 2det Afsnit af disse Ungdomsdigte, er kun at betragte som umiddelbare Udbrud af lyriske Stemninger under Udviklingen af et indre Livs Kamp og Befrielse fra en tildeels uklar, ofte tungsindig Drømmetilstand. Dette Ungdomsdigt er her kun optaget forkortet, med Bibeholdelse af de i Brevfragmenterne antydede Overgange i den fingerede Lyrikers Sindsstemning, der paavise Traaden i hans subjective Kjerlighedsroman.

De mindre Digte, der, som tredje Afsnit, slutte dette Bind, have for største Delen hørt til den under Navn af „Julegave“

1816 udgivne Digtsamling. De egentlig religiøse Digte i hin Samling ere her udtagne for senere at indlemmes i det Bind, der kommer til at indeholde Psalmer og andre religiøse lyriske Digte. Af Tidskrifter ere nogle samtidige Digte her optagne.

Sorø i Marts 1845.

B. S. Ingemann.

Indhold.

Ungdomsdigte. III.

(1812—1813)

	Side.
Prolog (1813)	3.
De tvende Aander	5.
Athene blandt Konsterne	9.
Fissterne	12.
Graveren	14.
Klosterløftet	17.
Carl den Femtes Sang i Liigkisten	20.
Narbye Kirkegaard	23.
Den hellige Green, Legende	26.
Edvard	28.
Rosenfrandsen, Legende	30.
Nattevandrerinden	32.
Harperne	35.
Bed Niels Treschovs Afreise (1813)	37.
Walfendorphs Minde (1813)	38.
Barners Sommer-Vandringer (1812)	41.

Digte fra 1813—1818.

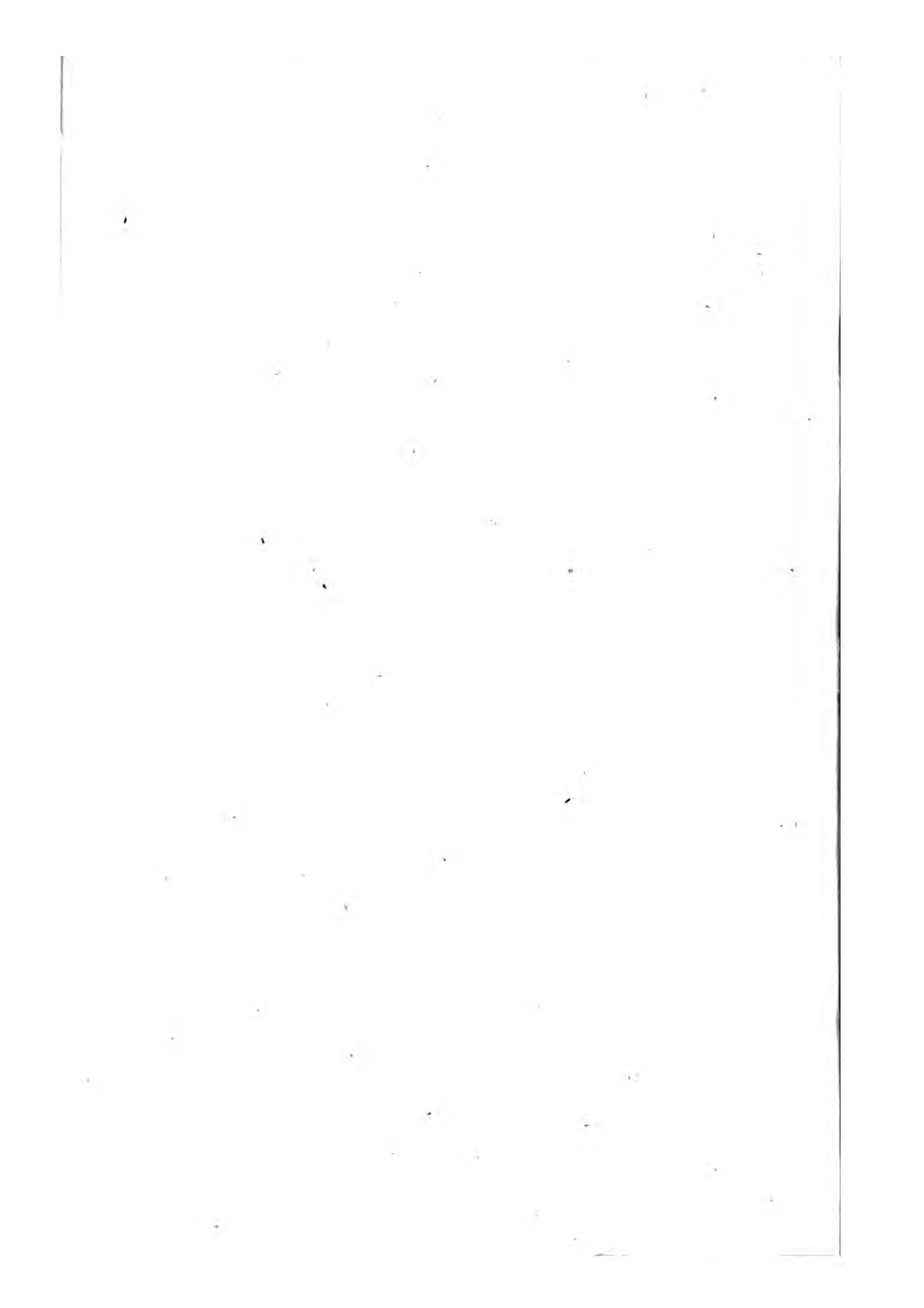
Brødrene Carvajal	119.
Til den fædrelandste Elio (1814)	123.
Kong Baldemars Jagt	127.
Bennemødet (1813)	131.
Oldingen fra det 18de Aarhundrede (1815)	133.
Ynglingen fra det 19de Aarhundrede (1815)	135.
Kirkelammet	137.

	Side.
Edelbert og Augustinus (1815)	142.
Cort Adeler	148.
Raphael og hans Madonna	150.
Alfonsus de Gusman	154.
Elfkovsbladet	156.
Thomas Bugge (1815)	158.
Espen	160.
Den manede Brudgom	161.
Hans Christian Rundsén (1816)	165.
Epigrammer	166.
Til den elskede Pige (efter Sappho)	167.
Brødrene ved Kong Abels Grav	169.
Nicolai Edinger Valle (1816)	171.
Bessus og Svallerne.	173.
Den forladte Havfrue	175.
Til Dannebrog	176.
Pokalen	178.
Peter Forsom (1817)	181.
Korsét ved Nilen	182.
Hr. Ebbe	184.
Dannevang (1816)	186.
Mine Henfarne (1816)	188.
Fru Marthes Kilde	192.
Djævelskloffen	194.
Reise gjennem Barndomshjemmet (1814)	195.
Grev Ugynstis Dands	201.
Fødselsfesten	203.
Kjærminder	205.
Fru Annas Drøm	208.
Til min Fødselsstjerne	210.

Ungdomsdigte.

III.

(Dette Afsnit udkom første Gang 1813 i Digtksamlingen „Procne“.)

Prolog

(til første Udgave).

Hver Sommer der flyver en Fugl over D
Dg qvidrer med flagende Stemme;
Den elskende Yngling, den elskende Mø
Vil gjerne dens Røst fornemme.
Den flagrer til dem i Stuen ind,
Dg bygger fortrolig med venligt Sind
I Hytten hos Yngling og Pige,
Dg nødig den fra dem vil vige.

Den haver de Elskendes Hjem saa kjært:
Der jages den ei af sin Kede,
Dg som den før af sin Moder har lært
Den der kan nynne og qvæde;
Der spørges ikke om Rang og Navn,
Dg om den og gjør i Huset Gavn;
Men stundom Elsteren spørger:
Siig, Fugl! hvorfor du vel sørger?

Da quibdrer den atter sin gamle Sang,
 Da er det som vilde den sige:
 Mig denne Verden er alt for trang;
 Jeg længes efter Guds Rige.
 Da bæver et Suf fra Unglingens Bryst,
 Og selv i hans Elskovs renefte Lyst
 Med Fuglen han kunde istemme:
 Nei, her har vi dog ei hjemme!

O! du, som laaner min Procne Tag!
 O! hør hvad hun til dig vil sige!
 „Engang jeg var, før min Fødselsdag,
 En lille, ulykkelig Pige;
 Nu er jeg en Fugl, meer sort end hvid,
 Og flyver kun her en stakket Tid;
 Gud veed hvor mangen Skjærsommer
 Jeg saa til din Hytte kommer!

„Modtag mig da, som en venlig Gjest,
 Naar i Stuen veemodig du sidder!
 Og lad mig nynne som jeg kan bedst,
 Mens Regnstylen over dig glider!
 Naar Solen stinner og Værken slaaer,
 Og naar ved Dvel du i Lunden gaaer
 Og hører de Rattergale —
 Da tier den lyttende Svale.“

De tvende Aander.

To Aander har jeg fostret i mit Indre,
 Og veksende var deres Herredom,
 Indtil jeg saae i Øst den Stjerne tindre,
 Som leded mig til Fredens Helligdom.
 End svæve de heelt sælsomt om min Tinde;
 Men ikke meer jeg følger dem iblinde;
 Dog stundom maa jeg standse i min Gang
 Og lytte til den underlige Sang.

„Kom, følg mig!“ — sjunger Genien, den hvide —
 „Har du forglemt din lille Barndomsven?
 Er du ei meer det samme stille, blide
 Naturens Barn, som før hos Moderen?
 Hvad vil du med din Elskov her? o Daare!
 Hvad vil du her med denne dulgte Laare?
 Hvad søger du i Verdens vilde Larm,
 Med denne hede længselfulde Barm?

„Kom! følg med mig! — paa lette Rosenvinger
 Jeg flager til den stille Blomsterdal,
 Hvor Lærken quidrer, Hyrdefløiten klinger,
 Og Aftenen hviler, dæmrende og sval —
 Hvor milde Bindpust vifte gennem Skoven,
 Hvor Maanen speiler sig i Sølvovnen,
 Hvor dine Barndomsdrømme vandred hen —
 Kom, følg mig did til mit Arcadien!

„Der skal du Livets stille Palmer finde,
 Der skal du hvile sødt i Myrthens Ly,
 Der skal du vandre let med din Hyrdinde,
 Og sjunge fro, som Fugl i høien Sky:
 Ei der du skal til Verdenslarmen lytte;
 Men jeg skal svæve venlig om din Hytte
 Og nynne dig hver Barndomsfang igjen
 Om Hyrderne i dit Arcadien.“

Saa sang den tidt, den venlige, den hvide,
 Den stille Alf, som ved min Bugge sad;
 Men stundom vaagner jeg ved Midnatstide
 Og lytter ængstlig til et sælsomt Dvad;
 Da hører jeg om Gavlen Stormen tude,
 Det stormer inde, som det stormer ude,
 Beirhanen dreier sig paa Tagets Lind,
 Og Sangen griber voldsomt i mit Sind:

„Saa sover du og kraftløs, som de Andre,
 Og lader Verden tumle som den vil!
 Er det ei bedre, ud i Natten vandre
 Og see det store, underfulde Spil?
 Hvor herligt aander man hist i det Bide,
 Hvor vildt og kraftigt Elementer stride,
 Hvor Uglen hylende sin Binge flaaer,
 Mens Livet rundt om slumrer og forgaaer!“

„Op, følg med mig! og lev imens du lever!
 Hensuf ei dine Længsler i et Blund!
 Hvi ligger du saa ængstlig der og bæver
 Bed Hanegal i Spøgelfernes Stund?“

Rom! følg med mig! ved Nattens røde Lue
 Skal du de hedenfarne Kæmper skue:
 Paa Stormens Vinger vilde de fare frem;
 Selv Liv i Død du lære skal af dem."

Saa, synes mig, en Stemme paa mig kalder;
 Jeg styrter frem og veed ei selv hvorhen —
 Paa Sjælens Døie Midnatstaagen falder,
 Og Stormen hviner spottende: hvorhen?
 Ha! riv mig fort — jeg raaber — i det Bide,
 Hvor vilde og kraftigt Elementer stride!
 Før mig til Kamp for Evigheden fort!
 Jeg vil ei længer sove Livet bort.

Men af! da lyder det som haanlig Latter —
 I Stormen fare Helteaander hen;
 Kun deres Styggeform mit Døie fatter,
 I Støvet sorgfuld jeg afbilder den:
 Høit hæver sig mod Hedenold mit Hjerte;
 Men dybt jeg føler kun min egen Smerte:
 Jeg seer det Store smuldre i sin Grav,
 Mens Livet kun det smaaligt ridser af.

— Dog tier den igjen den Røst, som vakte
 Til dybe Længsler den hensjunkne Aand,
 Da griber atter Fredens Engel sagte
 Og blidelig den vidtudstrakte Haand,
 Og over Heltegrave han mig leder
 Til Christi Kors og høie Psalmer qvæder:
 Jeg skuer Blodet paa min Frelser's Bryst,
 Og føler stille Kraft og salig Trøst.

Dg vækker mig igjen ved Midnatstide
 Hiin dunkle Aand med vild, heroisk Sang,
 Dg seer jeg Hedningsfhyggerne fremstride,
 Da toner som en Storm min Harpeklang;
 Men ei det stormer mere i mit Indre;
 Thi jeg har seet en større Stjerne tindre
 Paa Himlen, over Gravene i Nord,
 End hine Stjerner, som nedfank i Jord.

Nu Haand i Haand de tvende Aander svæve
 Omkring min Tinding, hvor jeg vandrer hen,
 Ved Dvel, naar kjælnæ Wolsnarper bæve,
 Ved Hanegal, naar Døde gaae igjen;
 Dg Uglens Skrig og Nattergalens Kluffe,
 Dg Stormens Hvin og Kjærlighedens Sukke
 Melodisk smelte sammen for min Aand
 I Verdens store Panharmonicon.

Dg trøstigt med min Harpe jeg fremtræder
 Dg sjunger med den Røst, som Gud mig gav,
 Om Livets Savn og om dets stille Glæder,
 Om Blomsterne paa Hedenoldets Grav;
 Med milde Taarer vil jeg dem bedugge,
 Dg blideligt skal Digterbaaden vugge
 Den Sjungende, langs med en elsket Strand,
 Til mine Engles fjerne Fødeland.

Athene blandt Konsterne.

Athene stod i Melpomenes Hal
 Dg saae med Fryd fra Graven Nander stige,
 Opmanede af underfulde Skjald,
 Dg virkelig røre sig i Konstens Rige;
 Dg skjønnere, end de paa Jorden gif,
 Henover idealist Jord de svæved,
 Dg stoltere var Heltens Blik,
 Dg høiere Cothurnen Kæmpen hæved.
 Men af! som Gjenfærd svandt de hen
 De store Nander fra de svundne Dage,
 Dg mindeløs heniled Kunstneren,
 Kun tomme Navn der af ham blev tilbage.
 Da svulmed i Gudindens Barm
 Et Beemodsfuf: „o Konst! maa du alene
 Blandt dine Søstre, barneløs og arm,
 Mod Himlen stræbe uden Bautaftene?
 Hvi er dit Bærf et flygtigt Spil,
 Et Diebliffets Glimt af det Guddommelige?
 Af! forbigarende du kun os vise vil,
 At du er størst blandt det Forgængelige.“

For Scenen rullede Dækket ned;
 Hun vandred bort den grandstende Gudinde
 Dg tænkte: hvor er Kraftens Evighed,
 Naar ei den lever i sit Seiersminde?
 Da saae hun under fattigt Skuur
 En Maler staae med Penselen i Haanden,
 Afbildende den evige Natur,
 Hvor herligst Skjønhed sluttet sig om Nanden;

Dg hvad der i det fjerne Old
 Paa Jorden Stort og Ypperligt sig hæved,
 Hvad Klios Griffel risted dybt, men kold,
 Bed Konstens varme Tryllehaand opleved.

„D! du“ — Gudinden udbrod glad —
 „Du skal forevige det Svundne og det Døde,
 Dg der, hvor Skjalden kun en Gravsang qvad,
 Skal Diet evig Sjæl og Skjønhed møde!“

Men see! et gammelt Maleri
 Paa Bæggen hang, af Tid og Røg udslettet;
 End vidned dog de store Træk deri
 Om Mesterhaanden, som man uvis gjetted;
 Da mørknedes Gudindens Blik:
 „Har ogsaa her Forgængelighed hjemme?
 Hvormangent herligt Bærf forgit?
 Det Herligste skal Stev tilsidst dog gjemme.
 See! Glemselsormen overalt maa boe —
 See! Tidens Haand opløser alt det Bundne —
 O Kunstner! hvor kan du, saa fro,
 Saa rolig, dog afbilde det Forsvundne?
 Dit Billed og forsvinde maa:
 Af Dugen skal de skjønne Farver falde;
 Tilsidst kun Omrids skal tilbagestaae;
 Men Hvo skal det Bortflygtede gjenkalde?“

Beemodig Tænknerinden treen
 Ind i en Billedhuggers Bolig,
 Hvor Konsten aanded himmelft Liv i Steen,
 Dg skabte Guder selv, med Guderne fortrolig:

„Dit Værk, o! Konstner, kan bestaae!
 Du virker dog for Evigheden!“
 — Men see! en knuset Marmorgud der laae
 Dg vidned om Forgængligheden.

Da rullede der en Taare ned
 Paa Guderbilledet, og sikkende Athene
 Sig satte paa Ruinen ned
 Dg stirred længe paa de knuste Stene:
 „Hvi sørger jeg ved Aandens Jordespor?
 Kan det tilintetgjøres, som er blevet?
 Er Kraften evig ei, hvor den er stor?
 Dg kan vel Aanden døe, hvor den har levet?
 Lad Formen kun forsvinde og forgaae!
 Ideen er jo ei til Formen bunden:
 Hiin maa usynlig selv bestaae,
 Dg hvor den var, der er den ei forsvunden;
 Guddommelig den evig svæver om,
 Hvor eengang den guddommelig sig rørte;
 Dens Id var ei forgængelig og tom,
 Fordi dens Værk til denne Verden hørte.
 Lad det end smuldre i sin Grav!
 Af Graven selv skal herlig stige
 Den Genius, som eengang Liv det gav,
 Dg virke fort i det Uendelige.
 — O! stræb da, Konstner! stræb kun du,
 Hvorhen din Genius dig leder!
 Du stræber ikke for et flygtigt Nu:
 Du virker — gennem Evigheder.
 Selv naar dit Navn er længst forglemt,
 Dg naar dit Værk ei meer paa Jorden findes,

Din Guddomsognist er trolig gjemt
 Dg blusser der, hvor du ei mere mindes;
 Dg andre Vænder skal fremstaae,
 Med større Glimt af det Guddommelige,
 Dg større Værker skal — forgaae,
 At større — fødes kan i Konstens Rige!

F i s k e r n e.

Δέντε ὀπίσω μου, και ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων!

Marci Ev. C. IV. 17.

To Fiskere gange med Garn i Haand
 Ved galilæiske Bølge;
 I Sindet de føle den Kraftens Aand,
 Skjøndt Verdensstrømmen de følge.

Blev Armodis Bugge ei Aandens Grav?
 Nei, kun for de fattige Sjæle.
 Vel søge de Føde i dybe Hav,
 En Stund de for Livet maae trælle —

Men Sjælen er ei til Trældom fød,
 Det kan de fuldtvel fornemme;
 Dg Livet trænger ei blot til Brød,
 Saa hvister en høiere Stemme.

See! mens de faste Garnet i Fjord
 Og Fiske paa Stranden opdrage,
 De mindes saa mangent Trestens Ord
 Om lyse, kommende Dage:

„O sandelig! Liv det vist ikke er
 At aande og nyde og sove,
 Og Menneffets haver vist større Værd,
 End Dyrets i blaalige Bove.

„Men Hjertet hungrer dog stedse her,
 Og Sjælen kan vi ei mætte —
 Hiin salige Føde sikkert er nær,
 Som hellige Skrifter forjætte.“

Og mens de tale og fysle saa
 Med Fiskegarnet paa Strande,
 En Vandrer see de ved Bredden gaae;
 Forbauset Mændene stande.

Hans Afsyn straaler saa klart, saa hvidt,
 Som Lyset fra himmelske Zone;
 Hans Blik er Fromhed, hans Læber blidt
 Som Davidsharper mon tone:

„Hvi gange I her ved de Bover blaae
 Og Dybets Slægter forfølge?
 O! lad dem leve, o! lad dem gaae
 Lyksalig i vægende Bølge!

„Men følger mig til det ſtore Hav,
 Hvor Bølgen Fordømmelſe hedder!
 Der ſkal I opdrage fra evige Grav
 Dets Slægter til ſalige Bredder.“

Dg Fisſterne lægge Garnet paa Strand,
 For Huus og Hjem de ei ſørge —
 De følge den hellige Vandringſmand —
 Hvorhen? — derom de ei ſpørge.

G r a v e r e n .

Hvad gjør du her ſaa ſilde?
 Du Dding med de hvide Haar!
 Hvi graver du ſaa ſtille
 Paa ſtumle Kirkegaard?

Hvi ſkjælver du ſaa ſaare?
 Hvi glindſer paa din blege Kind
 Den hemmelige Taare
 I klare Maaneſkin?

— „Jeg for den Døde graver,
 Jeg græder for den tabte Sjæl,
 Mens Ormen her kun gnaver
 Paa Fyrrekiſtens Sjæl.

„Mens Maanen her kun spreder
 Sit Lys paa de forbudne Spor,
 Jeg til en Morder reder
 En Seng i Christenjord.

„Her maatte han ei sove
 Bag Muren hos den frelste Hjord,
 Men i de vilde Skove,
 I uindviet Jord.

„Men — Gud mig det forlader —
 Jeg grov ham her en Grav i Løn:
 Ak! hvad gjør ei en Fader
 For sin forlorne Søn?“

Hvad nærmer sig saa stille
 Hift gjennem aabne Kirkeport?
 See! Maanens Straaler spille
 Paa Risten lang og fort.

To tause Mænd den drage;
 Men Hvo er hun, der leer saa vild?
 Nu seer hun sig tilbage,
 Saa bleg, saa sælsom mild.

Hun danser og hun larmer
 Blandt Gravene saa lystelig:
 „Ak hellige Forbarmer! —
 Sang-Anna! er det dig!

„Lad dog i Fred den Døde!
 Nu sviger han dig aldrig meer:
 Hans Blod har stjult hans Brøde —
 Hans Hjerte daares ei af Fleer.“

Saa beder gamle Fader;
 Sang-Anna hører ei hans Bøn:
 Hun Graven ei forlader
 Og ei hans døde Søn.

Hun sjunger og hun græder;
 Hun danser og hun stille staaer.
 I Luften Binden spreder
 De lange, sorte Haar.

Affindig vil hun rive
 Af Kisten blege Synder ud —
 Og ham i Døden give
 Et Kys dog fra sin Brud.

Brat under Sang hun falder
 I Graven ned blandt Gruus og Steen,
 Blandt hule Hjernefaller
 Og møre Dødningbeen.

Til Kisten hun sig klynger:
 „Nu sviger du mig aldrig meer —
 Luk Døren til!“ — hun synger —
 „Her er ei Rum til Fleer.“

„Luf Døren før hun kommer,
Den Falske, som har skilt os ad!
Gud er en naadig Dommer —
Nu er mit Hjerte glad!“

— Nu synger hun ei længer,
Forstyrrer ei den Dødes Fred.
Den Gamle frem sig trænger,
Han seer i Graven ned.

To Liig han seer dernede:
„Sov, blege Brudgom, hos din Brud!
En Grav vi Jer berede —
For Sjælen raader Gud!“

Klosterløftet.

Donna Claras stolte Fader
Tapper ved Cordova stred;
Døden dog Don Lupo hader,
Dg hans Sjæl har ingen Fred.

Donna Claras Taare væder,
Stille from, Don Lupos Haand;
Dødens Engel til ham træder,
Vinker ad urolig Mand.

Munken mumlende bereder
 Sidste Salve til hans Fod.
 Enlig Donna Clara beder,
 Hvor Guds Moders Billed stod.

„Jesu Moder i det Høie!“
 — beder hun med barnlig Tro —
 „Kan min hede Taare boie
 Magter, som foroven boe —

„Kan du Dødsens Kalk bortdrage
 Fra min Faders blege Mund —
 Tag da, Moder! — mine Dage!
 Tag min korte Levestund!

„I dit Kloster vil jeg vandre,
 En indviet Himlens Brud,
 Til vi samles med hverandre —
 Fader, Datter — hos vor Gud.“

Og Guds Moders Billed smilede,
 Hvor den fromme Taare randt.
 Fra Don Lupos Leie ilede
 Dødens Engel — og forsvandt.

Helten kjæk sit Hoved hæver;
 Høit slaaer Hjertet i hans Barm.
 Stille Donna Clara bæver
 I den stærke Faders Arm.

— Donna Clara tro opfylder
Løftet, som hun gav sin Gud,
Dg et helligt Slør indhyller
Alt den skønne Himmelbrud.

End var Prøvens Tid ei omme;
Hun i Klosterhallen sad,
Saae den store Time komme,
Dg til Rosenfrandsen bad.

Stille, andagtsfuld, hun sidder,
Benter Ingen, hun har kjær;
Men ved Gittret staaer en Ridder,
Lænet til det tunge Sværd.

Don Alonso kan ei glemme
Hvad han dybest rørtes ved;
Sagte hvisker nu hans Stemme:
„Saae du ei min Kjærlighed?“

Donna Clara Diet hæver,
Seer Alonsos blege Kind,
Hører Ordet — rødmer — hæver
Dg gaaer dybt i Tellen ind.

— Brudefesten var forhaanden:
Birat dusted, Søstre qvad,
Dg med Bievand i Haanden
Herrens gamle Tiener bad.

Bleg, i lange, sorte Klæder,
 Stirrende fra Verden ud,
 Baklende til Altret træder,
 Knæler Nonnen for sin Gud.

Sagte vifter Altarflammen;
 Eden lyder hellig — svagt;
 Søstrene istemme: Amen!
 Jesu Brud! det er fuldbragt!

Donna Clara Diet hæver;
 — Ingen Taare meer deri —
 Men blandt Kirkens Søiler svæver
 Læng en Pilgrim forbi.

Som en Skygge, han forsvinder;
 Huult paa Flisen klang hans Stav —
 Hvor den klang — nu Maanen skinner
 Mildt paa Donna Claras Grav.

Carl den Femtes Sang i Liigkisten.

Ding, dang, Klokkklang!
 Før mig til de Døde!
 Lad mig under Bøn og Sang
 Sove Sønnen, dyb og lang,
 Paa de Vølstre bløde!

Ding, ding, Klokkelang!
 Før mig til de Døde!
 — Jeg en Konning var engang,
 Nager mig adløde,
 Mig en Verden var for trang;
 Nu er Kisten mig for lang.
 — Ding, dang, Klokkelang!
 Før mig til de Døde!

Tys, tys, sagtelig!
 Styr ei mine Drømme!
 Lad mig sove sødelig!
 Lad mig glemme Jorderig
 Og mit Kongedømme!
 Tys, tys, sagtelig!
 Styr ei mine Drømme!
 Ingen mere nævne mig!
 Ingen mig berømme!
 Seer I ei, jeg ligger Liig?
 Er dog ei i Himmerig —
 Tys, tys, sagtelig!
 Styr ei mine Drømme!

Fort, fort! før mig hen
 Til mit Sovestue!
 Lad mig hvile mine Been
 Hift, hvor under Hvalvingen
 Dødningslampe flammer!
 Fort, fort! før mig hen
 Til mit Sovestue!
 Verdenskrone tag igjen!
 Den er tung af Jammer;

Jeg kan meer ei bære den:
 Den er blodig — vaff den reen!
 — Fort, fort! før mig hen
 Til mit Sovokammer!

Tys, tys! und mig Ro!
 Und mig Ro i Graven!
 Aldrig var jeg sjælefro,
 Aldrig havde Hjertet Ro
 For de Drmes Gnaven —
 Tys, tys, und mig Ro!
 Und mig Ro i Graven!
 Drmen ene følger tro
 Konningen som Slaven —
 Drmene i Hjertet boe,
 Gnave lystig, gnave fro.
 — Tys, tys! und mig Ro!
 Und mig Ro i Graven!

Kom, kom, Mægtige!
 Til min Fyrrekiste!
 Kommer hid! og I skal see
 Ham, som mellem Kongerne
 Jorden mægtig priste.
 Kom, kom, Mægtige!
 Til min Fyrrekiste!
 Han, som bar de Kroner tre,
 Han, som kunde vriste
 Sceptret fra den Stærkeste,
 Kæmper nu — o Bee! o Bee!
 — Kæmper nu med Drmene
 I den snevre Kiste.

Ding, dang, Klokkelang!
 Lad med Fred den Døde!
 Lad ham under Bøn og Sang
 Sove Sønnen, dyb og lang,
 Paa de Volskre bløde!
 Ding, dang, Klokkelang!
 Lad med Fred den Døde!
 — Der en Konning var engang,
 Riger ham ablade;
 Verden var ham for for trang —
 Nu er Kisten ham for lang.
 — Ding, dang, Klokkelang!
 Lad med Fred den Døde!

Narbye Kirkegaard.

[Helliget min henfarne Broder Søren Ingemanns*)
 Ihukommelse.]

Ti ζητείτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;
 Lucas Ev. C. 24 V. 5.

Hist, hvor Kirkemuren begner
 Om de Dødes Fred,
 Hvor det forte Kors betegner
 Fromme Christnes Hvilested;

*) Han var Sognepræst i Narbye, og ligger der begravet med sit eneste Barn i Armen.

Der en liden Græstov gjemmer,
 Præftri, uden Bautaften,
 Mellem Hjordens trætte Lemmer,
 Sjælehyrdens Been.

Fremmed Vandringsmand heniler
 Ud den Kirkefæsti,
 Spørger ikke, Hvo der hviler,
 Vandrer kold den Grav forbi;
 Bogt dig, Vandrer! du ei træder
 Græsset ned med ublid Fod,
 Hvor det stille Savn begræder
 Hyrden, from og god!

Men hvis dog en Fremmed spørger:
 Siig, hvi staaer du der,
 Blege Yngling! taus og sørger?
 Hvem har du begravet her?
 Da skal Taaren i mit Døie
 Bidne veemodsfuld og klar,
 Mens jeg skuer mod det Høie:
 Det min — sidste Broder var.

Dg den Fremmede skal høre
 Hyrdens gode Navn,
 Dg jeg skal hans Hjerte røre
 Bed mit stille, tunge Savn;
 Men naar Taaren er henrunden,
 Skal jeg komme fro ihu
 Hvad du var i Prøvestunden,
 Hvad din Sjæl er nu.

Her du stod, en Blomst paa Heden,
 Sjælden, stjern og stor;
 Spirende for Ewigheden,
 Falmed den paa Jord:
 Stormen havde Frøet baaret
 Fra et fremmed Land;
 Til et Himmeltræ udkaaret,
 Faldt det her i Sand.

Derfor var det, Blomsten dukked
 Sig saa veemodsfuld;
 Derfor den i Stormen sunked,
 Sank i sorten Muld.
 Men — jeg veed det — Muldet dækker
 Kun det faldne Løv,
 Og en Cherub Blomsten vækker
 Herlig af dens Støv.

Og hvert Aar, naar Baaren kommer
 Med de Blomster smaa,
 Naar den milde, varme Sommer
 Over Gravene mon gaae;
 Da skal venlig og fortrolig
 Blaae Kjærminder flynge sig,
 Broder! til den snevre Bolig,
 Hvor du hviler dig.

Og i Kirkens stille Skygge
 Skal en Lillie groe
 Og med barnlig Ufskyld smykke
 Hytten, hvor de Gode boe,

Hvor den lille Pige hviler
 Tryk nu i sin Faders Arm,
 Og i Døden til dig smiler,
 Langt fra Verdens Larm —

Der skal Fredens stille Engel
 Lønlig sætte sig,
 Biste med sin Lilliestængel,
 Mens du sover sødelig;
 Og naar Aftenluften svæver
 Gjennem Gravens Blomster hen,
 Bøier Lillien sig og bæver,
 Hvirfeler Engelen:

„Fred med Hyrden! Fred med Eder,
 Som han havde kjær!
 Ei i Graven om ham leder!
 Eders Ben er ikke her.
 Søger ikke blandt de Døde
 Ham, som lever evig hist!
 Græder ei! I ham skal møde
 Fro hos Jesum Christ.“

Den hellige Green.

(En Legende.)

Efterat Synden var kommen ind i Verden formedelst et
 Menneſte, og Døden formedelst Synden, traadte Livets Engel
 en Dag for den Almægtiges Throne og ſagde:

„Herre! du bød mig, med Fakklen i Haand at føre de Sjæle iland, som strande paa mine Kyster, og jeg har adlydt; men see! en anden Land, stærkere end jeg, bortriver atter de Ulykkelige, naar de i Nøden klynge sig til hinandens Bryst; allevegne staaer han med mørkt Afsyn og bortstræmmer den stakkede Glæde; og min Fakkell udpufter han, som en Nattens Storm, og i Mulmet fører han dine arme Sjæle over fremmede Bølger, langt bort i det uvisse Fjerne.“

Smilende hørte den Algode Engelen Tale og sagde:

„Døden er min Tjener, som du, og udøver tro sin Herres Villie; men mørk staaer han i Forgængelighedens Land, den gode Engel; thi den blege Synd er hans Forgænger, og med Taarer modtages han af Menneffens Børn. Grædende bleve de henkastede paa de nøgne Bredder, og Børnene græde atter, naar en alvorlig Ven løfter dem fra Jorden og bærer dem til deres Fader. Dog — det vide de ikke, og derfor stirre de frygtsom mod det ubekjendte Fjerne; men jeg vil give dem et Tegn. Livets Engel! gaf du til det gamle Paradiis! bryd en Green af det evige Livstræ, og plant den i Forgængelighedens Land, at dens Duft kan vederqvæge de frygtsomme Sjæle!“

Saa talede Herren, og Engelen adløb. —

Endnu staaer paa Jorden den hellige Green, og naar den vædes af de Frommes Taarer, duster den lifligt i paradisiisk Bellugt. Religion have Menneffene kaldt den, og i Sorgens og Dødens Stund vederqvæger den Sjælen med Duften af det evige Livs Blomster.

E d v a r d

(en stoff Ballade, efter Herder).

Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?
Edvard! Edvard!

Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?
Og du gaaer saa forrigfuld her? — D!

D! jeg har slaget min Falk ihjel —
Moder! Moder!

D! jeg har slaget min Falk ihjel —
Som den har jeg ingen meer. — D!

Din Falk haver ei saa rødt et Blod —
Edvard! Edvard!

Din Falk haver ei saa rødt et Blod —
Bekjend mig det frit, min Søn! — D!

D! jeg har dræbt min Ganger god —
Moder! Moder!

D! jeg har dræbt min Ganger god,
Og den var saa stolt og stjøn. — D!

Din Hest var gammel; den døde vift selv —
Edvard! Edvard!

Din Hest var gammel; den døde vift selv.
Dig trykker en anden Nød. — D!

D! jeg har slaget min Fader ihjel —
 Moder! Moder!

D! jeg har slaget min Fader ihjel,
 D vee mig, vee! han er død. — D!

Dg hvad vil du nu vel gjøre for Bod?
 Edvard! Edvard!

Dg hvad vil du nu vel gjøre for Bod?
 Min Søn! du mig Mere tilstaae! — D!

Paa Jorden ei hvile skal min Fod —
 Moder! Moder!

Paa Jorden ei hvile skal min Fod:
 Over vilden Hav vil jeg gaae. — D!

Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huus?
 Edvard! Edvard!

Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huus,
 Saa herligt og skjønt at see? — D!

Det lader jeg staae til det synker i Gruus —
 Moder! Moder!

Det lader jeg staae til det synker i Gruus,
 Vil aldrig mere det see. — D!

Din Hustru, dit Barn, hvad blier der af dem?
 Edvard! Edvard!

Din Hustru, dit Barn, hvad blier der af dem,
 Naar du over Havet er? — D

Verden er stor — lad dem bette sig frem!

Moder! Moder!

Verden er stor — lad dem bette sig frem!

Jeg seer dem aldrig meer. — D!

Men hvor vil det med din kjær Moder gaae til?

Edvard! Edvard!

Af! hvor vil det med din kjær Moder gaae til?

Min Søn! hvor vil det gaae til? — D!

Forbandelse med dig og Helvedes Ild!

Moder! Moder!

Forbandelse med dig og Helvedes Ild!

Thi du, du har raadt mig dertil. — D!

Rosenkrandsen.

(En Middelalder-Legende.)

Da Abel vandrede ind ad Himmelens Port, med Taaren paa sin blege Kind og de gule Loffer dryppende af Blod, da traadte Englene forfærdede tilbage, og den Ene sagde til den Anden:

„See! det første Menneſke, ſom betræder vor evige Bø-
lig, han drypper af Blod, og hans Broder var hans Morder.
Er dette den Slægt, ſom er beſtemt til vor Himmel?“

Og de gode Engle taug. Men Djævelen loe i ſin
Afgrund.

Da knælede Abel for Guds Afsyn og bad:

„Herre! du modtog mit barnlige Dffer; hør nu min Bøn! Naade, Fader! Naade for min ulykkelige Broder!“

Dg Cheruberne studsede ved den Frommes Bøn. Men den Evige taledede:

„Søn! stor er Naaden i Himlen; men stor er og Brøden paa Jorden; spørg ikke hvad der er størst! Men kom hid, du gode Hyrde! du var tro i det Lidet; jeg vil sætte dig over det Større. En Hyrde skal du vorde for de Fortabte, som atter finde Veien til den evige Naade.“

Dg Herren lagde sin Haand paa hans Hoved og velsignede ham. Da faldt Taaren af Abels blege Kind; den nedrullede paa Jorden og blev et Baand af glindsende Perler. Dg Blodet i hans Loffer neddryppede ogsaa paa Jorden og blev en Krands af evige Roser, og Roserne snoede sig, som Rubiner, blandt de glindsende Perler. Dg see! Cain, den angerfulde Synder, gik fortvivlet i Matten og vovede ikke at løfte sit Hoved mod Himlen og vovede ikke at bede til sin Gud; men han sønderrev sine Klæder og kradsede Kjødet af sine Kinder og hylede. Da saae han paa Jorden den underfulde Krands, og han greb den og knugede den mod sit blødende Hjerte. Dg han saae Perlerne i Krandsen og hang den om sin nedboiede Hals. Dg hans Suk vare trefold saa mange som Roserne i Krandsen, og hans Taarer tifold saa mange, som de glindsende Perler. Da følte han sig underlig styrket, og han løftede sit Hoved fra Jord, og see! en Hyrde stod for hans Die i straalende Klæder: hans Afsyn var fromt og blidt som Abels; han pegede med sin Stav mod Himlens Stjerner og forsvandt.

Da var det som om en Steen faldt fra Synderens Hjerte, og han vendte sig trøstigt til sin Gud og bad.

Dg han byggede sig en Hytte i Skoven og levede et stille og bodfærdigt Liv og saae intet Menneske siden.

Dg Cain døde og sank i Muld; men hans Rosenkrands blev tilbage paa Jorden. Den gik fra Slægt til Slægt og frelste mangen Synder fra Fortvivlelse; thi Abels fromme Aand svævede over den og hævede Sjælen til Gud i Bønnen. I Eremitens Hytte og i Klosterets eensomme Celle blomstre endnu hine himmelfaldne Roser; og selv den blodige Synder tør bede til sin Gud, og den Fortabte søge Veien til den evige Naade.

Nattevandrerinden.

Elina gaaer i sin Faders Borg,
 I sorte, flagrende Klæder;
 Hun synes at skjule dyb Hjertesorg;
 Men aldrig hun sukker og græder.
 Hver Dag hun svinder, som Dug for Sol;
 Hun seer det og smiler med stille Taal.
 Bekymret tidt Moderen spørger:
 „Siig Dotter! hvorføre du sørger!

„Hvi er dit Die saa sygt, saa mat?
 Hvi er dine Kinder saa blege?
 Dg hvor er din Gang hver Midienat,
 Naar Søvn dit Legem skal væge?“
 „At Moder! — jeg elsker ei Dagens Lys;
 Men Natten er mig saa venlig tys,
 Dg gaaer jeg ved Midnatstide
 Dg seer paa de Stjerner blide.“

„D! vogt dig! Stjernen er vist ei blid,
 Som Pigens Hjerter besnærer;
 Dg Maanestkinnet gjør Kinden hvid,
 Dg Midnatstaagen udtærer.“
 — „Lad tæres Legem! lad blegne Kind!
 Men fød er dog Stjerne og Maanestkin,
 Dg Lilien har jeg nu funden,
 Som kun duster i Midnatstunden.“

Den Moder mæler et Ord ei meer;
 Selv dybe Suf hun vil dølge:
 Ved Nat hun Pigen bortvandre seer;
 Saa sagte hun efter mon følge.
 Bag Haugen Kirkegaardsmuren staaer;
 Didhen den sørgende Pige gaaer,
 Bag Kirkemuren bortsvæver —
 Den Moder det skuer og bæver.

I Natten lyser en Marmelsteen.
 Til Gravstenen Jomfruen banker:
 „Stat op, du Kjære!“ — Med Dødningbeen
 Paa Graven hun sagtelig banker.
 Brat revner Stenen, og underfuld
 En Dødning stiger af sorten Muld;
 — Ak! hellige Christ! dig forbarme! —
 Nu synker hun i hans Arme.

Hun læner sit Hoved op til hans Bryst;
 Hans Læber alt hendes møde,
 Dg Pigen hensmelter i rædsomme Lyst —
 Hun klynger sig fast til den Døde;

Paa Graven de sidde, som Brudgom og Brud,
 Og hviste saa sagte i Natten ud:
 „Du Kjære! naar vil du modtage
 For evig din elskende Mage?“

„I Morgen, Favre! du vorder min Liv,
 Saa skal jeg dig evig omarme;
 Thi nu har jeg drukket dit sidste Liv,
 Udsuget din sidste Varme.“

Bed Kirkegaardsbøren den Moder staaer —
 Med Gru det Rædselsord hende slaaer.
 Hun blegner og styrter til Jorden,
 Som knuust af Himmelens Torden.

„Ak! bed for din syndige Sjæl en Bøn!
 Bed, Barn! og fly med din Moder!
 D! vee dig, Dødning! — du est' min Søn —
 D! Dotter, det er din Broder.“
 Den Døde hører det Angeststrig,
 Og bleg og langsom han hæver sig:
 „Ti stille, Moder! ti stille!
 Ei Blod kan Sjæle adskille.“

„Paa Jorden gjælder det store Bud,
 Men ikke i Aandernes Rige;
 I Døden vorde vi Brudgom og Brud —
 Hos Gud samles Lige med Lige.
 Gaf hjem, og tag din Dotter ved Haand!
 I Morgen samles vi Aand med Aand —
 Farvel! — hør, Hanerne gale!
 De Døde til Graven de falde.“

Harperne.

„Saa Mange røre kan et følsomt Hjerte;
 Naturens Helligdom udgrandste Faa!“
 Hvis nogen Skjald os denne Visdom lærte,
 Saa veed jeg vist, han gammel var og graa,
 Saa veed jeg vist, han aldrig vilde stemme
 Den gyldne Stræng til søde Toner meer,
 Naar kold han i sin Grandstning kunde glemme
 Hvad Anden hører, for hvad Tanken seer;
 Thi er det stort og herligt end, at stue
 Dybt i Naturens skjulte Helligdom,
 Hvad er dog Diets Glands mod Hjertets Due?
 D! uden den er selv Naturen — tom.
 Der giemmes Meget i Naturens Rige,
 Som Barden nødig stuer alt for grant.
 Lad ikke ganske hellig Skumring vige!
 Thi da er mangan herlig Drøm — kun Tant.
 Siig Skjalden ei, at Skoven kun er — Træer,
 At Hjertet kun er usfelt — Kjød og Blod,
 At der er ingen Sylpher, ingen Feer,
 At — Luft hans Himmel er og — Vand hans Graad!
 Thi da vil ei „Dryaden mere ryste
 Sin grønne Lok i Aftenstumringen,“
 Da er det Skygger kun, hvorfor han gyste,
 Hvorved han studsed — blussed — reves hen;
 Da vandre ingen Væsner meer foroven,
 Da lyser ei fra Stjerner Livets Spor,
 Da taler Almagt ei i Skykartoren,
 Da smiler Englen ei bag Drømmens Flor.
 Lad ham end see den evig skjønne Orden!

Lad ham, forbausset ved sin Bide, staae
 Forstenet, som et Himmelfjeld paa Jorden! —
 Men Harpen kan han aldrig mere slaae.

Der var engang en trofast Elskerinde;
 Men Graven farned hendes blege Ben;
 Dog tidt i Dæmringsqvel med Beemodsminde
 Gled Haanden over Harpens Strænge hen;
 Og i en Aftrog Bennens Harpe standed;
 Den gjengav hendes Tungfunds Melodie,
 Og Smil i Pigens stille Graad sig blanded,
 Naar hun fornam den søde Harmonie:
 Hun troede da, den Elstes Aand nedsvæved,
 Usynlig, ved den stille Klagesang,
 Og sagtelig henover Strængen bæved
 Og aabenbared sig i Gjenlydsflang;
 Og hun var lykkelig end i sin Smerte,
 Dog stakket kun; thi af en Viisling kom,
 Som ikke rørte noget sølsomt Hjerte,
 Men grubled i Naturens Helligdom.
 Han vidste Alt naturligt at forklare
 Af Tonekunstens lærde Theorie,
 Han maatte strax sin Viisdom aabenbare,
 Og hine Toners Dromme var — forbi:
 Ei var det meer den Elstes Aand, som rørte
 Forladte Harpe mildt i Savnets Stund —
 Livløse Strænges Samflang kun hun hørte,
 Med kolde Spot, fra hule Harpebund.
 Brat Toneriget's Himmel var tilluffet —
 Ret aldrig meer hun rørte Harpens Guld,
 Og Hjertet uden milde Dromme sukked
 Til det laae stille under tausens Muld. —

— Saa Mange knuse kan et følsomt Hjerter;
 Men Sjælens Helligdom udgrandste Faa.
 Luf kun dit Døie til og drøm, o Smerte!
 Med lufte Dine bedst du Lyset faae.

Bed Niels Treschovs Afreise

til det nysoprettede Frederiks Universitet i Norge 1813.

Hil Danias Broder! du Klippe i Nord!
 O! Norrig, sneeloffede Kæmpe!
 Lad. Skyer indhulle den blodige Jord!
 De skal dog ei Nordlyset dæmpe:
 Det glimter — og Kæmpen opbygger ved Nat
 For Lyset et Tempel paa Fjeldet saa brat.

See Morgenens Fugl staaer paa Tempelets Lind
 Og ryster sin Binge og kalder
 I Kirken den venlige Lysstraale ind,
 Som adspredt paa Jorderig falder;
 Og Wiisdommens Genius vinker sin Ven
 Med grønnende Palmer til Alteret hen.

Der vandred en Gubbe paa Danias Strand;
 Hans Minde taknemlig vi gjemme;
 Med Gryet han iler til Klippernes Land;
 Thi høit han paa Fjeldet har hjemme.
 O! Norrig, slut kjærlic din Son i din Faavn!
 Med Danmark du fro skal befrandsse hans Navn.

Walkendorphs Minde.

(Strevet paa Walkendorphs Collegium 1813).

Ei tomme Steen paa fiunkne Grav,
 Hvorunder Orme bygge,
 Skal prise Manden, god og brav,
 Naar Musen hviler i hans Planters Skygge.

I Arelstad et Steenhuus staaer,
 Hvor Kamre smaa modtage
 Den Musa, som forvildet gaaer
 Og søger Ly i Nordens Vinterdage.

Og bag de lune Kamre smaa,
 Blandt favre Blomsterflynger,
 Hver Sommer, duftende og blaa,
 Syrenen sig i tætte Løvværk slynger.

— Hvad var dit Navn? du ædle Mand,
 Hvis Blomster her end dufte
 Saa venligt i dit Fødeland,
 Mens alle Vinde om din Gravhøi luste!

Din Lovsal suser blidt hver Aar:
 Den kan dig ei forglemme;
 Og Pieriden Harpen slaaer;
 Hun vil dit Navn i Lovets Vift fornemme.

Og lytter hun til Fuglesang
 I dine Skyggesale,
 Hun glemmer Dvad og Harpeklang
 Og synes, Fuglene om dig vil tale.

Men fuser Nattens kolde Vind,
 Hvad heller Vintren kommer,
 I dit Asyl hun vandrer ind
 Og priser dig, som i den varme Sommer.

Der sidder hun bag lune Muur,
 Imens det stormer ude,
 Og drømmer sig en ny Natur,
 Seer Lilier blomstre paa den frozne Rude.

O! sig, Gamene! sig, hvo gav
 Dig Huusly her i Norden?
 Han længst har hvilet i sin Grav,
 Nei, længst hos Gud han fri nedseer til Jorden.

Hans Navn ei Storheds Høider naaer;
 Men her hans Gierning taler.
 O Walfendorph! befrandsset staaer
 Dit Navn dog ei i Dannemarks Annaler.

Streng følger ei Urania
 En Skygge ved dit Minde:
 Hun vandred sørgende herfra;
 Du saared haardt den himmelske Gudinde.

Dog venlig hun din Anger saae
 Det haarde Sind nedboie,
 Og for sin Stiernehimmel blaa
 Dplod hun gjennem Taarens Glar dit Die.

Du saae, hvor Musen fredløs veg,
 De Himmellys udsluktes,

Dg hvor ei Lysets Aand nedsteg,
 For Lysets Herre Hierterne tilluktes.

Dg fra Uranienborgs Ruin
 Du maatte Stene flytte,
 Dg bygged her med tunge Sind
 I Arels By for Muserne hiin Hytte.

Fra den gif Polyhymnia
 Til Field, til Dal, til Slette,
 Dg peged haabfuld did, hvorfra
 De høie Toner evig Fred forjætte.

Fra den har Melpomenes Sang
 Til Ewalds Harpe tonet,
 Indhentet Brahes Stiernegang
 Dg med Urania din Aand forsonet.

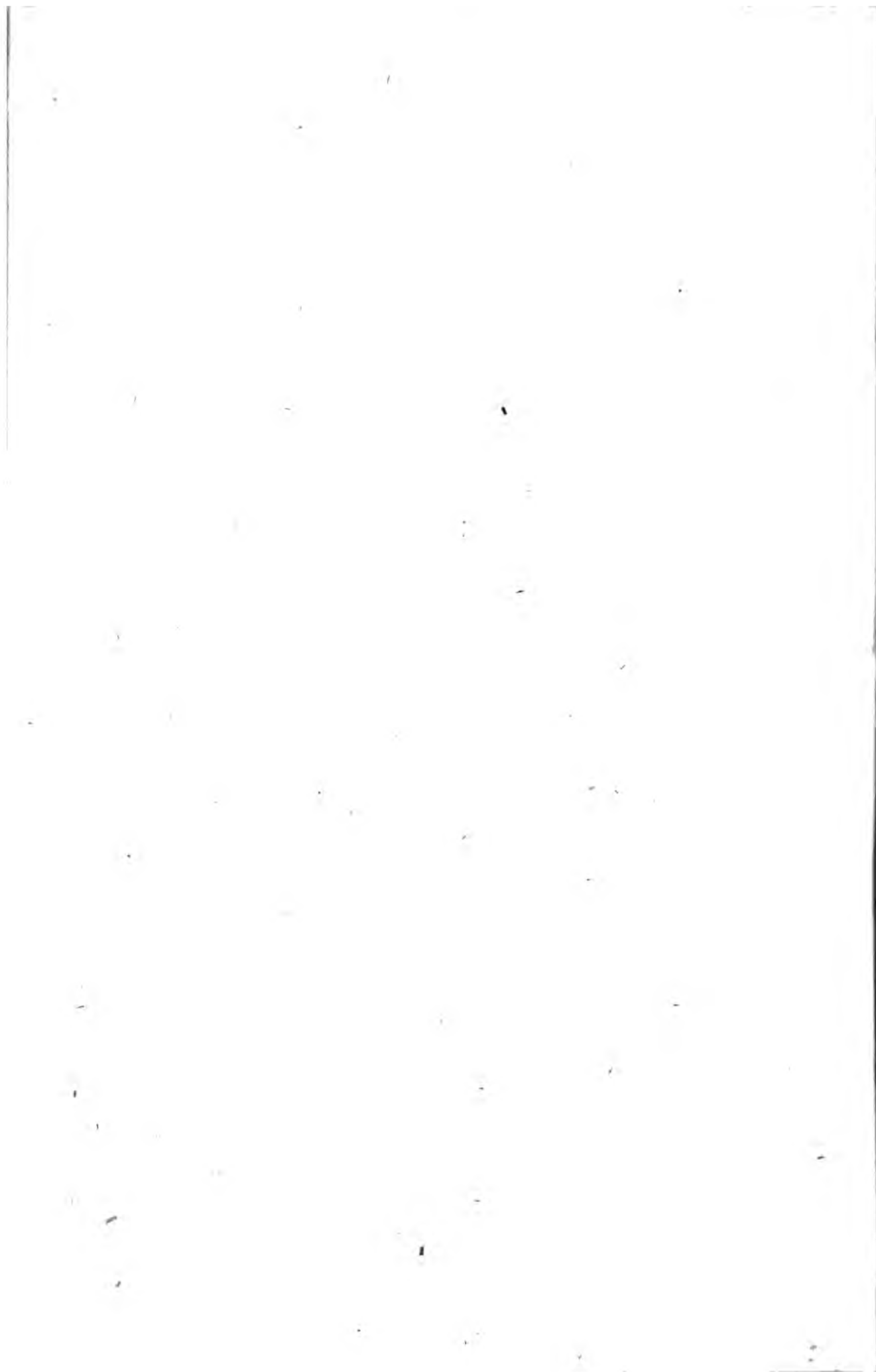
Fra den skal hendes Søstre fro
 Forsoningen istemme,
 Dg gjerne i din Lovsal boe,
 Dg utaknemlig ei dit Navn forglemme.

I Sæller dit Asyl skal staae,
 Din Bantasteen i Norden,
 Dg Muserne ei fra det gaae,
 Saalænge de ei flygte maae — fra Jorden.

Varners Sommer-Vandringer.

En Sangkreds i Brevfragmenter.

Brudstykker
af
Breve fra Varner til Carl.

Første Brevfragment.

Reisefang

(Efter Ludvig Tieck.)

„Op! Solens Straaler vinke dig —
Ud i Guds frie Hal!
Gaa gjennem Landet lystelig!
Stig over Bjerg og Dal!

See! Strømmen jo ei stille staaer:
Den bruser lystig fort;
Hør! Binden muntre Binger staaer
Dg suser, flygter bort.

Dg Maanen reiser hist og her,
Dg trættes ei derved,
Dg Solen over Bjerget seer
Dg gaaer i Havet ned.

D, Menneſke! der ſidder du
Dg længes i dit Hjem;
Friſt op! og ſee med munter Hu
I fremmed Verden frem!

Hvo veed hvor Lykken blomstrer dig?
 Saa gaa og søg den kun!
 Til fort! see Morgnen skjuler sig!
 Snart kommer Aftenstund.

Lad fare Sorg og ængstligt Mod!
 Guds Himmel blaaner fro:
 Fryd danser let, hvor Sorgen stod —
 Fæst kun til Lykken Tro!

Din Kjærlighed bær Frugt saa vidt
 En Himmel favner dig,
 Og hvert et Hjerter faaer vist Sit —
 Søg kun utrættelig!

— Jeg er paa Landet, midt i det deilige Sjælland. Med den store Kjærlighed i Hjertet og den unge, fremspirende Baar omkring mig, aander jeg frit og muntert. Jeg har seet Vinteren flygte i de fjerne Taager og med Glæde hørt dens Afkedsfang i Storme fra Nord. Fra Aftnens Egne fornam jeg lune Vinde, som paa lyse Solstraaler fore forbi og sang om den kommende Baar. Bierne har forladt deres Kuber og sat sig paa de svulmende Blomsterknopper. I Busten staae de muntre Sommergjætte og vente deres yndige Søstre. Lærken ophvirvler i den klare Luft og vækker de slumrende Fugle. Svalen kiger ud af sin Grav og istemmer sin klynkende Sang; den lyder smertelig midt blandt de glade Toner, og minder længselsfuld om de evige Savn. Men fra Syden kommer den flygtige Glæde med Baaren og kalder Naturen til Kjærlighed og Liv. De reisende Træfugle følge jublende deres Gudinde i store Klynger; og naar de stundom nedlade sig paa et Kirkeetaarn, for at hvile de trætte Vinger, saa

tænker jeg paa, hvor godt det dog er at kunne hvile hos Gud, og fra ham hente Kraft paany til Reisen; og naar de nu atter bortflyve efter Vaaren og den flygtende Glæde, saa synes jeg at forstaae deres Sang. Jeg drager ogsaa videre og nynner min Foraarsang og søger min Fryd i det Fjerne.

Vinterens Afsted.

Hvad er det for fjerne Toner?
 Hvilke kjæle Lyd
 Bæve hid til Kraftens Zoner
 Fra det svage Syd?
 Ha! jeg kjender
 Eders Tryllehær:
 I er ikke mine Venner —
 Kommer mig ei nær!
 Bestenvinde!
 Fuglesang!
 Elskov! Fryd! og Harpeklang!
 Tier! holder inde!
 Blomsterklædte Dandserinde!
 Vaar, med dine Alfespor!
 Hvad vil du i Nord?
 Her boer jeg fra fjerne Old,
 Stormer, stærk og kold:
 Jeg har Landets Sønner hærdet,
 Trykket dem til iisnet Bryst,
 At de kold og uforsærdet,
 Fremmed for blodagtig Lyst,
 Landser slynge, hæve Sværdet
 Drabelig i blodig Dyst.

Jeg er Nordens Fosterfader:
 Her jeg gammel blev og graa;
 Elskov, Spøg og Sang jeg hader,
 Lider ingen Blomster smaa;
 Skrantne Sydlings Børneglæder
 For min Aande døe.
 Engens farvesprængte Klæder
 Blegne, naar jeg dem betræder;
 Floden binder jeg med Kjæder,
 Lægger Harnisk paa qvindagtig Sø.
 Nordens Herre var jeg længe:
 Storme hyled ud min Magt;
 Fuglen taug, og stum var Harpens Strænge,
 Jorden i sin Liigdug lagt.
 Længe sad jeg paa min Throne:
 Den var bygget af Chrystal;
 Længe tvang jeg Kraftens Zone
 I min sneeopreiste Hal.
 Men nu sluffes ud min Stjerne;
 Borg og Throne synker hen:
 Foraarsstraalen fra det Fjerne
 Kommer — smelter den.
 Bestevinde!
 Fuglesang!
 Elskov! Fryd! og Harpeklang!
 I mig overvinde;
 Blomsterklædte Dandserinde!
 Vaar, med dine Alfespor!
 Seirer du i Nord?

Bestvindene.

I Gallop, i Gallop,
Over Stub, over Bust, over Bøgenes Top

Vi Smaadrenge ride.

Vi sidde til Hest

Som vi kunne bedst

Paa de Solstraaler blide;

Dg i Huj og i Hast

Vi holde os fast

Paa de Gangere, rappe og hvide.

I Gallop, i Gallop,

Over Stub, over Bust, over Bøgenes Top

Vi fare saa vide.

Vi komme fra Vest,

Som et Lyn gjennem Luft, paa vor skinnende Hest,

Vi lystige Dreng,

Med Spil og med Klang,

Dg med Spøg og med Sang,

Over Marker og grønnende Enge.

Dg paa Mark og paa Eng;

Gaae Smaapiger i Flæng

Med Roser paa smilende Kinder;

Vi dem fare forbi:

Her er vi! her er vi!

Kysfer Rosen paa Kinden, og svinder.

I skalkagtige Smaa!

Lad os Piger smukt gaae!

— Hvister Barmet og Barmen tildækker —

Hvorfor sige J ei
 Hvem J saae paa jer Bei?
 Kommer Baar? eller mon J os gjæffer?

Hun er nær, hvor vi er,
 Hun er nær, hun er nær
 Den Mø med de blomstrende Rinder,
 Som i Aar, som i Fjor,
 Som om tusinde Aar
 Alle Hjerter fortryllende vinder.
 Hun er nær, hvor vi er,
 Hun er nær, hun er nær!

Snart hun kommer, den skønneste Skjønne!

Nu lystig! hop, hop!

i Gallop, i Gallop!

Over Stub, over Busk, over Bogenes Top!
 Snart er Stubben og Buskene grønne.

Bierne.

Surre, surre, sum, sum!
 Gamle Sneemand gif sin Bei;
 Og i lystig Hurlumhei
 Bestenvinde fuse.
 Solen skinner, Lærken leer —
 Hvorfor skal vi sidde der
 I de tætte Huse?

Surre, surre, sum, sum!
 Her er bedre i det Fri;
 Men forgjæves lede vi:
 Her er ingen Blade;

Her er ingen Blomster smaa,
Intet Løv at hvile paa,
Ingen Honningsfade.

Surre, surre, sum, sum!
Jorden er saa bar, saa tom;
Stakkels Vi for tidlig kom —
Surre, surre, surre!
Stakkels Bier knurre.

Sommergjækkene.

Hvad er det for Knurreri?
Brantne Blindebukke!
Skal I flyve os forbi,
Murre, brumme, sukke?
Seer nu, hvad I før ei saae!
Her er Blomster, Blade,
Her er Grønt at hvile paa,
Her er Honningsfade!

Vi vil ikke gjække Jer:
See! vi prise Sommer,
Dg vor Moder hun er nær,
Vore Søstre kommer;
Lilier og Tusindstjøn,
Roser og Fioler:
Rød og gul og blaa og grøn
Ere deres Kjoler.

De er undervejs endnu;
Kom da hid saa længe!

Lille Brummer! kom kun du!
 Kommer, Piger! Dreng!
 Kan du glæde dig ved Lidt,
 Fabre Børnefare!
 Ind i Busken til os tit!
 Vi er Sommernarre.

Lærken.

Jeg sad veemodig paa nøgne Dvise
 Og ledte om Ly og om Føde;
 Jeg havde min Fryd og min Stemme mist;
 Min Jord og min Himmel var øde.

Da saae mit Dje fra sorten Jord
 Den første Spire frembryde;
 Og milde Sydvind forbi mig soer
 Og hvistede sødt og bortflyede:

Sjung Haabets Sange i høien Luft!
 Byd Jorden sin Favn udbrede!
 Fra Syd kommer Bruden i Blomsterduft
 I det lysgrønne Brudeklæde.

See! derfor jeg svinger
 De dirrende Binger,
 Og quiddrer nu lystig i høien Luft
 Om de kommende Glæder,
 Om Bruden, som kommer i lysgrønne Klæder,
 I Blomsterduft.

Vaagn op af din Dvale,
 Du slumrende Svale!
 Sjung lydt under Tag!
 Din Nat er nu omme:
 De Reifende komme,
 Og seent skjuler Sløret den smilende Dag.
 Kom ud af din Hytte!
 Paa fjerne paa fremmede Sange du lytte!
 Kom, Menneſke! kom, og vær glad!
 Nu fylbes det Dde,
 Nu lever det Døde,
 Nu iler os bortdragne Venner imøde,
 Og Haabet beſjæler vort Dvad.

Procne.

Saa var det ifkun en Vinterblund!
 Tilbage de Længſeler ile;
 Saa ſlumred jeg kun en liden Stund!
 Og kunde ei evig hvile!

Paany jeg vdeffes af Lærfens Dvad,
 Maa ſorte Binger udbrede;
 Men Sorgens Fugl bliver aldrig glad,
 Maa klage, og kan dog ei græde.

Jeg klager, og veed ei ſelv hvo for —
 En Anelſe kan jeg fornemme:
 Jeg før haver været, jeg veed ei hvor,
 Der er Noget, jeg aldrig kan glemme.

Det svæver for mig saa underlig
 I dunkel Erindringsfygge,
 Og som en Dæmon forfølger det mig,
 Hvor jeg mon boe og bygge.

Og ængstelig jeg flager hid og did,
 Som bodfærdig, arm Synderinde;
 Min Sang er afbrudt, nu vild, nu blid;
 Og No kan jeg aldrig finde.

Af! Kilden jeg til min Sorg ombær
 I mit ængstelig anende Hjerter,
 Og naar paa mit blodrøde Bryst jeg seer,
 Jeg klynker, men veed ei min Smerte.

See! derfor jeg quiddrer om Kirketag,
 Og for tungsindig Menneskes Hytte?
 Hans Hjerter og bløder ved Nat, ved Dag,
 Og gjerne han paa mig vil lytte.

Tidt svæver jeg over den blanke Sø:
 O! kunde dens Dyb mig modtage!
 Jeg vilde saa gjerne i Bølgen døe,
 Veed ei hvad mig holder tilbage.

Min Rede jeg kliner af sorten Jord;
 Thi bedst under Jorden jeg blunder;
 Og tidt jeg i mørke Grave boer;
 Thi did min Længsel henstunder.

Dog see! hist komme med Liv, med Lyst
 Baarfugle med frydefuld Stemme.

— Ak! røde Pletter paa Procnes Bryst!
 O! kunde jeg Eder forglemme!

Glæden.

Svale! flyv og løst din Røst!
 Glad du bringe Sommer!
 See! fra paradisiske Kyst
 Glædens Budskab kommer:
 Fuglen fra lyksalig D,
 Fuglen med den lyse Binge,
 Som kan Mørkets Hær betvinge,
 Svømmer over Sø!
 See! med talrig Børneklynge,
 Flyver hun i Land;
 Mon I Fuglen kjende kan?
 Hører hende synge!

* * *

I Edens Hauge der blev jeg fød:
 I Livsens Træ var min Rede;
 — Mine Fjær vare gyldne, som Morgenrød —
 Der hed jeg den evige Glæde.

Jeg leved der i lyksalig Fred;
 Mine Sange gjenløde saa vide;
 Uskyldigheds Fugl min Mage hed;
 Hans Duun vare liliehvide.

Og Børn vi havde i Tusindtal;
 Ud i Verden vi sendte dem alle;
 End slagre de rask over Bjerg, over Dal —
 Spøg, Munterhed, Smil I dem kalde.

Men Mennesket dræbte min Mage hvid,
 Og jeg maatte flye af min Rede,
 Og rastløs jeg svæver nu hid, nu did,
 Og kaldes den stakkede Glæde.

Nu Guldet er faldet af mine Fjær,
 Og let er min Binge nu vorden;
 Men Mennesket haver jeg dog saa kjær,
 Og vil ikke flygte fra Jorden.

Dog blandet er nu min Harmonie
 Med enkelte fremmede Toner;
 Og aldrig jeg dvæler, men flyver forbi
 Fra Morgnens til Aftenens Zoner.

Tidt Unglingen rækker sin Haand efter mig,
 Men kan dog ei holde mig fangen:
 I dag jeg sjunger saa blidelig,
 Imorgen er jeg bortgangen.

Tidt fanger han dog mine Unger smaa:
 Dem kan jeg ei alle medtage,
 Og dem kan Mennesket høre paa
 Indtil jeg kommer tilbage,

I Pigens Kinder, ved Pigens Barm
 Dem Elstere tidt kan oplede;
 Men hvor de gjøre for megen Larm —
 Der flygter den rastløse Glæde.

Vaaren.

Svæv hid, o Glæde!
 Og dvæl hos mig!
 En skyggesfuld Rede
 Jeg bygger for dig.
 Kom, Engens Spæde!
 I Blomster smaa!
 Eders Tæppe I brede
 Hvorhen jeg mon gaae!
 Saa let jeg træder
 Da hen over Eder,
 Som Lovet, der danser paa Volgen blaa.

I ranke Bøge!
 Smyk Eder paany!
 Lad ei min Sanger forgjeves søge
 Hos Eder Ly!
 I Norddryader! I stolte Ege!
 Haardhjertede Skjønne!
 Vær ikke saa blye!
 Udspreder forferist de Lokker grønne!
 Lad Spøg og Elskov til Eder tye!
 Bestvinde med Lokkerne lege!

Mind blidt, I Kilder!
 Som Harpeklang!
 Kom Nattergal! med de søde Triller,
 Istem med Naturen din Brudesang!
 Kom, muntre Unglinger! favre Piger!
 Til Spøg og til Sang og til Dands!

See! Kjærlighed sig mellem Buskene sniger
 Og fletter saa mangen Brudekrands.

Kom, hele min Klynge!

Kom, Store! kom, Smaa!

Som vifte, som surre, som dansse, som synge,
 Hvorhen jeg mon gaae!

O, kommer I Alle,

Som have mig kjær!

Til Liv og til Lyst eder Baaren mon kalde.

Kom! fryd Eder Alle!

Og favn mig, imens jeg er nær!

Træffuglene.

Lyksalige Reise! Lyksalige Id!

Nu hid og nu did!

Nu hist og nu her!

Som Glæden vi flyve med viftende Fjær!

Over Eng, over By,

Over Sletter og brusende Stove,

Over Høi over Dal, over rullende Bove

Med susende Vinger, vi flye!

Overalt har vi hjemme,

I Syd og i Nord,

Og munter vi reise med jublende Stemme,

Og følge den Indiges Spor —

Gudinden, som danser

Nu fjern og nu nær,

Strøer Blomster paa Marken, og Lunden bekrandses,

Og kalder sin vingede Hær.

Vi høre saa glade
 Den Indiges Røst,
 Og slagre og sjunge og Hjemmet forlade
 Og søge det Fjerne med Lyst.
 Vi bygge vor Rede
 I Nord og i Syd,
 Hos den rastløse Fryd.
 Vi søge vor Rede,
 Hvor Baaren har fæstet sit Sæde;
 Den skjuler os kun,
 Som Herberg, paa Reisen en stakket Stund:
 Snart flye vi med Baaren og med den ustadige Glæde.

Lyksalige Reise! lyksalige Id!
 Nu hid og nu did!
 Nu hist og nu her!
 Som Glæden vi flyve med viftende Fjær!

Lyksalig saaledes
 I Luften at boe,
 Og komme og flygte, ustadig og fro,
 Og reise fra Sorgen og aldrig at stedes
 I Dvale og dræbende Ro!

Lad Mennesket klage
 Ved Frost og ved Kuld,
 Henslæbe som Ormen de langsomme Dage,
 Og døe paa det fædrene Muld!
 Lad Mennesket klage
 Ved Længsler og Savn!
 I Hjemmet han vil til det Fjerne bortdrage;
 Fjern, savner han Elskedes Favn.
 Vi kjende ei Klage,
 Ei Mennesketvang,

Vi kjende ei Vinterens stakkede Dage,
 Og os falder Tiden ei lang.

Vi frø kan bortdrage
 Fra Hjem og til Hjem,
 Tilbage

Og frem:

Med os følger Broder og Søster og Mage,
 Og ingensteds savne vi dem.

Lyksalige Reise! lyksalige Jd!
 Lyksalige Liv! flyve hid, flyve did!
 Flyve hist, flyve her!
 Nu fjern og nu nær —
 Som Glæden med viftende Fjær!

Andet Brevfragment.

Jeg begynder at kjende Verden fra en anden Side og vilde faa gjerne helde mit Hoved til Birkeligheden; men det er en haard Steen at hvile paa. — —

Glad, i en Handelsgartners Urtegaard
 Ustvandred der en Aftenstund en Digter.
 Han standsed ved et Abildtræ og lytted
 Og hørte henrykt liflig Strængeleg;
 Thi høit fra Træets Krone toned dæmpet,
 Med fjerne Orglers Klang, en Wolscharpe:
 Henover ligestemte Strænge hølged
 Med Luftningsstrømme Tonevældets Bover,
 Nu sittrende og svulmende og høit,

Nu dybt hendsende i Dvergange
 Af alle Toneverdens Grundaccorder;
 Dg veemodsfuldt, men blideligt og sødt
 Henstrømmet i den ligestemte Sjæl
 De mystiske, forunderlige Toner —
 Dg Hjertet slog saa fromt, høitideligt,
 Mens Tanken tabte sig i skønne Drømme
 Dg steg, som Følelser, i Harmonie
 Til Gud og Evighed og bedre Verdner;
 Thi Tonerne løb velbekjendt for Aanden,
 Som naar igjennem Gravens høie Græs
 Ved Midnatstid Hensarnes Aander viste
 Dg hviste venligt, mens de fare hen.
 Dg loffet did ved Strængens Trylleklang,
 I Træets Lovsal glade Fugle sad
 Dg nynnede deres Aftenfang. — O Fryd!
 O! underfulde Sjælefryd! — udbød
 Begeistret Digteren — Tak være dig,
 Som findrig her udspændte gyldne Stræng
 For Aftenluftens Aande, at den blidt
 Kan hviste ud Naturens Trylleklang
 For hver Naturens Søn, saa Himlens Slægt
 Maa føle og istemme den med Fryd!

Forundret hørte Gartneren de Ord;
 Kold stod han der, og varme Digtets Røst
 Bar for hans sløve Sands et fremmed Sprog.
 „Det Spilleværk“ — han vranten sig udlod —
 „Det Spilleværk i Træet er det vel,
 Hvorom Han taler; det min Formand har
 Ophængt der — tror jeg — for at skræmme bort
 De skadelige Fugle; men jeg seer,

Det skader meer, end gavner: Fuglene
 Har vant sig til det Spil og komme nu
 I Hobetal og æde mig min Frugt.
 Det Legetoi vil jeg nu rive ned
 Og sætte did en rigtig Fuglestræmme."

Sørgmodig hørte Digteren de Ord;
 O Konst! — han sukked — Himlens Harmonie!
 Hvi toner du paa Jord? bort, Sanger! fly!
 Her finder du ei Hvile meer og Ly.

Tredie Brevfragment.

— — Jeg har drømt, og gid jeg aldrig var vaagnet! jeg
 vilde neddrage min Himmel paa Jorden og den nedstyrtede
 over mig. Jeg staaer ene og næsten ligegyldig midt i Ber-
 denstummelen og synger med Salomon:

Hvad er det du higer efter
 Under Solen, Menneſke!
 Hvortil mon du Diet hester?
 Blinde! kan du Maalet see?

Aret staaer sin Baar, sin Sommer,
 Grønnes, gulnes, meies af;
 Een Slægt gaaer, en anden kommer,
 Jorden staaer, en evig Grav.

Maanen vandrer i sin Orden
 Fra og til det samme Sted;

Solen stiger over Jorden,
Solen gaaer i Havet ned.

Daglig kommer den tilbage,
Gaaer den samme Bei igjen;
Binde fuse og uddrage,
Fare frem og ile hen.

Bækkene i Havet falde —
Havet fyldes evig ei;
Dog paany de komme alle,
For at løbe samme Bei.

Under Solen Alt er Nøie;
Ingen kan udfige det;
Aldrig mættes Støvet's Die;
Aldrig vorder Dret træet.

Dog hvad var paa Jorderige
Det skal vorde, Skeet skal see,
Dg om Intet skal man sige:
Det er nyt og værd at see.

Under Solen Intet findes,
Hvad ei vore Fædre fandt;
Under Solen Intet mindes —
Eftermæle! du er Tant.

Hvad der var i founne Tider,
Hvad der er, det Kommende,
— Alt med Tiderne bortglider —
Ingen Ihusommelse!

Ingen Viis, som ingen Daare,
Mindes skal evindeligt;
Fælles Moie, fælles Taare,
Fælles Grav for dig, for mig!

Kroget kan ei vorde lige;
Manglerne ei tælles kan;
Hvorfor stræbe, hvorfor hige
Efter Hjem i fremmed Land?

Ingen, Ingen Gaaden fatter;
Ingen, Ingen Maalet veed.
Viisdom, Daarskab, Graad og Latter!
Idel Tant, Forfænglighed!

Fjerde Brevfragment.

— — Er det Gode, det Skjønne i mig da forsvundet, siden jeg ikke mere kan finde det uden for mig? — „Intet er skjönt uden vor Følelse af det Skjønne, ikke den legemlige Gjenstand“ — siger Jean Paul — og jeg troer, han har Ret: Den, der ikke bringer Himmelen med sig, finder den ingensteds. — Jeg er paa Nøen, dette nordiske Sveig. Der staaer hun for mig den ranke stolte Skjoldmø: — med sin fyldige, kridhvvide Barm hælder hun sig ud over Havet, speiler sig i Bølgerne og seer Skyerne omsvæve hendes Jøse. En kold Foraarsvind suser i hendes grøntbusede Hjelm. — Midt i Baaren staaer jeg her, som i en kold Septembersnat, og gysrer for min Vinter. Lovet flager trindt paa min Bei; er min Sjæls Efteraar alt kommet? — —

Forstummer alt i Herthas Runde,
 O Nattergal! din Røst?
 Mon Somrens Genier alt founde
 Af Frygt for kolde Efterhøst?
 Har jeg alt seet dig, magre, blege Gubbe!
 Hvor du gaaer, støttet til din Stav,
 Henover nøgne Agres gustne Stubbe
 Og vinker mørk Naturen til sin Grav?

En Røst foer gjennem Herthas Skove,
 Den hvisted: du skal døe!
 Den fulgte mig paa sorten Bøve
 Til Monas høie Jomfru-D.
 Her søgte jeg med længselfulde Dine
 Paa Klippens Lind det Liv, som svandt —
 Her søgte jeg det Skjønne i det Høie —
 Men af! det tomme Hjerter — Intet fandt.

Forgjebes Legemet sig hæver
 Høit over Jord og Hav:
 Med Tungstinds Ravnvinger svæver
 Histnede Anden om sin Grav.
 Forgjebes Sandfen, studsende og svimmel,
 I Universet stirrer brat —
 En Afgrund hist, og her den høie Himmel —
 Men over Sjælen ruger iiskold Nat.

Det Heles store Genklangstemme
 Her eengang mægtig lød;
 Kun Tomhed kan jeg nu fornemme;
 Thi, af! min Kjærlighed er død.

O! du, som ene døde Alt bejjæler!
 Kan du er høi og skjøn og stor,
 O! naar du ikke meer i Verden dvæler,
 En — skummel Sarkophag er Himmel, Jord.

. . . Min Cherub! du, kun du kan hæve
 Mig over skumle Muld:
 O! kan du ei paany opleve,
 Stor, skjøn og underfuld;
 Da svimle jeg høit over Havets Strømme!
 Og styrte brat fra Fjeldet ned —
 Og søge dig og mine svundne Drømme
 I — Ewigbed!

Femte Brevfragment.

— — Jeg er i min Fødeby, i min Faders forrige Bolig. Tusinde veemodige Erindringer omsvæve mig her. De svundne Dages Genier ledsage mig venlig i de gamle, velbekjendte Stuer, i den lille indhegnede Hauge, som engang udgjorde min hele Verden. — Jeg bliver Barn paany ved at gaae her. Børn har det dog godt! dem tilhører jo Himmelens Rige. Alting synes mig her saa smaat, saa indskrænket, og dog saa elskeligt. Jeg er voret fra Buggen, kan jeg vide — jeg har seet en større Verden derude, og nu staaer jeg atter i min Barneverden, seer paa det gamle Legetøi og smiler, men med Veemod — fordi jeg ikke længer kan tale med mine Duffer som før.

Det viftede gennem de gamle Træer. Det var som kjendte de Barnet igjen, der nu var blevet voksen: men de ryfede betænkelig deres bedagede Hoveder.

— Du, som gaaer hist paa Barndomslivets Grav
 Og stirrer blidt paa de henrundne Tider,
 Mens jeg omtumles paa et stormfuldt Hav,
 Og vilde Skybjerg over Havet glider —
 Erindring! Musens hulde Moder, kom!
 Styr Baaden til hin stille Kyst tilbage,
 Hvor mine svundne Glæder vanke om
 Blandt Skyggerne af de henfarne Dage!

Her først jeg hørte Lærkens Morgensang;
 Her saae jeg først Guds skønne Sol frembryde;
 Her smilede mit Die førstegang,
 Og mild og barnlig kunde Taaren flyde.
 Her Hjertet slog saa stille i mit Bryst,
 Naar paa min Moders Skjød jeg spurgte, peged,
 I hendes Die saae med kjærlig Lyst,
 Og med de lange, brune Loffer leged —

Og hun fortalte mig om denne Jord,
 Om al dens Skjønhed, Herlighed og Glæde,
 Og om den gode Gud, som hisset boer
 I Himlen, og velsigner os herneede.
 O! da jeg vilde ham saa gjerne see
 „Den gode Mand, som elsker os hist oppe“,
 Og tænkte, det engang dog kunde skee,
 Naar først jeg stod ret høit paa Bakketoppe.

Til denne Høi en Sommeraftenstund
 Jeg hopped ved min gamle Faders Side;
 Han viste mig hvor skjønt paa Himmelgrund,
 Naar Sol gaaer ned, de Stjerner smaa fremstride.

Han moisom fulgte mig til Høiens Top,
 Og lærte mig dens Blomsterbørn at kjende;
 Men jeg fra Blomsten saae mod Himlen op,
 Og spurgte: Fader! hvor er Gud dog henne?

Da trykte han mig inderlig til Bryst,
 Og kyste mig paa Pande og paa Die;
 Af Glæde skjælvend fromme Oldings Røst:
 Søn! — sagde han — Gud throner i det Høie.
 Paa Jorden kan du ham ei see, du Smaa!
 Men er du god og from i Livets Dage,
 Skal du engang hans høie Himmel naae —
 De gode Børn han op til sig vil tage.

Hvad skal jeg gjøre for at blive god?
 Saa spurgte jeg, og Oldingen mig lærte
 Med Fadersind, at Kjærlighed gjør god,
 Og Gud seer naadig til et barnligt Hjerte.
 Og Bønnen lærte han mig stamme from
 Hver Aftenstund, naar jeg paa Leiets Hviled,
 Da syntes mig, Guds Engle til mig kom
 Og blidelig i mine Drømme smiled.

Og jeg i Barneparadiset gif,
 Hvor Engle deres lette Flugt mig lærte,
 — Hvor ingen Last der gaaer med mørke Blik,
 Som ingen Dyd med Glorie af Smerte —
 Paa Himmelstigen kunde jeg dem naae
 Og deres underfulde Sange høre,
 Og mellem dem jeg Faders Afsyn saae,
 Og Moders Buggesang klang for mit Dre.

— D! du, som lærte mig din Aftenbøn,
 Før gjennem Gravens Nat du maatte drage!
 O Fader! bed nu hisset for din Søn,
 At samme Himmel kan os hist modtage!
 Og du, o Moder! blide, gode Sjæl,
 Som kun det Gode skued fro hernevede,
 Og elsked Mennesker og gjorde Vel,
 Og saae ei Slangerne, hvorpaa vi træde! —

D! lad din milde Aand omvifte mig
 I Verdenskundskaas mørke Dieblikke!
 At ei de Jordsfrost-Aander nærme sig,
 Som kjende Hjerterne, men — elske ikke!
 Da skal jeg trøstigt gaae min stille Vej,
 Med barnligt Sind, med Blikket mod det Høie,
 Med Broderen paa Veien fives ei,
 Og ei oplede Skæven i hans Die.

Og tyffes stundom Gangen mig for trang,
 Og kan jeg ei med Verden mig forsone,
 Og tyffes Vinternatten mig for lang,
 Skal Davidsharpen Fred i Hjertet tone.
 Kom da paa stille Harpetoner, kom!
 Erindring! du, tryl Sjælen did tilbage,
 Hvor mine Barndomsglæder vanke om
 Blandt Skyggerne af de henfarne Dage!

Sjette Brevfragment.

— — Her sidder jeg nu igjen paa mit gamle Bærelse; rundt om mig larmer det travle Borgerliv; men det forstyrrer mig dog ikke i mine Drømme. Virkeligheden skjenker mig ingen Skygge af Glæde; derfor ere Indbildningens Skyggeglæder mig des elskeligere, og naar de forsvinde, sætter jeg mig hen og afbilder de sounde Skikkelser.

Nat var paa Himlen, Beemod i min Sjæl,
 Fred i mit Bryst, men Taaren i mit Die:
 Jeg slumrede, og i min Drøm jeg saae
 Min Fader og min Moder. De er døde —
 Men venlig deres Aander mig omsvæve.
 — Velkommen, Fader! fra de Dødes Land!
 Velkommen, Moder! fra de bedre Egne!
 Kom hvil dig, Olding! fra din lange Gang!
 Du est saa bleg, og dine Lokker hvide;
 Dit Afsyn er det samme dog: jeg saae det
 Alt i min Barndom! Viisdom laae deri
 Og Kjærlighed — Velkommen fra din Himmel!
 Du gamle, gode Mand! jeg er din Søn.
 Og du, som trolig vandrer ved hans Side,
 O Moder! kan du ei din Søn omarme?
 Hvi staaer du, taus og hvid, i Matten der?
 Hvi gyser du? — ak! Jordens kolde Storme
 Omsuse atter dig; du kom fra Lyset
 Og gif til Taagelandet, for at trøste
 Den Fadermoderløse. — Tak, I Kjære!
 Tak, elskte Hedenfarne! at I komme!
 Mig længtes saa at skue Eder atter
 Og høre eders Stemme; men I tie —

Er Eoigheden taus? kan J ei tale?
 D! er det muligt, mine elskte Døde!
 Hvist blot eet Trøstens Ord, før Morgnens Fugl
 Seer Ostens Straale, og min Fryd bortfalder!
 Siig — skal vi mødes i et bedre Liv?
 Siig — vorder det opfyldt hiint store Haab,
 Som trøster os herneede? — ak! J tie —
 D Fader! tael! — hvor er din lyse Bolig?
 Er der og Rum til mig? — skal jeg engang
 Der kjende, favne Eder? — Haarde Taushed!
 D! stam et Ja! og jeg er lykkelig.
 — Saae du mig, Fader! da jeg sorgfuld stod
 Ved Graven, hvor din Jorddragt smuldrer hen?
 Saae du min Tvivl? og hørte du mit Suf?
 Dg rørte mine stille Længsler dig?
 Fra Høien kom jeg, hvor du hensant, Moder!
 Paa eenlig Bei og langt fra din Ledfager;
 Der offred jeg en Taare og en Blomst,
 Dg gif at hilse Faderen fra dig;
 Thi, ak! jeg vidste ei, om J var samlet.
 Som en tungsindig Pilegrim, jeg vandred
 Alene, mellem mine Elsktes Grave,
 Dg vidste ei, hvor mine Elskte var.
 Nu veed jeg dog, at Haand i Haand J vandre,
 Som før i Livet; men skal eders Arme
 Da og engang som før omslutte mig?
 . . Ak! J opløses, kjære Billedstygger!
 J flye, og taled ei eet Trøstens Ord;
 Dog trøstfuldt var jo eders blege Afsyn,
 Dg, Fader! peged du ei hisset hen
 Paa den opslagne Bog? jo, sandelig!
 Du peged paa vor Frelfers Aabenbaring:

Det er det Trøstens Ord, som ene taler
 Om Livets Haab og Evighedens Fryd.
 Hvad staaer der skrevet? „i min Faders Huus
 Der ere mange Bærelser.“ Ja, Herre!
 Der ere mange, ogsaa eet til mig;
 Men naar jeg kommer, giv mig intet andet,
 End det du gav min Fader og min Moder!
 Der boer jeg helst; thi der har Sønnen hjemme.

Envende Brevfragment.

— — Naar Menneskene sove omkring mig, og Alt er taust
 og dunkelt og løndomsfuldt, og Verden ligger for mig
 Ret som et stille Kammer,
 Hvori al Dagens Jammer
 Bortslumrer og forglemmer sig;“
 saa gaaer jeg ud og — seer paa Maanen og dens Søile-
 billede i den stille Sø.

— Sigg, blege Maane! hvi gaaer du saa stille
 I Matten blandt Stjerner histoppe?
 Seer taus til din Ben gjennem Skovenes Toppe,
 Mens Himmelens Taarer i Dalene trille?
 Hvor er du oprunden?
 Hvorhen gaaer din Vej?
 Hvad søger du eensom i Spøgelsestunden?
 Du tier — o! veed du det ei?
 Hvi stirrer du med dit tungsindige Die
 Saa sværmerisk hen over Volger og Høie,
 Vidt over den slumrende Jord?
 Hvi skjules dit Nafn af Stjernerne's Flor? —

D! mon der foroven
 Er dunkelt at gaae, som hernebe?
 Maa Stjernernes Dronning om Salighed lede?
 — — Du tier — og svinder bag Skoven.
 D! saae du mit Hjerte!
 Fornam du hvor lydligt det banker,
 Naar eensom hernebe ved Midnat jeg vanter,
 Dg aner og deler din Smerte!
 D! saae du mit Dje,
 Hvordan det i Natten dig følger,
 Blandt Atlas's Børn i det dæmrende Høie,
 Dg her i de speilklare Bølger!
 — Da vilde du finde
 Paa Jorden et Bæsen, som deler din Kummer,
 Da kom du, Veninde!
 Dmskygget af venlige Slummer —
 Da vilde du stige,
 Som fordem, hernebe ad de stjernede Veie,
 Naar hisset, i Drømmenes spøgende Rige,
 Du stod ved Endymions Veie.
 Som ham, du mig dyssed
 I tryllende Blund,
 De jordiske Taarer af Digt bortkysset,
 Dg Taagen bortvistet i Midnattens Stund.
 Da skulde jeg drømme
 Om Englenes Lyst,
 Dg trykke ætheriske Nø til mit Bryst;
 Da skulde jeg svømme
 I Evigheds Fryd,
 Dintonet af Sphærens harmoniske Lyd —
 Dg vakte mig Kildens de rullende Strømme,
 Da skulde jeg mindes de hellige Drømme,

Dg vandre saa stille blandt Mennesker hen,
Til Midnatten gav mig min Glæde igjen.

Ottende Brevfragment.

Jeg er bleven et andet Menneske. Der er opgaaet et Lys for mig, som viser mig Jorden saa skøn, saa himmelft.

Jeg havde seet mange skønne Piger i Verden; men min var ikke iblandt dem. Dog har jeg seet hende: jeg saae hende for længe siden blandt min Barndoms lykkelige Syner: hun har staaet som en Engel ved min Bæge og lullet evige Harmonier; hun har været med mig i Arcadien og samlet Underblomster med mig i mit fortryllede Land. Og nu har jeg seet hende igjen. Det var hende, det maa være hende — eller Himmel og Jord og min egen Tilværelse er et Phantom. — Jeg var i Kirke i Søndags; det var til Froprædiken. Lyfene skinnede hemmelighedsfuldt i Morgendæmringen, og de dybe Orgeltoner rullede høitideligt gjennem de store Svælvinger. Aldrig før har jeg følt saa inderlig Trang til Samfund med Gud, og aldrig før har jeg følt mig ham saa nær; der gjennemfoer mig en besynderlig Gysen, som snart opløste sig i en dyb og hellig Rørelse. Jeg heldede mit Hoved til en affides Pille. Jeg bad til min Gud; jeg bad ikke om Lyksalighed: jeg bad kun om Fred; og da jeg hævede Diet, saae jeg Himmelen aaben, og den evige Fred stod forklaret for mig i et mennesseligt Nafsyn. Maria hørte jeg hende nævnes, da hun gif ud. Mørkebrune Loffer henbølgede over den tykke Barm, som et sort Silkeslør indhyllede, og andagtsfulde Taarer opfyldte det klare, himmelvejnte Die. Hun saae mig ikke; hendes Sjæl var hos Gud. Men da hun reiste sig for at

gaae, da blev hun mig vaer; jeg stod, som naglet til Jorden, og mægtede ikke at røre mig. Hun maa have mærket hvad der foregik hos mig; thi en pludselig Rødme udbredte sig over hendes Kinder, og før jeg kunde komme til mig selv igjen, var hun forsvunden. Som beruset, tumlede jeg et Par Skridt fremad, men vovede ikke at følge hende. Jeg satte mig nederst i Kirken i en eenlig Stoel og takkede Gud. — O! med hine Følelser torde jeg trostlig staae frem for den Helliges Throne; det var det andagtsfuldeste Dieblif i mit Liv. — Men hvo var hun? hvor blev hun af? naar skal jeg see hende igjen? derpaa kan jeg endnu ikke tænke: jeg har seet hende — hun er virkelig til — denne Tanke omfatter min hele Tilværelse.

Niende Brevfragment.

Jeg elsker! hvilken Verden af evige Tanker ligger der ikke i dette ene Ord! Jeg elsker! — O! forstod jeg Alt, hvad der ligger deri, saa grant, som jeg føler det, saa forstod jeg hvad jeg nu kun kan ane.

Der ligger en Gaade for hver Mands Blik;
 Kun Faa den at tyde blev givet.
 De Fleste fra Buggen til Graven gif;
 Men stedse en Gaade blev Livet:
 Hvorfra? og hvorhen? det vidste de ei,
 Hvorfor? de ei mægted udgrunde,
 Og Den gif aldrig paa alfare Bei,
 Som grant det udtolke kunde.

Der gives et helligt, et underfuldt Ord,
 Som ene den Gaade kan tyde,

Det toner saa vidt over mørken Jord,
 Og mægtig det Sjælen kan fryde;
 Men Tusind det høre, og fatte det ei,
 Det nævnes af tusinde Munde,
 Og Den gaaer ikke paa alfare Bei,
 Som Kjærligheds Dyb kan udgrunde.

Tiende Brevfragment.

— Om hende drømmer jeg; paa hende tænker jeg; om hende synger jeg, og hende, kun hende seer jeg i den hele Verden. Allevegne føler jeg, hun er mig nær: mellem Aander gives ingen Adskillelse. Underligt nok, at denne Forestilling kan gjøre mig saa lykkelig! men jeg har jo seet hende; jeg veed jo, hun er til og er intet Phantom mere.

Natur! Natur! fornem min høie Glæde!
 O! fryd dig, Moder! med din Søn!
 O! lad mig synke til dit Bryst og græde
 Af Fryd! thi Gud har hørt min Bøn.

Jeg frydløs stod paa Morgenrødens Høie;
 I Stovens Dyb jeg stod ved Døel:
 En Sarkophag laae Verden for mit Døel;
 Naturen rørte ei min Sjæl.

Da knæled jeg og folded mine Hænder,
 Og bad i Templet til min Gud:
 „Hvis intet Lys i denne Sjæl sig tænder,
 Saa — slet af Aanders Tal den ud!“

Dg som jeg hæved sorgformørket Die,
Da tændtes Lyset i min Nat:
Der mødte mig en Straale fra det Høie,
Dg Evigheden var opladt.

Ei meer jeg om det høie Billed leder,
Som Menneffets Natur forlod —
Jeg saae dig, Engel! som min Sjæl tilbeder:
For Herrens Afsyn from du stod.

Dg hellig som det Altar, hvor vi mødtes,
Dg evig som den Gud, os saae,
Et gjenvaakt Liv i øde Hjerter fødtes,
En herlig Verden for mig laae.

Vel staaer jeg i Omstiftelsernes Rige;
Dog i Naturens Verelring
Jeg fro skal see de Stjerner synke, stige,
Dg Sol og Maane gaae omkring.

Lyksalig skal jeg gaae min stille Vandring,
Hvor Sol staaer op, og Sol gaaer ned:
Jeg veed hvor ei er Skygge af Forandring,
Hvor Dagens Stjerne ei gaaer ned.

— Natur, Natur! fornem min høie Glæde!
D! fryd dig, Moder! med din Son!
D! lad mig synke til dit Bryst og græde
Af Fryd! thi Gud har hørt min Bøn.

Elleve Brevfragment.

Hvis det Alt var en Drom! hvis jeg havde bedraget mig selv i min Begeistring — hvis det kun var en skøn Form, et yndigt Ansigt, jeg har seet, uden Aand og uden Hjerte! — Nei, nei, det er umuligt: det Die kunde ikke lyve; den Daare kunde ikke bedrage. Men hvor er hun da? maaskee langt, langt herfra. Jeg Daare! jeg veed det ikke og kan dog glæde mig — Jeg skal opsoege hende, laae hun end skjult i Jordens Jnderste — —

Tolvte Brevfragment.

Hvi kan jeg ikke udrive hendes Billede af mit Hjerte, holde det for Dinene af hvert Menneske, jeg møder, og spørge: kjender du hende! har du seet hende? hvor er hun? —

Var det da en Drom? var det kun et Ideal i min egen Phantasie, som jeg aldrig har seet uden for mig, uden i Bildelse? — —

Idealet.

Hvor skal jeg finde dig, min Sjæls Veninde!
 Hvor skal jeg søge dig paa Verdens D?
 Maa skjønnest Verden, Tanken saae oprinde,
 Som Meteor i tomme Lustrum døe?
 See! Sjælens Die sig i Natten luffer,
 Træt af at søge hvad det aldrig fandt,
 Og dybt i Barmen stuffet Længsel sukker:
 Ak! gyldne Ideal! ak, var du Tant?

Du smilede i min Barndoms Alfe-Drømme;
 Du svæved for min Ungdomsphantasi;
 Og blidt jeg vuggedes paa Tidens Strømme;
 Thi Evigheden maaled du deri.
 Du var den Havfru, som med Seraphstemme
 Fra Dybet kvad og loffede mig frem;
 Og aldrig havde jeg paa Jorden hjemme:
 Kun Idealers Rige var mit Hjem.

Paa et fortryllet Hav jeg syntes glide,
 Og Phantasus oprulled Seilet kjæk;
 I store Alt jeg stirred ud saa vide,
 Og læste Himmelskriftens Luetræk;
 Og i mit Bryst opildned hellig Flamme,
 Og i min Sjæl en bedre Verden laac;
 Tidt i min Sang jeg syntes den udstamme,
 Og ei blot Aander lyttede derpaa.

Thi lyttende paa Trylleoceanet
 En Genius paa Digterskibet foer,
 En Søsteraand, som ffued hvad jeg aned,
 Og fulgte Tankens hemmeligste Spor.
 Før Gud os bød i Støvets Klæder vandre
 Beskiftet Balfartsgang mod evigt Med,
 Vi syntes leve salig med hverandre
 I grændseløs og hellig Kjærlighed.

Og ved min Side sad den høie Pige;
 Hun læste i mit Die Sjælens Sprog,
 Og klart, men elskovsfuld, hun mægted sige,
 Hvad dunkelst stod i gaadefulde Bog.

Paa Dybet var min Arm om hende slynget,
 Dg Barm mod Barm vi os mod Himlen svang:
 Imellem Stjernerne os Snekken gynged
 Paa Elskovs Sv, omsuust af Harpeklang.

Men af! mit Skib var bygt af Rosenblade,
 Dg Wether var mit store Ocean;
 Snart Jordens Storm oprørte stille Flade,
 Dg kasted mig til Virkeligheds Strand.
 Der laae jeg ene: al min Fryd var strandet;
 Kun Haabets Mø end ved min Side stod;
 Med hende gif jeg stille op i Landet,
 Dg ei hun mig paa øde Sti forlod.

„Hvad du har drømt du virkelig skal finde,
 En Slægting skal du finde her paa Jord,
 Din Sangs og dine Længsellers Veninde,
 En Sjæl, som dine Aelser forstaaer.“
 Saa hvisted hun saa tidt, naar jeg forsaged,
 Saa sang hun, naar forstemt kun Lyren klang —
 Paany jeg stemte Strængene og klaged,
 Dg evig Glæde gjennem Smerten sang.

Har ogsaa du forladt mig? Trøsterinde!
 Jeg hører ei, o! Haab, din kjælnæ Sang;
 Den kolde Død vil Livets Toner binde
 I Hjertedybet, hvor de fordum klang.
 Sig Sjælens Die sorgende tillukker,
 Træt af at søge hvad det aldrig sandt,
 Dg dybt i Barmen evig Længsel sukker:
 Af! gyldne Ideal! af! var du Tant?

Trettende Brevfragment.

Min Vandring er, som mit hele Liv, en uvis Hentumlen mellem Menneskene, uden Hjem eller fast Virkefreds iblandt dem, og uden noget af alle de Baand, som binde Borgeren fast til Jorden og Menneskene og bestemte Omgivelser. Jeg er fri; men min Frihed er den huusvilde Vandrers.

Store Tanker gjennemflyve ofte min Sjæl, naar jeg tænker paa Konsten; men den staaer fjern og høi, som hiin Lyre blandt de luende Stjerner: fra Pol til Pol ere dens Strænge udspilte; jeg udstrækker min Haand for at gribe dybt i de evige Verdensharmonier; men Haanden synker tilbage — Lyren tindrer i den høie Wether; jeg staaer endnu forneden og savner Cheruben, som skal hæve mig til den paa sine Vinger.

Jeg gjør en Fodreise med den unge Maler H... — Han seer ikke saa vidt ud efter Konsten som jeg: han troer at have grebet den, og arbejder med Held og Nolighed i sit Fag. Hans Bei gaaer heller ikke saa planløs gjennem Verden som min: han har forsonet sig med den, og har fundet det, hvortil han kan hælde sit Hoved. Han gaaer til sin Elskede — jeg maaskee endnu længere fra min.

Næsten ligeoverfor det Bondehuus, hvori vi her boe, har H... sin elskede Sophie. Jeg har endnu ikke seet hende; jeg veed ikke selv hvorfor; men medens min lykkelige Reisefælle gaaer der, omsvævet af Konstens og den lykkelige Kjærligheds Genier, vanker jeg ene omkring her i Egnen — og drømmer om min Ubekjendte, hvis Fornavn jeg kun veed. Igaar sagde H... til mig: „men siig mig dog, Varner! hvad er det for en Maria, du besynger? du har meddeelt mig dine Kjærlighedsfange; men Hvo er vel din Elskede? Der er kun Een i Verden, jeg kunde gjætte paa; men“ — her afbrød han sig selv med en hemmelighedsfuld Mine, som jeg endnu grunder paa.

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
 Liig hende, som laae i min drømmende Sjæl;
 Hun lever ei blot i Indbildningens Rige:
 Hun staaer som en Blomst ved castaliske Væld.

Umærket og stille

Staaer Blomsten blufærdig ved sprublende Kilde;
 D! saae hun mig ose og sjunge og gaae!
 D! kunde hun Blomsten min Stammen forstaae!

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
 Liig Stjernen hin klare, jeg haver saa kjær:
 Den skuer saa lyst over Taagernes Rige;
 Thi Evigheds Sol den bag Skyerne seer.

Det flammende Die

Seer sjælsfuldt og dybt i det evige Høie,
 Og herligt gaae Jordlivets Skygger forbi;
 Thi Diet selv lægger det Skjønne deri.

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
 Liig Fuglen den søde i Kjærligheds Lund:
 Den føler, den aner hvad Ungen kan sige
 Og nynner det salig i Midnattens Stund;

Den fløiter, den kluffer

I smeltende Toner, den klager, den sukker,
 Den hvister med Røst som fra evige Vaar
 Om hellige Elskov, som aldrig forgaaer.

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
 Liig Musen, som stemmer min bævende Stræng;
 Hun kan paa min luftige Snekke opstige,
 Og Scilet opheise med spegende Dreng:

Til himmelste Ryster
 Blandt Stjernerne følger mig Phantasus' Søster;
 Og strander min Snekke paa Jorden igjen,
 Til Himmel Camoenen forvandler mig den.

„— Altsaa dog kun et Lustphantom“ — sagde H...,
 da han havde læst denne Sang. Han rystede paa Hovedet
 og forlod mig.

Fjortende Brevfragment.

Tgaar fik vi en Indbydelse til et Bryllup her i Egnen, hos en Familie af H...s Bekjendtskab. Jeg var tvivlraadig, om jeg skulde tage mod Indbydelsen; thi jeg har i denne tungsindige Tid tabt al Lyst til disse saakaldte Forlystelser, hvor man iforveien bestemmer sig til at være glad paa et vist Klokkeslet, og vil tvinge det bedrøvede Hjerter til at danser, naar Fiolen lyder. Dog lovede jeg at komme; jeg syntes, min gode Genius indskjød mig det. Om Aftenen klædte jeg mig paa til Dans og gik derhen. Der anede mig en Glæde, og jeg torde ikke tilstaae mig selv hvad det var. Mit Hjerter slog høit og lydeligt, da jeg nærmede mig Huset; min Haand skjælvede, da jeg skulde oplukke Døren. Jeg traadte ind, og — det Første, som mine Dine faldt paa, det var hende. Som en blussende Ildstøtte var jeg kommen ind; men da jeg saae hende, stod jeg pludselig kold som en Sneemand: saaledes havde jeg ikke ventet at see hende — hun foer smilende forbi mig i en Dansers Arme — i en støiende Balts. Hvis hun var Bruden! — den Tanke foer som et Lyn igjennem min Sjæl. Jeg satte mig hen i en Krog, hvor

jeg ubemærket kunde see paa de Dandsende. Lettelig kjendte jeg nu Bruden blandt de sorgløse unge Piger, ikke saameget paa de festsige Brudeklæder, som paa en vis jomfruelig Engstelighed. Bruden svævede forbi med sin Brudgom, og Maria hviroledes atter hen for mit Die. Er det den samme Maria — tænkte jeg — som jeg førstegang saae for Guds Dine i den helligste Andagt? hvilken Forskjel! og dog den samme: hist en bedende Helgeninde, her en dandsende Gratie! Det varede længe inden jeg kunde forsones mig med denne Dobbelthed. — Nu kom H... til mig; han havde en munter ung Pige ved Haanden, i hvem han forestillede mig Marias Søster, hans Forlovede. Vi satte os sammen og begyndte en Samtale om hvad der laae os nærmest, om Dandsen nemlig, som jeg fik i Sinde at gjøre nogle Indvendinger imod. Nu kom Maria til os; hun hilsende mig lidt fremmed; men da hun hørte hvorom Taleren var, holdt hun en Lovtale over Dandsen med saa megen Livlighed, Ustyldighed og elskværdig Natur, at jeg var glad ved, hun ikke havde hørt mine Bemærkninger. „Min gode Ven der er af andre Tanker“ — sagde H... — „Nei“ — raabte jeg — „nei, jeg elsker just Dandsen indtil Raseri“ — og nu udbad jeg mig en Dands med hende. Musikken begyndte igjen. Enhver løb til sin Plads, og H... forsvandt med Sophie. Jeg vilde fort med Søsteren; men hun bad mig, lade hende udhvile sig lidt til næste Gang. — Tænk dig min Lyksalighed! jeg sad alene med hende en heel Time; og er det muligt i saa kort en Tid at gjøre dybe Blik i et Menneskes Indre, saa er det lykkedes mig. Uden i mindste Maade at ville glimre, eller lægge overordenlige Kundskaber for Dagen, har hun i en eneste Samtale, med den huldeste Naturalighed, robet saamegen Aand og Smag og Sands for alt Skjønt og Godt, at jeg havde Nøie med at skjule min Henrykkelse. Hun fortalte mig tilsidst, at hun ved H... havde

faact Afskrift af nogle af mine Sange, og hun takkede mig derfor med en Jnderlighed, som vilde have henrevet mig, hvis den ikke tillige havde vidnet, at hun slet ingen Mistanke havde om, at hun selv var Gjenstanden for mine Sange. Om vort første Møde i Kirken talte hun ikke et Ord, og jeg vovede ikke at erindre hende derom.

Tiden løb bort; en ny Dands begyndte, og vi mærkede det ikke. En let Rødme foer over Marias Ansigt: „kom, lad os skynde os!“ — sagde hun, og i et Dieblif stode vi i de Dandsendes Række. Det var en forunderlig Musik, vild og henrivende; der laae Noget deri, som forvirrede alle mine Sandser; med al sin Lystighed stemte den mig alvorlig, og rørte mit Hjerte paa en ubegribelig Maade. Jeg har hørt den engang før; men jeg mindes ikke hvor. Jeg saae paa Maria og mødte et Die, besjælet af den livligste, næsten barnlige Glæde: Dandsen og Musikken var vist nu hendes eneste Tanke. Men jeg — jeg tumlede hen, som beruset, og vidste ikke selv hvor jeg var. Med hende ved Haanden fløi jeg gjennem de svævende Rækker, og det var mig saa sælsomt lyksaligt, som var jeg løsrevet fra Jorden og henhviroledes med hende til Sphærerens Toner i det evige Rum. Saaledes har jeg aldrig før været tilmode. Mod Morgenstunden skiltes Selskabet ad. Jeg tumlede hjem og kastede mig paa mit Leie; i Dromme nød jeg Samtalen med hende og Dandsen igjen. Da jeg vaagne, syntes det Hele mig en lykkelig Drom.

Femtende Brevfragment.

Jeg har med H . . været ovre hos hendes Forældre. Det er mig saa vel, saa elskeligt der, som var jeg i min Faders

Huus, som vare mine Forældre komne til Live igjen og havde medbragt en Søster fra en bedre Verden, og som jeg kun havde drømt engang, at jeg var fader- og moderløs og forladt. Jeg kan ikke beskrive dig, hvad der saa forunderlig mægtig drager mig til disse Mennesker. Saa ofte jeg tør, uden Frygt for Paatrængenhed, gjør jeg mig et lille Vrende derover, nu med en Bog, nu med Musik, nu med en Blomst. Vore fleste Samtaler har hidtil været om Malerkonst og Digtetekonst, og jeg gaaer aldrig fra hende uden med de dybeste Følelser af Agtelse og Kjærlighed.

Hun havde nylig læst Don Carlos; den havde henrevet hende, og hun talte derom med Følelse og Begeistring. „Men“ — sagde hun — „Eet forstaaer jeg kun ikke: Don Carlos siger i sidste Akt:

„Ich habe

In einem langen, schweren Traum gelegen.

Ich liebte — jetzt bin ich erwacht. Vergessen

Sey das Vergangne!“

Det forstyrrer mig det Hele. Sin timelige Lyksalighed kan han opoffre; enhver jordisk Forbindelse kan han resignere paa, men hvorledes opoffre sit Haab om evig Lyksalighed?“

Saaledes tænker hun om Kjærlighed. — O! mon hun saaledes kunde være istand til at elske?

Sextende Brevfragment.

Det Gode staaer saa skjønt og klart for hendes Die, at det Onde selv kun bliver flygtige Skyer paa den lyse Himmel, som opløse sig i de evige Solstraaler og vorde gyldne Throner for Guds Engle, som nedstige at forkynde hans Herlighed. Talen var om et Helvedes Mulighed; men jeg blev stum, da

Hun sagde: „Barner! vil De vise mig et Helved, for at berøve mig en Himmel? hvor kan gode Aander være salige, naar der gives Fordømte, som lide evindeligt?“ — „Nei, nei“ — sagde jeg henrykt — „for Dem gives intet Helvede; thi De har Himlen“ Jeg holdt inde, for ikke at begaae en Daarlighed i min Glæde, eller vel endog sige — smukk: Ting.

Sjette Brevfragment.

„Blomsterne have et Sprog og et Afsyn for Uskyldighed og Kjærlighed“ — siger en Digter — og han har Ret; men Uskyldighed ene kan ikke forstaae det: der maa Kjærlighed til. — Jeg havde en sjælden Rose paa mit Bærelse; jeg bar den hen til hende; men da hun havde malet den, bad hun mig tage den tilbage. Jeg saae paa hende med et sorgmodigt Blik; men hun forstod mig ikke. Da brød jeg Blomsten af Stænglen og vendte mig bort, for at skjule min Smerte. „Hvorfor gjorde De det?“ — sagde hun — „den kunde jo endnu have blomstret længe.“ — „Nei lad den kun visne“ — svarede jeg — „den maa jo dog ikke længer være hos Dem.“ Hun slog det hen med Spøg, satte sig til Klaveret og sang:

„Hist oppe paa Bjergets Tinde
 Der staaer jeg mangengang,
 Og over Staven mig helder,
 Og seer herved i Bang.
 Da følger jeg Hjorden, som græsser;
 Min Hund mig den vogte kan.
 Herved er Hyrden nu kommen,
 Og veed ei selv hvordan.

„Der duster saa favre Blomster
 Rundtom paa Eng og i Dal;
 Jeg plukker dem uden at vide
 Hvem jeg dem give skal.
 For Regn og for Storm og for Uveir
 Berarer jeg dem saa om;
 Men Døren den bliver tilluftet,
 Og Alt er dog kun en Drøm.“

„En Regnbue staaer der hisset
 Over det Huus saa prud:
 Men hun er draget saa vide,
 Saa vide i Landet ud —
 Og langt i Landet og længer,
 Maastee over Havet med —
 — Bortdrager, I Hjørde! bortdrager!
 At Hyrden ei græder derved. —“

„Kjender De den Sang?“ — sagde hun — „den skal være af Goethe. Jeg vil tage den med paa Reisen for at synge den for min Bedstefader.“ — „Skal de bort?“ — spurgte jeg — og Blodet foer op i mine Kinder. — „Ja, om nogle Dage; det er min sædvanlige Sommerreise.“ — Jeg lovede at give hende nogle Bøger med — og gif.

— Jafte's silbig stod jeg udenfor hendes Vindue. Kullegardinerne vare nede, og Lyset var slukket i hendes Sovestue. Jeg gif forbi og tænkte paa min forskudte Rose.

Rosen.

„Du spied, o Rose! under min Haand;
 Jeg kjærlig dig pleied, du Spæde!“

Men over dig svæved en Veemods=Aand:
Hver Morgen maatte du græde.

Du græd hver Morgen og Aftenstund;
Du syntes at længes saa saare:
Selv føled jeg Længsel saa mangelund,
Dg derfor begreb jeg din Taare.

Jeg kjender, o Rose! en bedre Luft,
En Sol med renere Flammer:
Kom, Hulde! og spred din hellige Duft
Hift i min Elstedes Kammer!

Du smilede til mig saa englemild:
Du vilde mig gjerne forlade,
Dg for den Himmelskes første Smil
Udfolded du purpurne Blade.

Men see! hun gav mig dig atter hen,
Dg du maatte Hovedet bøie —
Du blegned og smilede aldrig igjen;
Dg mig randt en Taare i Die.

— Kom, Rose! følg mig paa natlig Sti!
Over Hytten glimter en Stjerne;
I Hytten hun slumrer. — Forbi — forbi!
For os lyser ingen Stjerne.

Attende Brevfragment.

Jeg var derhenne igaar. Hun pakkede ind; hun var ret glad over det herlige Reiseliv og nynnede en ny Sang. Hun mærker slet ikke, at jeg elsker hende, og hun er dog min eneste Tanke.

Naar hun er borte, kan jeg gaae her, som den Hyrde, hvorum hun synger, plukke Blomster uden at vide, til hvem jeg skal give dem, see paa det tomme Huus, om ikke Gud udspænder Haabets Bue derover, og sukke i Sandhed:

„Men hun er draget saa vide,
Saa vide i Landet ud,
Dg langt i Landet — og længer,
Maaskee over Havet med“

Tittende Brevfragment.

— „Hun er reist. Jeg stod hemmelig i mit Bindue i Bondehuset paa Skraaningen nedensfor Landstedet og saae hende stige i Vognen; men jeg vovede ikke at gaae over og hjælpe hende. O! den fordømte Belansthændighed! — Farvel, Farvel! hvissede jeg sagte, og var barnagtig nok til at troe, hun vist maatte høre det, uagtet jeg neppe kunde høre det selv. Hun hilsende en forbigaaende Betler; men mit Bindue vovede hun ikke at see ned til. Det passede sig maaskee ikke — eller vilde hun maaskee ikke? eller tænkte hun maaskee ikke engang derpaa? Nei — nei — Kjærlighed eller Had, men ingen Ligegyldighed!

Der ligger et Helvede i dette Ord: Ligegyldighed! jeg bliver saa kold om Hjertet, naar jeg nævner det, og jeg

tør ikke tænke mig det i sin hele afskyelige Tomhed, af Frygt for at blive affindig. Kom ikke til mig med din kolde Moral, at man skal beherske sig selv, at man skal overvinde sine Liden- skaber, og hvad de forresten hedde, disse gyldne Sententsspiller, hvormed I pine den Hjertesygge, uden at helbrede ham! det virker Intet paa mig.

Du, hvem Naturen gav den gyldne Gave,
 At vandre rolig Livets jævne Vej!
 Naar du mig seer forvildet tumle, rave —
 Fordøm mig ei!

Forgjæves du mig vise Raad vil give,
 Forgjæves er din Tale og din Trøst,
 Hvis ei du Lidenstabsens Rod kan rive
 Udaf mit Bryst.

Her ligger den i Hjertets Dyb begravet,
 Den Rod, som Rosentornen har udbredt;
 Her bruser det, som Stormen over Havet,
 Her — raser det.

Her brænder Luen, som mit Liv fortærer;
 Her boer Sirenen, som henriver mig;
 Her jeg mit Helved gemmer; her jeg bærer
 Mit Himmerig.

Ei Rolighedens Sti jeg kan betræde;
 Den gyldne Middelvei jeg kjender ei:
 Igjennem rædsom Dval og salig Glæde
 Der gaaer min Vej.

D! lad mig gaae! D! kald mig ei tilbage!
 Du, som vil fjerne hvad jeg martres ved!
 Med samme Haand du grusom vil borttage
 Min — Salighed.

— Men du, for hvem min Sjæl skal evig flamme!
 Gud eller Dæmon vorde du for mig!
 Elst evig — eller lad dit Had mig ramme
 Evindeligt!

Lyvende Brevfragment.

Det tomme Huus ligeoverfor var mig utaaleligt. Det var mig saa snevert, saa belæmret, som om Luften var forpestet, som om Husene klemte sig sammen omkring mig, for at kvæle mig. Jeg maatte afsted; jeg maatte ud i det Frie. Jeg tog Afsted med H... og vor Bert, og vandrede hen ad den Bei, hvor hun var fjørt. Der har jeg nu min Glæde af at betræde det Støv, hvori jeg maaskee dog kan see Sporret af de Hjul, som bortrullede hende. Og naar jeg kommer til et yndigt Sted, staaer jeg stille og tænker: her har hun vist ogsaa dvælet, af hiin Kilde har hun maaskee druffet; paa disse Blomster har hun maaskee hvilet; og jeg drifter ogsaa af Kilden, plukker af Blomsterne, og synes, jeg er lykkelig. Siig kun, det er Daarlighed! siig kun, det er Banvid! men det er en sed Daarlighed, det er et helligt Banvid —

Et og tyvende Brevfragment.

Hvor her dog er smukt og herligt ved Havet! Her slaaer Hjertet ei længer krampagtigt og vildt. — Jeg sad alene paa den steile Strandhøi. Jeg tænkte paa Ewalds Fiskere og „Kungsteds Lyksaligheder“ — Høit over mig rystede Skoven sine Iysegrenne Kroner; nedensfor mig rullede Bølgen mod Stranden; fremmede Skibe glede forbi; Solen gik ned over Havet og bestraalede fjerne ubekjendte Kyster; jeg saae vidt ud over Land, over Hav, og min Sjæl steg i salige Følelser.

Bed Stranden.

Det suser foroven
 I Egens og Bøgenes Grene;
 Det bruser forneden; det skulper fra Boven;
 Paa Brink sidder Digteren ene.
 Ton, Harpe! ton vidt over baltiske Sø!
 Ton vidt over Gessions D!

Ei her vil jeg sjunge
 Om Seirens blodfarvede Søner,
 Om Hæderens Ager, hvor Mordleer runge,
 Og Livet i Dødskampen stønner:
 Ei Elskeren lytter til Vaabnernes Gny
 I kurrende Skovduers Ly.

Ei her vil jeg synge
 Om Stormen paa fraadende Bølge,
 Om Heltenes Veie, hvor Bragene gynge,
 Og Havbjerge Ligene dølge:

Ei Elsteren vækkes af Stormenes Lyd;
 Han hviler og drømmer om Fryd.

Nei, stillere flyder
 Ei Bækken, hvor Roserne dufte,
 Og sagtere bæver og mildere lyder
 Ei Espen, naar Vestvinde lufte,
 Og blidere hvister ei Bindharpens Klang,
 End Gefions Havfruers Sang.

Med dem vil jeg synge
 Om Fredens og Kjærligheds Glæder.
 Lad Laurbær kun Heltenes Varder omslynge!
 For ringere Priis jeg ei qvæder:
 O! Hæderens evige Laurbær er Tant
 Mod Krandsen, som Kjærlighed bandt.

— I frodige Dale!
 Du rigdomhenbølgende Slette!
 I fredsomme Lunde, saa dæmrende, svalc,
 Som Løbværk om Vandrerens flette!
 I Enge, som tone af Høleens Klang!
 Fornemmer min hylende Sang!

Her true ei Fjelde;
 Her rulle ei stridige Strømme;
 Her fødes ei Tanter om herstkende Bælde;
 Her næres ei Stolthedens Drømme;
 Her skræmmer ei mægtige Lidenskabs Spor,
 Som raser — og kalder sig stor.

Nei, venlig og stille,
 O Sjolund! dit Eden indbyder
 Sin Yndling til Skygger, hvor speilklare Rilde
 Saa sagte blandt Blomster henflyder,
 Til mildere Glæder i Nøisomheds Bo,
 Til hulde, arkadiske Ro.

O! naar jeg saa banker
 I Herthas de hellige Lunde,
 Naar Hjertet saa let og saa fredelig banker,
 Og stormende Længseler blunde:
 Da troer jeg mig flyttet fra Dnsfernes Strand,
 Fra Bæsnernes dæmrende Land.

Og naar jeg saa stiger
 Paa Høien, ved Havet i Skoven,
 Og stirrer til fjerne, til fremmede Riger
 Saa vide henud over Boven:
 Da føler jeg stille, men dybt i mit Bryst
 Den høie, livsalige Lyst.

O! Fryd, som udstrømmer
 Ei blot fra de stigende Bølger,
 Men salig udqvælder fra Hjertet, som drømmer
 Og Diet sødtsværmende følger!
 Du aner et fremmed, et underfuldt Land
 Hinside det blaae Ocean.

Og Evighed kalder
 Jeg Havet, som grændseløst flyder,
 Og hieset, hvor Himlen paa Havet nedfalder,
 De Saliges Ryst mig indbyder:

Dg Elfov jeg nævner den salige Lyst,
Som hæver det anende Bryst.

— D! du, som oplukked
Mit Dje for evige Glæder,
Dg Freden indaanded i Hjertet, som sukked,
Dg græd i de jordiske Kjæder!
Dig favner og Herthas arkadiske D,
Min Sangs og min Kjærligheds Mo!

D! hvor du nu vanter
I Skov og ved rullende Bølger,
I Eng eller Dal — paa de vingede Tanker
Det elskende Hjerte dig følger;
Dg hvad du saa tænker, og føler og seer,
Den anende Aand er dig nær.

Naar Dalen sig hæver
Hift over de kronede Ege —
Naar Hinden paa balthiske Bølge hensvæver,
Dg Fiske i Trætoppen lege —
Naar Sjølund forvandles til isnende Fjeld —
Da isner først, Pige! min Sjæl.

Dg før skal jeg glemme
Det Tungemaal, Moder mig lærte,
Dg før skal Naturens den hellige Stemme
Ei meer tale høit til mit Hjerte —
Ja før skal jeg glemme det høieste Bud,
Før du af min Sjæl slettes ud.

— Tys, Hjerter! vær stille!
 Blied, som den Natur, dig omringer!
 Liig Rosen, som vugges paa sjungende Kilde,
 Til Bredden dig Livsbølgen bringer,
 Til Evigheds Bred under Kjærlighedsfang,
 Dmtonet af Harpernes Klang.

— Det suser foroven
 I Egens og Bøgenes Grene;
 Det brusar forneden; det skulper fra Boven;
 Paa Brink sidder Elsteren ene.
 Ton, Harpe! ton vidt over Gæsions D!
 — Hvor er du, min Kjærligheds Mo!

Et og tyvende Brevfragment.

— Jeg er atter i hendes Nærhed. Her blandt disse simple Mennesker er hun kjendt og elsket som et ophøiet, fortryllende Væsen, der hvert Foraar gaaer forbi deres Hytter, bringer dem Lykke til deres Gjerning og Trøst i deres Gjenvordigheder. Hun kommer mig for som hiin forunderlige Pige, hvorum Schiller siger:

„Beseligend war ihre Nähe,
 Und alle Herzen wurden weit;
 Doch eine Würde, eine Höhe
 Entfernte die Vertraulichkeit.
 Sie brachte Blumen mit und Früchte,
 Gereist auf einer andern Flur,
 In einem andern Sonnenlichte,
 In einer glücklichern Natur.“

Ø! mon det kun er saaledes hun kan elske, som en forbigående Skyttaand? og er det kun saaledes hun vil elstes igjen? —

Hos den gamle Fisser, under hvis Tag jeg hviler mig, saae jeg en Bibel, som hun havde givet ham, og som han hver Aften læser i for sin Kone og sine Børn. De holde ogsaa af mig, disse gode Menneſter, og de har gjeſtfrie lovet mig Huusly; thi her er intet Herberg i Nærheden.

Tre og tyvende Brevfragment.

— Den hele Aften har jeg siddet og leget med disse smaa uskyldige Børn, som hun holder saa meget af. Da Aftensmaaltidet var tilende, tog den Gamle sin Bibel ned fra Hylde, og læste hvad der saa trolig staaer skrevet om Jacobs himmelske Syn, om den hellige Stige, hvorpaa Englene stege op og ned, og hvorledes Herren stod foroven og sagde: „jeg er Herren din Fader Abrahams Gud og Isaacs Gud! det Land du ligger paa, det vil jeg give dig og din Aftom. Og din Slægt skal vorde som Støvet paa Jorden, den skal udbredes mod Aften og Morgen, Midnat og Middag, og ved dig og din Aftom skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.“

Her tog Oldingen sin Hue af og foldede sine Hænder og talte Jacobs Gud, at han ei lod Forjættelsen blive for-gjeves.

Og han læste videre: hvorledes Jacob kom til Brønden paa Marken, hvor Hyrderne laae med deres Hjørde, og hvor han først saae sin elskede Rachel, og hvorledes han løstede Stenen af Brønden for Hyrdinden, og vandede hendes Hjord og talte med hende og kysede hende — og græd af Glæde.

— Jeg bliver Barn paany hvergang jeg hører disse gamle patriarkalske Sagn, og jeg seer tilbage til hine simple Tider. Hvi er det ikke saaledes mere? tung hviler nu Stenen paa Kjærligheds Brønd: saaledes som hist kommer den Elskede os ikke her imøde, og kommer hun endog, saa maa Hjertet dog længe sukke og tie, før det tør tale, og vi tør ikke omfavne hende til Velkomst, som Jacob, og græde af Glæde; nu er det anderledes — Tiderne har verlet: vi vandre ikke barnlig længer i Morgenens Land; men som alvorlige Mænd staae vi Jispolen nærmere — —

Fire og tyvende Brevfragment.

Da jeg vaagnede imorges, og Solen skinnede lige ind paa mit Leie, forsvandt den Drøm, som jeg nu mindes og savner.

— Ei J mig vakte, venlige Straaler!
 Vidste J hvad J mig røved,
 Endnu en Stund J vist tøved,
 Og lod ham slumre, den eensomme Taaler.

D! han saa fødelig hvilte,
 Og i hans Slummer kom liflige, omme
 Kjærlighedsdrømme
 Og til den Sørgende smilte.

Halvdsød — jeg drømmed —
 Laae jeg paa Leiet, forvirret;
 Blodet ei mere i Arterne strømmed —
 Blikket mod Ewigbed stirred.

Rinden var blegnet,
 Hov'det paa Bryftet nedsegnet;
 Bristende ledte
 Diet om Den, det tilbedte.

— Himmel! — hun kom,
 Kjærlig sig over mig bøied,
 Fæled en Taare og vendte sig om;
 — Trøstet, jeg lukkede Diet.

Livet var svunden,
 Aanden til Frihed sig hæved —
 O! men i Spøgelsestunden
 Om de gamle Steder den svæved.

— Nat er det vorden:
 Maanen besøger de Døde i Haven;
 Græs staaer paa Graven;
 Der er saa stille paa Jorden.

Gjenfærdet spøger,
 Bister i natlige Vinde;
 Min Gravhøi jeg søger,
 Og finder — o Fryd! — en Kjærminde.

Løvet sig rører;
 Mennestefodtrin jeg hører:
 Hvo er du, som træder
 Blandt Gravene hist i de hvide Klæder?

Ved Maanens Skin
 Jeg kan hende kjende:

Hun staaer ved Hoi'en med Graad paa Kind —
O Fryd! — det er hende.

„Du havde mig kjær!“
— Saa hvister den sørgende Stemme —
„Nu først jeg seer det — jeg kan dig ei glemme —
Som du elsker Ingen mig her.“

Saalunde hun klager
Dg trøster den elskende Stygge.
Men i Aften det dager,
Dg med Drømmen bortflygter min Lykke.

— Ei J mig vakte, venlige Straaler!
Vidste J hvad J mig røved;
Endnu en Stund J vist tøved,
Dg lod ham drømme, den eensomme Taaler.

O! mon den ikke var profetisk, denne søde, veemodige Drøm?
Mon hun først da vil elske dette Hjerte, naar det brister af
haabløs Kjærlighed?

Fem og tyvende Brevfragment.

Tafte's sad jeg paa en Steen ved Stranden. Maanen spej-
lede sig i de klare Bølger; hist og her kom en Fisserbaad
iland, og Aarerne pladskede harmonisk i Vandet. En Fisser-
pige sad alene i en Baad og sang:

Det var en Aften silde,
Da Maanen skinned klar,

Den Smaadrenge sad saa stille
I Baaden hos sin Fa'er.

Da hørte han en Stemme:
„Kom hid, kom hid, du Smaa!
Her har jeg i mit Gjemme
Smaastjerner, gyldne, blaae.

„Dg dem jeg dig vil give,
Naar du vil gaae til mig
Dg stedse hos mig blive
Her i mit Himmerig.“

„Hør, Fader! hvad der synger!
Seer du den Pigelil?“
— „Sid stille! — Baaden gynger —
Lad sjunge Hvo der vil!“

Dg Stemmen sang: „du kjære,
Du lille Dreng! kom hid!
Her er saa godt at være:
Her skinner Maanen blid.

„Med Maanen skal du trille
Dg de Smaastjerner med.
Kom, leeg med mig, du Lille!
Kom! ellers blier jeg vred.“

„Hør, Fader! hvad hun siger —
See, see! hun nærmer sig!“
— „Sid stille — Bølgen stiger —
Barn! hold dig fast til mig!“

— Det var mod Midnatstide,
Da Maanen skinned klar,
Den Smaadrenge monne glide
Af Baaden for sin Fa'er.

Jeg følte mig besynderlig stemt ved den Sang. Ideen var den samme, som vi finde i de gamle Ræmpeviser om Havmanden — og om Ellekongens Datter og om Børnene, som Elverpigerne lovede Guld og grønne Skove, men gav kun en Græstov hver til en Grav. Og jeg tænkte over hvad vel Digterne vilde sige med disse Eventyr om overnaturlige Væsenner, som lokke Børn og uskyldige Mennesker til sig ved gyldne Løfter om himmelske Gaver, for at nedbrage dem i Graven. — Mon det ikke er Billeder paa ulykkelig Kjærlighed, som leder om Idealer paa Jorden, griber efter Maane og Stjerner, som vanvittige Børn, i de skuffende Bølger — og for-gaaer. — Jeg havde, uden at vide det, skrevet det elskede Navn i Sandet. — D! sad jeg end her paa en øde D, hvor intet Menneske hørte eller saa mig, hvor mine Ord vilde henvisste i Binden, og mine Skrifte tegn udslettes paa den nøgne Strand — jeg maatte dog udtrykke hvad jeg føler, udtrykke det i Digt og i Sang, og jeg maatte der, som her, udridse mine Kjærlighedsord i det flygtige Sand, skjøndt jeg vel vidste, at den næste Bølge vilde udslette det af Jorden.

— Du Skrift, som aldrig hendes Hænder rører!
I Tegne, som aldrig hendes Øie seer!
I Ord, som hendes Øre aldrig hører!
Hvi blev I til? hvi staaer I tause der?
Hvi staae I mørke paa den lyse Flade?
Hvi staae I der saa døde, arme Ord!
Hvi gaae I ei, og sjunge lydt og glade,

At Kjærligheden er end til paa Jord?
 — At! nei, der er en Lov, som Eder tvinger,
 En grusom Lov, som byder Eder døe —
 Den samme Lov, som stækker Haabets Vinger,
 Naar den vil slagge mod mit Hjertes Mø —
 Den samme Lov, som binder fast min Tunge,
 Som lænker fast min halvudstrakte Arm,
 Naar høit jeg om den Elskede vil sjunge,
 Naar jeg vil styrte til den Huldes Barm.
 — O grumme Lov! hvi maa jeg dig adlyde?
 Hvi maa min Kjærlighed i Lænker gaae?
 O! lad mig for et Dieblif dem bryde,
 De Baand, som Verden lægger Sjælen paa!
 Et Dieblif kun vil jeg frit udtale
 Hvad denne Barm indslutter som en Muur,
 Dg eensom Sjælens Flammeziffre male —
 — Forraad mig ikke, hellige Natur!
 Lad ingen kold, vanhellig Haand det røre!
 Udslæt det ikke, vilde Nordenvind!
 Indslut det kun, o Jord! men — taus og blind!
 Mit Hjertes Løndom vil du ei afløre.

Sej og tyvende Brevfragment.

O! var jeg en Ridder, saa kjæt og saa bold,
 Dg red i Turnering med Sværd og med Skjold!
 Dg bar jeg, du Skjønne, din Farve, dit Baand!
 Dg sad du i Kredsens! var Palmen din Haand!

Da skulde jeg slynge min Landse, saa fro,
 Dg sværge ved ridderlig Vre og Tro,

At ingen stolt Ridder skal vinde den Mø,
 For hvem jeg vil seire i Kamp — eller døe.

Dg kom der saa Kæmper, ja kom der en Hær
 Dg stilled sig mod mig med Landse og Sværd,
 Jeg ændsed ei Tallet, jeg æstsed dem ud,
 Dg stoled paa dig og paa mig og min Gud

Dg øved min Elskov en Manddom saa stor,
 Dg slog jeg de Riddere alle til Jord,
 Da vilde du række mig Palmen saa fro,
 Dg love mig Huldstab og qvindelig Tro.

Men sank jeg i Kampen, og blev det min Død,
 Jeg faldt dog med Ære, og Lønne var sød:
 Et elskende Blik du i Døden mig gav,
 Dg offred en Taare og Blomst paa min Grav.

Men, ak! see jeg bærer ei Sværd eller Skjold,
 Er ingen stolt Ridder, saa kjæk og saa bold,
 Ei kæmpe jeg maa om min elskede Mø,
 Vil gjerne for hende dog lide og døe.

I Hallen jeg triner umærkelig ind,
 Med Luthen i Haanden, med Beemød paa Kind,
 Min Vandring er stille, og blid min Natur,
 Ved Døren jeg stander, en bly Troubadour.

Jeg eier ei Gods, og jeg eier ei Guld;
 Min Fader og Moder de ligger i Muld.
 Med elskende Hjerte alene jeg gaaer
 I Verden den vide, og Strengene flaaer.

Om Elskov jeg sjunger, min Smerte, min Fryd,
 Om Skjønhed jeg sjunger og qvindelig Dyd.
 Til Den, jeg har kjær, fløi min Kjærlighed hen;
 Men Hjertet ei veed, om det elstes igjen.

I Hallen hun sidder den elskede Mø,
 For hvem jeg vil leve, for hvem jeg vil døe.
 D! turde jeg frem for den Herlige gaae,
 Og knæle — og frygtsomme Elskov tilstaae!

D! vilde hun høre de glødende Ord —
 Og smilende hæve sin Sanger fra Jord!
 D! vilde hun love mig Huldskab og Tro!
 Da skulde jeg gaae gjennem Verden saa fro.

Men blev hun fortørnet, da blev det min Død —
 Forbi var da Haabet og Drømmen saa sød;
 D! mon saa et Blik hun i Døden mig gav?
 D! mon hun saa offred en Blomst paa min Grav? —

Med denne Sang har jeg, under en halv spøgefuld Maste,
 i Selskab med nogle reisende Musici, selv introduceret mig i
 Huset hos hendes Bedstefader. Jeg gav mig tilkjende. Den
 Gamle fandt Spøgen ret artig og bad mig blive — hun for-
 lod pludselig Bærelset.

Syv og tyvende Brevfragment.

— Hendes Blik synes mig undertiden saa følelsesfulde; men
 hendes Tone, ah! den er dog for høflig, for fremmed, til at

være fortrolig. Hvi kan jeg ikke spørge hende i min Uro og Tvivl om, hvad jeg i min Eensomhed saa tidt har betroet de sause Bægge?

Du evig Elskte! tør jeg troe dit Die?
 D! tør jeg Røsten i mit Hjerte troe?
 See! Dnsket bygger Taarne i det Høie,
 Og der forsængelige Haab vil boe.
 Du evig Elskte! tør jeg troe dit Die?
 D! tør jeg det forvovne Hjerte troe?

Naar dybt dit Blik som i min Sjæl nedskuer,
 Og huldt dit Smil en Himmel aabner mig,
 Da vugger Hjertet sig i sine Luer
 Og hvisker sagtelig: hun elsker dig!
 D! er det sandt? — i saligt Haab jeg gruer —
 Du Elskelige! mon du elsker mig?

Dog seer jeg ei dit Die venligt straale
 Til Den, der sørger, og til Den, der leer?
 Af! er dit Smil da ikke Maanens Straale,
 Som lige huldt til hver en Skabning seer?
 D! kunde jeg dit Dies Dyb udmaale,
 Naar i dit Smil til mig — jeg skuer Meer!

Du evig Elskte! tør jeg troe dit Die?
 D! tør jeg Røsten i mit Hjerte troe?
 See! Dnsket bygger Taarne i det Høie,
 Og der forsængelige Haab vil boe.
 Du evig Elskte! tør jeg troe dit Die?
 D! tør jeg det forvovne Hjerte troe?

Otte og tyvende Brevfragment.

Naar Familien om Aftenen er samlet i Luemørket, og hun sætter sig til Klaveret og synger Aladdin's Buggesang ved hans Moders Grav eller skjen Valborgs Bise, staaer jeg ofte ved Binduet og seer hvor Skyerne vexe, medens Stjernen tindrer stadig paa sin Himmel — da kommer Tanken om den evige Høihed og Ro og letter enhver Steen fra mit Hjerte. Jeg vender mig rolig til hende og hører paa den fortryllende Stemme. Men naar saa Natten kommer, og de Andre gaae til Hvile, saa sidder jeg eensom paa mit Kammer og nynner en Buggesang for mit urolige Hjerte:

Hvad er det dog? hvad fattes dig, o Hjerte!
 Af! uforklarlig gaadefuld du er,
 Og, barnlig i din Fryd og i din Smerte,
 Du stammer kun om dunkle Følelser.

Vær stille, Barn! du gjør mig saa urolig,
 Og her er Ingen, som dig kan forstaae.
 Sov rolig, Barn! sov i din snevre Bolig!
 Sov sødt, sov sødt, o! hvil i Fred, du Smaa!

Af! nei, for dig er ingen Ro at finde —
 Siig, er du syg? hvad heller hungrer du?
 Lidt hører jeg, du sukker høit derinde,
 Og aldrig slumrer, aldrig hviler du.

Lidt bærer jeg dig hen, hvor Glæden støier,
 Blandt Menneskene bærer jeg dig om;
 Men Glædens høie Raab dig ei fornøier,
 Og Menneskenes Brimmel er dig tom.

Lidt bærer jeg dig hen til Tensomheden,
 Og i Naturens blide, stille Skjød;
 Men ogsaa der du sukker, midt i Glæden,
 Og skjult min Taare paa din Bugge flød.

Kun naar du hører søde Melodier
 Fra Harpens Stræng og Pigens høie Bryst,
 Da slumrer du i blide Phantasier,
 Og kan dog drømme om en dunkel Lyst.

O! ton da, Harpe! — Pige! lad din Stemme
 Indlulle venlig Barnet i mit Bryst,
 At det et Dieblif i Blund kan glemme,
 At det er sygt — og drømme Haab og Trost!

Ni og tyvende Brevfragment.

Tgaar sad jeg ene med hende ved Klaveret. Hun sang en Hymne af Thaarup saa skjont, saa følelsesfuldt; der glindsede en Taare i hendes Die, og i det Blik, hun gav mig, laae der Meer end Vensteb. Tilstaaelsen svævede mig paa Læberne; jeg vilde gribe hendes Haand og trykke den til mit Hjerte. Men da verlede hun pludselig Farve. Der foer en Isnen igjennem mig — jeg talte et Par Ord — og holdt inde. Hun slog nu Afforden til en Dands, og hvad var det for en Dands! det var de samme forunderlige Toner, som henrev mig saa ubegribelig mægtigt, da jeg dandsede med hende ved Bryllupet.

Du lystige, vilde, henhvirende Klang!
 Hvor griber du dybt i mit Indre!
 Jeg til dine Toner har danset engang,
 Seet Lamper som Stjernelys tindre;
 Og Stjerner og Himmel og Jord har jeg glemt,
 Og underlig Hjertet i Barmen var stemt,
 Som vilde det briste af Glæde.

O! du, som, omslynget af Gratiers Krands,
 I Hvirvelen med mig henvæved!
 O! hørte du ei i hiin rædsomme Dands
 Den Røst, som i Tonerne bæved?
 I den tumled Nina til Fløiternes Klang
 I Kjærligheds Banvid med Latter og Sang —
 Den Dands har vi danset tilsammen.

Tredivte Brevfragment.

— Der er foregaaet en mærkelig Forandring med hende, og jeg veed ikke om den spaaer mig Lykke eller Ulykke. Hun er ikke længer saa glad som før; hun seer ikke mere paa mig med dette muntre Smil, som har kostet mig min Rolighed. Men hendes Blik glider frygtsomt over mit Ansigt, som var det en mystisk Bog, hvori hun allerede havde læst for Meget. Hun undgaaer at være alene med mig, og naar jeg taler med hende, mærker jeg undertiden noget Bævende i hendes Stemme.

I dag har jeg ikke seet hende. Hun er ude at tage Afsted med en Nabofamilie. Hun vil nu reise tilbage til sine Forældre, maaskee for at undgaae min Nærværelse.

— — Kan hun da elske mig? Foragte mig kan hun ikke; men har jeg ikke vundet Meer, end hendes Agtelse — saa vil jeg tabe Alt.

Jeg gjør det sidste afgjørende Skridt. Læs her, hvad jeg skriver hende til!

Du, som, svøbt i Skjønheds Rosenklæde,
Gaaer i jordist Dragt, en himmelsk Aand!
Du, hvis Dje straal'er hellig Glæde!
Elste! see, mit Liv er i din Haand:
Som en eenlig Lampe svagt det brænder,
Vistende i Nattens Mulm og Slud —
D! bestjærm den huld med dine Hænder!
Eller — sluf den ganske ud!

Kan du elske dette dunkle Dje?
Det har stundom smilet, ofte grædt;
Længe har det stirret mod det Høie
Og om en fortrolig Stjerne ledt.
Mange Stjerner saae det koldt nedblinke,
Ingen, som det kunde tale til —
Ingen saae det sympathetisk vinke:
Derfor dæmped Graad dets Jld.

Kan du elske disse blege Kinder?
Glædens Rose blomstrer ei paa dem:
Kun hos dig jeg Glædens Blomst gjenfinder,
Eller hisset i et bedre Hjem;
See! jeg tabte den i Livets Bølge,
Da jeg vaagned af min Morgendrom:
Derfor maa den blege Ingling følge
Blomsten i den vilde Strøm.

Kan du elske dette hede Hjerte —
 Denne mørke Tale i mit Bryst,
 Dette Barn, som luller i sin Smerte,
 Dette Barn, som græder i sin Lyst?
 Kan du elske, hvad jeg ei begriber,
 Denne dybe Attraa i min Sjæl,
 Som i det Undelige griber
 Uden Maal og Grændseffjæl?

— D! saa slyng da dine Rosenkjæder
 Om min Harpe, om mit Digterliv!
 Bæf min Aand til bedre Bæsners Glæder
 Ved et mægtigt sympathetisk — Bliv!
 Lampen grib, imens endnu den brænder!
 See! den vifter saa i Mulm og Slud;
 D! beskjærm den huld med dine Hænder!
 Eller — sluf den ganske ud!

Et og tredivte Brevfragment.

Her sidder jeg nu en halv Dag paa mit Bærelse i den
 piinligste Forventning. Her ligger en skreven Sangbog
 Der staaer et Slags Bøn deri, som jeg har affrevet —

„Algode Fader,
 Som ei forlader
 Dit Barn i Nød!
 Du naadig veier
 Vor Kamp, vor Seier,
 Bort Liv, vor Død.

„Du Kraften maaler,
 Som virker, taaler,
 Hvor fast den stod;
 Og den, som segner,
 Du ei tilregner
 Det sjunkne Mod.

„Du Baandet prøved,
 Som lænked Støvet
 Til Jorden fast;
 Og ei du harmes,
 Men huld forbarmes,
 Om Baandet brast.

„Du Kampen kjender,
 Hvori du sender
 Din stærke Søn,
 Men strengt ei prøver,
 Hvor Smerten døver
 Den Svages Bøn.

„Som Dug i Vaaren,
 Du veied Taaren,
 Hvor tung den faldt.
 Jeg veed tilvisse,
 At paa min Jsse
 Hvert Haar er talt.“

*

*

*

— Endnu intet Svar. — Dog hiin Bøn har givet mig
 Mod. — Hvo der elsker, som jeg, maa elskes igjen — eller Kjær-

ligheden kommer ikke fra Gud, men er et menneskefjendt Bæfens Lune, som vil udspænde Sjæle paa Pinebænken. — Hvor kan jeg ogsaa tvivle? kunde noget Die i Verden sige mig Mere? — og Læben maatte jo være stum, til jeg gav den Frihed til at tale. Hvorfor er hun bleven saa alvorlig paa de sidste Dage? hvorfor er hendes Die saa dunkelt og hendes Kind saa bleg? skulde hun maaskee have elsket mig i Lønsdom, som jeg elskede hende? — O! hvi kom denne Tanke ikke før, hvis den ei var forfængelig? — Men hvorfor tøver hun da? betænke sig kan hun jo ikke; som det er, saa maa det jo være. Jeg beder hende jo ikke om hendes Kjærlighed, men vil kun vide, om jeg har den eller ikke. — En Bogn ruller for Døren — hendes Reisevogn! — Hvad har hun ifinde?

.... Hun er borte. Jeg har staaet i Vinduet og set hende rulle bort. Bevæget rev hun sig ud af sin Bedstefaders Arme, drog Sløret for sit Ansigt og — forsvandt.

To og tredivte Brevfragment.

— Jeg har staaet ved Evighedens Grændse. Jeg saae Jorden forsvinde for mine Dine med al dens Herlighed og Glendighed, og de Salige vinkede mig til mine Brødre, til min Fader og Moder i de evige Boliger.

Da jeg kom til mig selv igjen, saae jeg mig i hendes Bedstefaders Huus, omringet af hele Familien; og hvor glade modtog mig ikke disse gode Mennesker i Livet igjen! thi de troede mig allerede i Dødens Arme. — Men nei, aldrig har Livet saa mægtig gjennemstrømmet mit hele Bæsen, som nu,

da hendes gamle Bedstefader nærmede sig, trykte min Haand og hvistede: „Frisk Liv! kjære Barner! hun elsker Dem — hun har for længe siden betroet mig det. Nu kan jeg først sige Dem det. — Hun reiste bort, for at kaste sig i sin Faders Arme, førend hun kunde udsige det afgjørende Ord. Jeg har havt Brev. — Det er afgjort: — imorgen komme de begge.“

Hun elsker mig! — hører du det — hun elsker mig!
— D! hvormed har jeg fortjent denne Salighed?

Hun elsker mig! — sig, Himlens Hærskarer!
Siig, har I nogen Lyd, saa skøn som den?
Hun elsker mig — D! Guddom! aabenbarer
Du mig dit Liv i dette Ord igjen!
D! Salighed, som Hjertet ei kan gjemme!
D! Salighed, for stor til dette Bryst!
Hun elsker mig — o! hvor faaer Læben Stemme,
D! hvor faaer Harpen Toner til min Lyst!

Tre og tredivte Brevfragment.

Den stumme Glæde.

Hvor gaaer i det Fjerne din Bei? min Camenc!

Hvor toner din Sang?

Mon kun hvor en Vandrer gaaer sorgfuld og ene,

Din Læbe har Tone, din Harpe har Klang?

Mon kun, som en trøstende Engel, du træder

Til Kummerens Søn,

Hvor Savnet maa sukke, hvor Længselen græder,
Hvor Kjærlighed martrer i Løn?

Hvi flyer du, Gamene! hvi flyer du den Glade,
Som blusser af Fryd?

Hvi maa du hver lykkelig Elsker forlade?
Har Elskov ei Stemme? har Glæden ei Lyd?
Jo, Kjærlighed taler, hvor Kjærlighed græder;
Men stum er dens Lyst.

O! Himmel, hvi maa dine saligste Glæder
Forstumme i Menneskets Bryst?

Lad tie, lad tie, den Fryd, som opfylder
Den glødende Barm!

Lad tie den Lyst, som Guds Billed fortryller,
Mens Dyret sin Glæde udstønner i Larm!
Om Evigheds Fryd kun de Evige sjunge;
Men Menneskets Søn

Befigner den Gud, som gav Hjertet ei Tunge,
Men Rum til at fatte en Himmel i Løn.

Saa fly da, Gamene! saa fly kun min Himmel!
Dg ti ved min Lyst!

Mens, Elskede! i min Lyksalighed svimmel,
Jeg tier — og trykker dig tæt til mit Bryst.
— Først hisset hos Gud i de Saliges Rhynger,
I Engelenes Arm,

Jeg hæver min Røst — og den Salighed synger
Som fyldte den jordiske Barm.

Tilstaaelserne.

Saa var det mig, du tænkte paa,
 Naar tidt du i den hvide Sky henstirred,
 Imens din Fod ved Stranden sig forvirred,
 Til Stjernehimlen over Havet laae?
 O! hvorfor maa dog Tanken gaae
 Saa stille og umærket i det Fjerne?
 Dig søgte og min Sjæl, naar i den tause Stjerne
 Jeg over Oceanet saae.

Saa var det mig, til hvem det flyede
 Det stille Suk i eensom Stund,
 Naar Sommernattens lette Blund
 Bortveg fra Diet til i Øst det gryede?
 O! hvorfor vifter Elstovsuffet
 Saa stille og umærket hen?
 Dig nævned tidt din længselfulde Ben
 Med lønligt Suk, naar hist dit Lys var sluffet,
 Og han stod ene i sin Nat igjen.

— Og nu — nu er det Alt forbi:
 Hiin lange Savnets Nat den er forsvunden;
 Nu er den lyse Dag oprunden
 Med Jordens Fryd og Himlens Harmonie!
 Og Mulmet, som jeg raved i,
 Jeg seer tilbage mod ved Morgenstunden,
 Og der, hvor Suffet lød, hvor Savnets Dval er svunden,
 Der toner nu en salig Melodie!

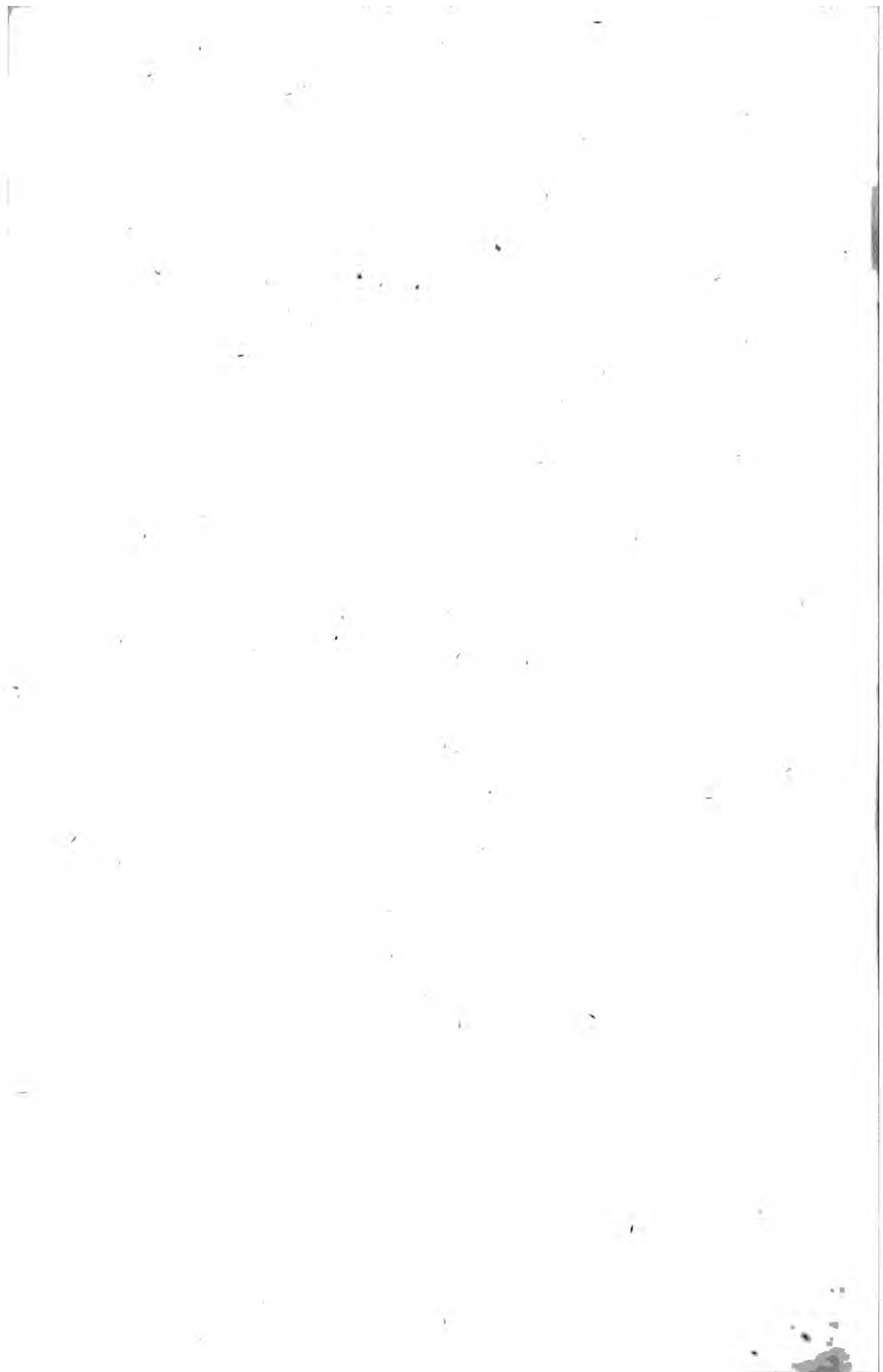
See nu — saa hvisker elstovsfulde Stemme —
 See nu hiint Fremtids dunkle Flor —

Det svandt — hist glimter nu en Verden stor,
Dg vi kan Gud i hvert dens Glimt fornemme.
O store Gud! lad os din Priis ei glemme
I denne Salighed paa Jord!
O gode Gud! hvor er vor Glæde stor!
For stor til sig i Barmen taus at gjemme.

I Hymner skal den tone ud,
I høie Hymner til Gud Faders Ære,
Dg Engle skal den til hans Throne bære,
Dg juble: Fryd! og Kjærlighed! og Gud!
Dg Gud! og Fryd! og Kjærlighed! skal være
Vor Lovsang til Livsfakten sluffes ud,
Dg naar den atter tændes hos vor Gud,
Skal Kjærligheden til hans Favn os bære.

Digte fra 1813 - 1818.

(Meest af Digtsamlingen „Julegaven“.)

Brødrene Carvajal.

I Castilien staaer en Klippe;
Ebro ruller ved dens Fod;
Naar paa Klippen Maanen skinner,
Luer Strømmen rød som Blod.

Hyrdepigen rørt den stuer,
Nævner Navnet Carvajal;
Men hvis en Tyran den viner,
Visselig! han blegne skal.

Fjerde Ferdinand sig glæded:
Der var Fest paa Kongens Slot;
Stolt Constanze af Navarra
Dandsed med Castiliens Drot.

Ridder Carvajal, den Tappre,
Drog paa hellig Balfart ud:
Frillen, som med Kongen dandsed,
Var den tappre Ridders Brud.

Mod Constanze af Navarra
Harmes Dronning, mumler Folk.
Lønlig ved Constanzes Lystslot
Blinker tidt Bandittens Dolk.

Dg en Nat, hvor Dolken blinker,
 Tvende Pilgrimsmænd der gaaer:
 Ridder Carvajal, den Tappe,
 Med sin Broder stille staaer.

Paa det skjøne Slot han stirrer,
 Tænker paa sin faldne Brud;
 Tvillingbroderen ham trøster,
 Taler om den store Gud.

Taus de gaae ved Ebros Bredder
 I den stjerneklare Nat;
 Nu et Jammerstrig de høre,
 Dg til Hjælp de styrte brat.

Men forsilddigt Bærget blinker
 I de tappe Brøders Haand:
 Alt Constanze af Navarra
 Har opgivet Liv og Aand.

Hingsten over Liget springer,
 Dg med Dolk i hvide Barm
 Død Constanze af Navarra
 Hviler i sin Ridders Arm.

Hovslag gennem Skoven runger;
 Brødrene ved Liget stod.
 Kongen af Castilien kommer,
 Seer den Skjøne i sit Blod.

Brødrene med Sværd i Haanden
 Stille staae paa blodig Bei;

Bundne de for Kongen føres;
 Lov og Ret dem undes ei.

Rasende han hyder: „Før dem
 Høit paa høiest Klippetop!
 Styrt dem ned, hvor Dybet fraader,
 Førend Sol i Øst staaer op!“

— „Ei for Dommen, ei for Døden
 Skjælver nogen Carvajal;
 Men jeg raader dig, o Konge!
 Fuldbend ei dit Syndetal!“

„Døm ei, at du ei skal dømmes
 Strængere, end du formaaer!
 Hvis du her os ei vil høre,
 Høst du os til Regnskab staaer.“

Saa den bundne Ridder taler.
 „Ei! — Afsted!“ — Iod Kongens Bud —
 Flux til Klippens Nas de føres,
 Stirre vidt i Natten ud.

Dg paa Pynten de udstrække
 Armene mod Himlens Blaa,
 Dg til Ustyldsvidner kræve
 Alle Nattens Stjerner smaa.

„Frelseren paa Jord vi søgte;
 Høit til ham nu gaaer vor Gang —
 Ebros skal vort Stov henrulle,
 Sjungende vor Seierssang.

„Men for alle Kongers Konge
 Vi vor Dommer møde skal,
 Naar i treti Dage Dybet
 Gjemmer Navnet Carvajal.“

Saa de taled og nedstyrted.
 Alle blegned, som det saae;
 Men om treti Dage Kongen
 Blegere paa Leiet laae.

Han til Dommen var indgang en
 Fjerde Ferdinand laae Liig —
 Uden Bod og sidste Salve
 Bortfoer Sjælen med et Strig.

Den indstævnte Konge nævnes
 Ferdinand endnu med Gru;
 Naar hans Liv er glemt paa Jorden,
 Kommes skal hans Død ihu.

Klippen truende hist stander;
 Ebro græder ved dens Fod;
 Naar paa Klippen Maanen skinner,
 Luer Strømmen rød som Blod.

Hyrdepigen rørt den skuer,
 Nævner Navnet Carvajal;
 Men hvis en Tyran den oiner,
 Bislelig! han blegne skal.

Til den fædrelandste Glio.

(b. 1ste Januar 1814.)

Hvo stander hist blandt sjunkne Bautaftene
 Dg leder om de tabte Spor
 Af Heltene, som vandred over Jord?
 Siig, høie Mø! siig, est du Melpomene?

Siig hende, staaer du, takkefuld,
 Med hævet Haand, med hævet Dje,
 Dg kalder frem det Store, Høie,
 Som sank i Muld —

Dog nei, hun grunder ei saa rolig,
 Saa langsom er ei Sanggudindens Gang:
 Hun stormer over Graven hen i Sang
 Dg vækker Ræmpen i hans stille Bolig.

Hun hæver Dolken mod hans Bryst,
 Hun i Begeistring Bennen saarer,
 Men læger ham igjen med Balsamtaarer
 Dg hvister blidt om Evighedens Trøst.

Men taus udforsker du det store Hjerte,
 Dg dømmes det med streng Retfærdighed.
 Du saarer ikke atter Den, som led —
 Men har ei heller Taarer for hans Smerte.

Dog derfor kan dit Die stue grant
 Hver Sjælens Fuld, som gjennem Taaren svinder,
 Hvorlunde i hver Tid, som svandt,
 Sig Aand med Aand og Daad med Daad forbinder.

Dg reen den blændende Bedrift
 For dig maa maskeløs fremtræde,
 Dg selv sig knytte til den store Kjæde,
 Hvis Led er Ziffre af din Runeskrift.

Med det Forgangne kun fortrolig,
 Du kold paa Verdens store Balplads staaer,
 Dg om den i sit eget Blod forgaaer —
 Du tøver ved det Svundne lige rolig.

Som tangklædt Klippe i oprørte Hav
 Skal vidne om dets Oprør, naar det falder,
 Saa vil du vidne for en ufødt Alder
 Om Verdenskampen paa dens Heltegrav.

Dog medens Bølgen fraader, Stormen hviner,
 Dg dynger Brag paa Brag og Liig paa Liig,
 Den rører dig kun ved en Yderflig,
 Mens grundende du gaaer blandt Borgruiner.

Der søger du forborgne Guld
 I gamle mosbegroede Rifter
 Dg vækker Oldtids slumrende Bedrifter,
 Dg drager atter Dannebrog af Muld.

O! kunde saa, med Læberne fortrolig,
Min Sanggudinde! du fra dit Aarhundred flye
Dg til en bedre Oldtid tye,
Dg paa en bedre Fremtid vente rolig!

Da skulde ei din Sang forstumme brat
Bed Krampedronet af en blodig Alder,
Som hylende i tunge Dødskamp raller
Dg seer fortvivlet mod en evig Nat.

Da skulde du ei Bidne være
Til dette Sodoma paa Jord,
Hvis største Dyd er — Brodermord,
Hvis største Skjændsel agtes for dets — Ære.

Da skulde du ei see med Dval og Harm
Dit skyldfrie Fødeland med Helvedslanger kæmpe;
Din Smerte skulde Røsten da ei dæmpe,
Din Harm ei sønderrive Stræng og Barm.

Men rolig, som din Søster hist, der skuer
Paa de henfarne Tiders Gang,
Bed hendes Haand du skulde høit i Sang
Til gamle Danmarks Priis udaande dine Luer —

At Helten, som til sidste Time slog
For Danas Frihed og for Dannerkongens Ære,
Forflaret i sit Drapa, kunde bære
Til Leding gamle Dannebrog.

Men see! urolig i sin Kummer,
 Paa Tidens Blodstrøm svømmer Sangens Mø,
 Dg Tonerne paa hendes Læber doe,
 Dg Harpen brister — og forstummer.

Til dig, o Elio! raaber hun:
 „D Søster! hæb nu du din Stemme!
 Dg lad mit Fødeland fornemme
 En Røst fra Graven i sin Trængselsstund!

„Lad de henfarne Tider tale
 Med Sandheds dybe Kæmperøst!
 At Aanden, som opflammed Fædres Bryst,
 Kan atter over Sønners Sjæl neddale.“

D Elio! naar om hundred Aar
 For vore Børnebørn du Tidens Skrift udfolder,
 Dg vore Dages Daad i Beieskaalen holder,
 Da lad dem see, hvad Trofasthed formaaer! —

At vore Fædre de i os kan kjende —
 Dg prise Gud, som af et oprørt Hav
 Drog liden Baad fra bundløs Grav —
 At de kan, frie som vi, for Fødelandet brænde!

Kong Baldemars Jagt.

(Et sjællandsk Folkesagn.)

Paa Sjølunds fagre Sletter,
Bed Østersøens Bred,
Hvor Skoven Krandsse flette:
Om Engens Blomsterbed,
Hvor Sølvorkilden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Der stolt, i gamle Tider,
En Kongebolig stod.

I Borgens gyldne Sale
Sig rørte muntert Liv,
Der høstes skjæmtsom Tale
Og lystig Tidsfordriv:
Kong Baldemar der bygged
Saa fast sit Kongehuus,
Som det hans Liv betrygged
Til Verden sank i Gruus.

Der Glædens Rilder fløde
Saa tidt med Druens Blod
Fra Vinterastenrøde
Til Sol i Østen stod;
Men i de lyse Dage,
I Sommer og i Høst,
Lod under Bøgetage
Den frie Kongelyst.

Da rørtes Horn og Bue:
 Med Kongen Hingsten sprang
 Og snøs i Solens Lue
 Og sig mod Skoven svang;
 Med lystig Jægerstare
 Paa hviden Ganger fløi
 Den Konge tidt med Fare
 Henover Stub og Hoi.

Som stærke Nordenvinde
 De Jægere henfoer —
 Da flyede Raaer og Hinde,
 Som Løv i Stormens Spor;
 Men i den raske Glæde,
 Ved Jægerhornets Klang,
 De glemte tidt at bede,
 Og høre Messesang.

Tidt, naar den arme Bonde
 Gik over Kirkesti,
 De Jægere og Hunde
 Foer lysteligt forbi;
 De lagde Hegnet øde,
 For bange Hind at naae,
 Og Agrens gyldne Grøde
 Nedtraadt i Støvet laae.

Da sukked arme Bonde
 Og sine Hænder vred;
 Men Jægere og Hunde
 Ei standsedes derved;

Lidt klynked saaret Hare,
 Mens Kirkekloffen klang,
 Da styrted i den Skare
 De Hingste mangengang.

En hellig Paassemorgen,
 Da Ottesfangen lod,
 Og af Langfredagsforgen
 Den store Fryd frembrød,
 Bildt Jægerhornet blanded
 Sin Lyd med Klerkers Sang,
 Og frygtsom Hare standed
 Midt i den Kirkegang.

Da treen mod vilde Skare
 Den Biskop, god og from,
 Bød i Guds Navn dem fare
 Langt fra hans Helligdom,
 Med Kirkens Band dem trued,
 Med Gud og Evighed;
 Men Kongens Harm oplued —
 Han svared stolt og vred:

„Fra mine Fædre rastes
 Mig gyldne Krone hen;
 Fra Paven Troen bragtes —
 Den kan han faae igjen.
 Hvis her jeg evig kunde
 Ved Jagten fryde mig,
 Jeg vilde ei misunde
 Vor Herre Himmerig.“

„Det Ord du vil fortryde!“
 Løb fromme Biskops Røst.
 Brat Jægerne bortflyede,
 Liig Trækfuglsværm i Høst;
 Og, stolt af Kongebyrden,
 Den hvide Ganger sprang —
 Og fnøs ad Sjælehyrden
 Og fjerne Dttesang.

— I Muld forlænge siden
 Kong Baldemar er lagt;
 Men sælsomt gennem Tiden
 Gaar Sagnet om hans Jagt.
 Tidt korsfer arme Bonde
 Sig end paa natlig Sti,
 Hvor Jægere og Hunde
 Ham suse vildt forbi.

Længst Sølvforkilden glider
 Nu ved Ruinens Fod,
 Hvor stolt, i gamle Tider,
 Den Kongebolig stod;
 Men i de Nætter klare,
 I Sommer og i Høst,
 Som af en Trækfuglflare,
 Fornemmes sælsom Røst.

Paa Gangeren, den hvide,
 Med luftig Jægerhær,
 Man seer da Kongen ride
 Saa bleg i Natten der;

Saalunde, mon man sig,
 Han bøde maa med Nag
 Dg vente paa Guds Rige
 Dg Dommens store Dag.

B e n n e m ø d e t.

(Til min Ven P. Dons.)

(1813.)

Der gaaer en venlig Aand
 Dg knytter Haand til Haand,
 Dg Tanke fast til Tanke gjennem Livet;
 Den aanded i min Sang
 Dit Hjertes stille Klang,
 Dg derfor har du Broderhaand mig givet.

Et Evangelium.

Gaaer gjennem Tid og Rum;
 Det har jeg hørt; det skal jeg aldrig glemme:
 Det klang til Barnets Sjæl,
 Dg mangan Juleqvæl
 Det sang om evig Vaar med Englestemme.

Men gjennem Verden gaaer
 En Fjende om og saaer
 I Hvedeagren Klint og Tidslær golde;
 Dg i det unge Sind
 Han kaster Tvivlen ind,
 At Troen ei skal Kløgtens Hænder folde.

Dg Klinten frodig groer,
 Dg Tidslen vorder stor,
 Mens Tvivlens Drm paa Hjerteroden nager;
 Dg Diet seer kun Strid
 Igjennem Rum og Tid,
 Dg Støvet vælter sig i Støv og klager.

Da synes Falskt os Sandt,
 De dybe Længsler Tant,
 Dg Daarlighed hvad Daaren ei kan fatte.
 Vi maale Stjernens Vei,
 Vor egen see vi ei,
 Men troe, for os er ingen Grændser fatte.

Vi vil de Stjerner smaa
 Paa Tankvinger naae;
 Men Bingen synker — brudt er Tankens Rjæde —
 Bansmægte maa vor Sjæl:
 Udtørret er det Væld,
 Som vied alt til evigt Liv de Spæde.

Naar Nøden da er størst,
 Hvo lædsker Sjælens Tørst?
 Hvo lader atter Livets Kilde springe?
 Det gjør den gode Mand,
 Som knytter Haand til Haand,
 Dg breder over Hjerterne sin Binge.

— — Jeg var i Fare stedt;
 Men Bingen var udbredt —
 Den visted blidt min Barndomstro tilbage:

Jeg fandt min Gud igjen,
 Jeg priste Frelseren,
 Og Glædestaarer dulmede min Klage.

Da var det, Ven! du kom,
 Saa venlig og saa from,
 Et Billed af den Ven, som jeg tilbeder;
 Og samlet i hans Navn,
 Velsignet i hans Favn,
 Vi ei adskilles skal i Evigheder.

Kom, ræk mig trofast Haand!
 Og med den gode Mand
 Hjælp du mig trolig Fjenden at betvinge!
 At vi til Frelseren
 I Børnehimmelen
 Kan os engang som Broderengle svinge!

Oldingen fra det 18de Aarhundrede. *)

(1815.)

Hvor er I nu, min Ungdoms store Drømme!
 Og hvor er I, som drømte fro med mig?
 Paa de forgangne Tiders Bølger svømme,
 Som Skygger, Drømmene blandt Brødres Liig.

*) Tilligemed det følgende Digt tilsendt Knud Lyne Rahbek og aftrykt med hans Bemærkninger i „Tilskueren“ Nr. 23 for 1815.

Alene staaer nu Oldingen tilbage,
 Og i en Verden, han ei kjender meer:
 Han viner intet Glimt fra hine Dage,
 Og Ingen, som forstod ham, meer han seer.

En yngre Slægt ham støiende omgiver;
 Den træder ned hver Blomst, han havde kjær;
 Og nye Viisdom haanende opriver
 Hvert Kundskabstræ, som gamle Frugter bær.

Hvad jeg foragted, Hoben nu tilbeder;
 Hvad jeg tilbad, foragter Mængden nu;
 Og Ingen nu, hvad mig fortrylled — glæder;
 Hvad jeg har frygtet, seer kun jeg med Gru.

Hvor er du, mit Aarhundreds største Tanke!
 Hvor er du, Glimt af bedre Væsners Fryd!
 Gigantisk staaer igjen hiin Aandens Stranke,
 Som eengang skjald for Frihedslurens Lyd.

Af Klippen ruller Stenen nu tilbage;
 Den trætte Sisyphus ved Foden staaer
 Og vil forgjeves atter den opdrage —
 I Evighed han aldrig Maalet naaer.

Saalænge Verden staaer, skal Vinter, Sommer
 Og Dag og Nat jo verle stadig fort;
 Hvi vil jeg haabe da, naar Lyset kommer?
 Hvi vil jeg frygte, naar det flygter bort?

Far hen, o Jord! flyv snart mod Solens Flamme!
 Og styrt tilbage snart i dybest Nat!
 Hæv dig, Guds store Billed! — spræng din Kamme!
 Indslut dig atter, Aand! i Fængslet brat!

Ei meer jeg vil din største Flugt beundre,
 Ei mere jamre ved dit dybe Fald.
 Om knuste Verdnens Dron end trindt mig dundre —
 Jeg tryk i deres Gruus begravet skal.

Hvad Stort paa Jorden nævntes, har jeg skuet,
 Og tidt jeg rødmets har, naar jeg det saae:
 Hvad Høit og Skjönt jeg saae, har mig opluet,
 Og jeg har seet det Herligste forgaae.

Farvel! Aarhundred! — nævn dig kun det vise!
 Jeg af din Buisdom dog saameget saae,
 At jeg kan fare hen — og Herren prise,
 At jeg har seet, og at jeg kan — bortgaae.

Ynglingen fra det 19de Aarhundrede.

(1815.)

Hvi klager du, Olding, fordi du er ene,
 Fordi dine Dromme med Lidenne svandt?
 Langt meer nu, end Drom, skal dig Morgnen forlene,
 Som af dit Aarhundredes Dæmring oprandt!

See! Skyggerne svinde, de sørgende, dunkle —
 Som Gjenfærd, de flygte for Morgenens Glans!
 See! Midnattens Taarer som Dugperler funkle
 Paa Rosernes friske sødtduftende Krands!

See! Livet gjenvaagner og dristig sig hæver
 Høit over sit Gravstedes nedstyrtede Muur!
 See! munter, en sjungende Genius svæver
 Henover den evige unge Natur!

Med Palmen i Haanden, han smiler, han vinker —
 Han aabner os Jordens og Himmelens Skat:
 En Verden han skuer, hvor Dagstjernen blinker,
 En Verden i Dybets den funklende Nat.

See! hvad der sig skjuler for Grandsterens Døie,
 Fremdrager han mægtig med underfuld Stav,
 Og sjunger om Aandernes Fryd i det Høie,
 Om Evighedsblomsten paa Oldtidens Grav!

See! Harpen han rører, og Tonerne trænge
 Sig gjennem Naturens fortryllede Land:
 De Fængslerne aabne, de Lænkerne sprænge,
 Gjenlyde fra Bjerg og fra Dal og fra Strand!

See! Korsets det hellige Banner han svinger:
 En Cherub, han stiger mod Himmelen glad,
 Medvifter os Himmelluft med sine Vinger,
 Og istemmer salig de Saliges Dvad!

D! hører du ikke, hvor Tonerne klinge?
 D! føler du ei dig lykkelig og fri?
 — See! Englen opløfter os høit paa sin Vinge,
 Og Verdnerne funkle og fare forbi!

Kirkelammet.

(Efter et sjællandsk Folkesagn.)

Der ganger et Sagn i Tommerup By,
 Saa underligt er det at høre;
 Ved Dvellen her i fortroligt Ly
 Til Sagnet jeg Harpen vil røre.

Da Tommerup Kirke sig hæved i Nord,
 De Trolde sig harmed og fnyste;
 Paa Stormens Vinger mod Spiret de foer,
 De mægted dets Grundvold at ryste.

Tre Gange opreistes det hellige Huus:
 Med Bievand Grunden besprængtes;
 Tre Gange sank det atter i Gruus:
 Af Troldene Korset fortrængtes.

I Sneverriis boede en hellig Mand,
 De Skoveremitten ham kaldte;
 Om ham de over det hele Land
 Saa mange Ferteegn fortalte.

Han Bærkbrudne læged med Blomsternes Saft;
 Han Døve og Blinde helbrebed;
 Forvildede Sjæle ved Ordets Kraft
 Til Frelserens Himmel han lebed.

Han kommen var hid fra den hellige Grav,
 Saa ydmyg og from i Aanden,
 Med Muslingekappe og Pilgrimsstav,
 Med en liden Pige ved Haanden.

Det Pigebarn fulgte ham, hvor han gif;
 I Skoven hun hos hannem boede;
 Hver Morgen hun øste af Kilden hans Drik;
 Hver Aften hans Fodder hun toede.

Hun gif ved hans Side; hun sov ved hans Fod;
 Af Oldingens Hænder hun spiste;
 Og naar han bad, som en Engel hun stod
 Og sjungende Frelseren priste.

Med Blomster i guldgule flagrende Haar,
 Med Korset i foldede Hænder,
 I hvide Klæder, gif Barnet i Vaar
 Til Engen, hvor Sneverriis ender.

Der vogted hun daglig et svanevidt Lam;
 Med det hun smaasnakked og leged;
 Den lille Yndling, saa kjælen, saa tam,
 I Engen sig tumled og qvæged.

Det Barnets fortrolige Stemme abløb
 Paa Eng, som i Oldingens Hytte;
 Tidt hviled det Hovedet i hendes Skjød,
 For til hendes Sange at lytte.

Tre Bintre Gubben i Hytten sad
 Og trøstede Unge og Gamle;
 Tre Somre gif Barnet med Lammet, saa glad,
 Paa Engen, Smaablomstre at samle.

Nu hortes det Sagn fra Lommerup By
 Om Kirken, som ei kunde bygges;
 Til Skoveremitten om Raad de mon tye,
 At det hellige Bærk maatte lykkes.

Da blegner den Olding om magre Kind;
 Han sukker, og tøver at svare.
 En Løndom han gjemmer i tankefuldt Sind;
 Den maa han nu lydt aabenbare:

„Ei Dnm maa nage paa Træets Rod,
 Hvis Træet Frugter skal bære:
 Ustyldig og reen, som Frelserens Blod,
 Hans Kirkes Grundvold maa være.

„Skal Livets Paulun paa Jorden bestaae,
 Paa en levende Grund det maa bygges:
 Det Døde maa ved sig selv forgaae —
 For Frelsen et Dffer maa smykkes.

„Et Dfferlam har jeg, uskyldigt og hvitt;
 Det smykker med festlige Krandsse!
 En Barnehaand lede til Graven det blidt!
 Dg fro det paa Veien skal dandsse.

„Lad Ingen det røre med Staal eller Haand!
 Frivillig i Graven det springe!
 See! da skal en hellig, en levende Aand
 Paa Dfferet Templet fuldbringe.“

Saa taled den Gamle. — Med taarefuldt Blif
 Den Pigelil Lammet fremledte,
 Dg frandsset, med Barnet det dandsende gif
 Diden, hvor dets Grav de beredte.

Selv sprang det i Hulen; det Pigebarn græd;
 Men dog gjennem Taarer hun smiled,
 Dg kasted Smaablomster i Hvelvingen ned;
 Fro Lammet paa Blomsterne hviled.

Tilmuret blev Graven, mens Psalmerne lod,
 Dg Bievand Grundvolden væded;
 Snart Kirken sig reiste, hvor Taarerne flød,
 Dg Dfferet Bærket nu freded.

Men sorgfuld i Hytten den Pigelil sad
 Hos Gubben i Skoven, og sukted;
 Endnu sang hun Psalmer, naar Dldingen bad;
 Men aldrig et Die hun luffed.

Hver Nat stod hun op og paa Stjernerne saae,
 Som fjernt over Kirken nedfunkled;
 Dg saae hun et Lam mellem Buskene gaae,
 Blev Diet af Taarer fordunklet.

Saa sad hun ved Bindvet i Skovhytten der
 En høihellig Julenat ene,
 Dg saae baade Maane og Stjernesfjær
 Gjennem Bøgenes riimfrosne Grene.

Dg see! — da dandsed for Hytteus Dør
 Et Lam, som med Kraudse ombundet;
 Saa glad ret aldrig hun følte sig før —
 Men see! nu var Synet forsvundet.

Dog var det som Barnet det Vink forstod:
 Et Juleqvad fro det istemte,
 Saa slumred det ind ved den Gamles Fod
 Dg al sin Rummer forglemte.

Uf varslende Drom den Gamle opsoer —
 Død laae ved hans Fødder den Spæde;
 I Sneen ved Døren han kjendte de Spor,
 Som Kirkelammet mon træde.

Snart Pilgrimmen døde og lagdes i Jord;
 Ved Sneverriis hvile hans Bene.
 Gudfrygtige Bonde qvæget sig troer,
 Maar han beder paa Gravhøiens Stene.

End ganger det Sagn over Land, over By:
 — Heelt sælsomt det er at fornemme —
 Hver Gang der en Kirke skal bygges af ny,
 Et Liv den i Grunden maa gjemme.

End ganger et Sagn over viden D:
 — Saa underligt er det at høre —
 Hvergang der et lidet Barn skal døe,
 Det Kirkelam danser for Døre.

Edelbert og Augustinus.

(En Legende.)

Mægtigt frem af Troen drevet,
 — Korset i den fromme Haand,
 Diet glad mod Himlen hævet,
 Dg af Kraftens gode Aand
 Lønligt underfuldt omsvævet —
 Augustinus vandred om
 Dg forkyndte Christendom.

Dver Bjerg og salten Bove
 Han blandt Hedninger ombrog,
 Lærte dem Guds Søn at love,
 Tyded dem hans Viisdoms Bog;
 Dg han kom til Bretlands Skove;
 Der i Mørkheds Ly han saae,
 Skumle Afgudstempler staae.

Gudebilleder han skued,
 Hugne ud af sorte Steen;
 Blodbestænkte Altre lued
 Mellem hvide Dødningsbeen;
 Dg han forsed sig og grued,
 Gif for Edelbert at staae,
 Dg til Kongen taled saa:

„Konge! vil du salig være,
 Dyrk den Gud, paa hvem jeg troer!
 Lad mig kynde Jesu Lære!
 Tag hans Kors, og hør hans Ord!
 Bedre Jorden kan undvære
 Maanens Straale, Solens Ild,
 End det Lys, jeg tænke vil.

„Falske Guder I tilbede,
 Som ei Sjælen frelse kan;
 Jeg til ham vil Eder lede,
 Som alene er i Stand
 Til at styrke og helbrede,
 Til at kalde Verdner frem
 Dg igjen — at knuse dem.“

„Hvordan skal din Christ jeg kjende?
 Aldrig jeg hans Ansyn saa;
 Hvorhen jeg vil Diet vende,
 Seer jeg Mennesker kun staae;
 Dg maa dig din Gud nu sende,
 At jeg ham tilbede skal —
 Hvad bekræfter mig dit Kald?

„Kan du mig et Tert. gn vise,
 Mægtig styrkende din Tro,
 Nu, saa skal din Gud jeg prise,
 Troe som du og vorde fro;
 Men kan ei din Magt bevise,
 At en Gud dig hid har sendt —
 Saa er her din Tale endt.“

„Konge!“ — svared ham den Fromme —
 „Salig Hver, som seer og troer!
 Mere salig, Hvo kan komme
 Til Forvisning ved et Ord!
 Er dig Herrens Taler tomme,
 Er hans Røst ei sand og stærk —
 Troer du intet Underværk.“

„Christen, ti!“ — den Konge svarer —
 „Menneskelig Kløgt formaaer
 At udspænde Sjælen Snarer,
 Helst naar selv den tvivlsom staaer;
 Hvor en Gud sig aabenbarer,
 Vil jeg see hans Guddoms Spor —
 Troer ei Menneskenes Ord.“

„Dine Fædre dig oplærte
 Til at troe den døde Christ;
 Du det greb med barnligt Hjerte,
 Og nu tykkes det dig vist;
 Mine Guders Flamme næрте
 Mine Fædre førend jeg —
 Og jeg dem forlader ei.“

„Deres Billeder jeg skuer
 I den dunkle Dfferlund,
 Tænder deres Alterluer,
 I den tause Midnatsstund;
 Naar for deres Harm jeg gruer,
 Knæler jeg ved Altrets Fod
 Og forsoner dem med Blod.

„Du, som mine Guder hader!
 Du, som dem omstyrte vil!
 Fly, før deres Harm sig bader
 I dit Blod til Tymbelspil!
 Viid, naar atter du oplader
 Læben i min Kongehal,
 — Guderne du offres skal!“

Saa Kong Edelbert ham svared;
 Augustinus taus bortgik.
 Ei han Hedningen opflared,
 Gik med taarevædet Blik;
 Men i Natten aabenbared
 Sig for ham en Engel skjon,
 Hvistet til hans Sjæl i Løn:

„Augustinus! mistviol ikke!
 Underfuldt er Herrens Raad;
 See! han maa sin Engel stikke,
 At berede dig din Daad:
 For de vilde Hedningblikke
 Skal din Frelser træde frem,
 Og til Andagt smelte dem.

„See! jeg har hans Afsyn malet,
 Som i Himlen jeg det saae:
 Andengang paa Jord neddalet,
 Skal i Farveglands han staae,
 Som han aanded, som han taled
 Hisset i Gethsemane —
 Augustinus! vaagn, og see!“

Englen taug, og var forsvunden,
 See! og det var Morgenrød.
 Augustinus, vakt af Blunden,
 Saae — en Glædestaare flød
 Ned paa Leiets — den var runden,
 Og det klare Døie saae
 Jesu Billed for sig staae —

Himmelst, salig, som han leved,
 Med det høie Guddomsblik,
 Som til Faderen sig hæved,
 Mens han Martyrgangen gif. —
 Augustinus saae — og bæved —
 „Du min Frelser!“ — brød han ud —
 Knæled — bad — og priste Gud.

„Jeg dig seer i Glands nedstige,
 Ei af menneskelig Haand
 Stillet frem for Dødelige —
 Det kan kun en salig Aand,
 Englen kun, som i Guds Rige
 Afsyn imod Afsyn saae
 Dig, vi blindt tilbede maae.“ —

Med det underfulde Billed
 Augustinus vandred fro,
 For Kong Edelbert det stillede,
 Knelede, raabte: „See! og tro!“
 Kongen saae — en Taare trilled —
 Andagtsfuld han sank til Jord:
 „Herre!“ — sagde han — „jeg troer.

„Jeg har seet ham — jeg ham kjender:
 I min Drøm han for mig stod;
 End hans Glands mit Die blender —
 Med det Blik han mig forlod —
 Saadan foldet var hans Hænder —
 Det er ham — jeg veed det vist!
 Vær mig naadig, Jesus Christ!

„Du, som mig hans Billed viser!
 Store, underfulde Mand!
 Salig jeg din Gud nu priser;
 Tolk ham i mit ganske Land!
 Viis os Himlens Paradiser!
 For os i din Frelfers Favn!
 For os did i Jesu Navn!“ *)

*) At den hellige Augustinus, da han blev sendt til England for at omvende Hedningerne, lod sig see for Kong Edelbert med et Solvorsk og et malet Billede af Frelseren, er historisk vist (see Beda's Historia ecclesiastica gentis Anglorum L. 1. C. 25), og at der i Christenheden har været Billeder, som man ikke ansaae for Værker af mennesselig Haand, og som derfor kaldtes *Αχειροποίητα*, da de sagdes at være malede af Engle eller salige Aander, fortæller blandt Andre Fiorillo i sin Geschichte der Künste und Wissenschaften, 1ster Band, Pag. 46.

Cort Adeler.

Cort Adeler var sig en Helt, saa stærk;
 Hans Ry foer saa vide om Lande;
 Han øved saamangent Manddomsværk
 Alt ved de fremmede Strande.

I Myklegaard hørtet hans Navn med Skræk;
 De Tyrker kun lidet ham hued:
 Han slog saamange med Sværdet kjæk;
 Fem Tusind med Lænker han kued.

Ved Tenedos toned hans Seiersfang,
 Mens eenlige Snekke han boded;
 Da kom Hr. Ibrahim, stærk og lang,
 Af Harmen den Muselman gløbed.

Med tusind Mand han mod Helten foer —
 Ham tyktes Seiren alt vunden;
 Paa søndrede Snekke de sprang ombord
 Og raabte paa "Christenhunden."

Paa Dækket der øves saa haard en Færd;
 Saamangen Christenhelt bløder:
 Cort Adeler slynger sit gode Sværd —
 Han flux den Muselman moder.

Hr. Ibrahim efter hans Hoved slog;
Men det vilde Helten ei slippe:
Med høire Arm han det Hug modtog;
Men nu vilde Styrken ham glippe.

Med venstre Haand tog han Sværdet fat,
Dg nu foer han ikke med Rempe:
Paa Dækket der faldt et Hoved saa brat —
Det tabte den tyrkiske Kæmpe.

Nu faldt hver Muselmans Sværd og Mod:
Som Dyr de lode sig binde;
Fra Tenedos seiled den Kæmpe god
Med Seir, for flyvende Vinde.

Cort Adeler frem for sin Konge stod —
Ei Heltens Hæder var ringe:
Et Banner han lagde for Kongens Fod
Dg Ibrahims vældige Klinge.

Nu ligger Helten i sorten Muld;
Han kløver ei flere Pander;
Men Danmark gjemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

Raphael og hans Madonna.

For fuldendt Værk i Templets Buer
 Han staaer med Penslen i sin Haand;
 Han taus paa Altertavlen skuer,
 Hvor, skjult i jordist Klædebon,
 Fra omme Moderbliske luer
 En elskelig, en salig Aand.
 — „D! saae du, Raphael! det Billed
 I Himlen, som du her fremstilled?“

„Nei!“ — svarer han — „Naturen viste
 Paa Jorden mig, hvad skjønt jeg saae;
 Jeg ei mit Ideal forliste
 Blandt Stjerner hist i Æthrens Blaa;
 I Herrens Værk jeg Herren priste,
 Og kan min Konst Naturen naae,
 Saa vil jeg knæle og tilbede
 Det skønne Himmelske — hermede.

„See! da jeg om Guds Moder ledte
 I mine Længslers Stjernenat,
 Jeg skued aldrig den Tilbedte:
 Tidt Haanden tabte Penslen mat;
 Forgjeves jeg min Arm udbredte —
 De Syner kom og svandt for brat;
 Men til Naturens Barm jeg ilede;
 See! der den Hulde til mig smilede.

„Jeg saae en skøn livsalig Dvinde
 I Hyttens Dør ved Morgenrød,

Saae Moderglædens Taare rinde
 Paa Barnet i den Frommes Skjød:
 O! — brød jeg ud — ja det er hende!
 Naany hun er til Verden fød;
 Forherliget i Konstens Rige,
 Hun fra Naturens Barm skal stige!

„See! der hun staaer nu med den Spæde,
 Som fordum hun ved Krybben stod,
 Med stille, salig Moderglæde,
 Belsignet, skjon og from og god;
 Jeg elsker hende — men tilbede
 Og smelte hen ved hendes Fod
 I salig Andagts Dieblikke —
 Af nei! det kan en Christen ikke.

„O! sig mig, har mig Konsten svedet?
 Og har jeg ei Naturen naaet?
 Jeg er dog ei fra Monstret veget,
 Har Skjønheds Lov ei overtraadt —
 Og dog her mangler mig saa Meget:
 Vel smiler Diet himmelblaat,
 Lyksaligt, som paa Jord hun leved,
 Men ei som hun til Himlen svæved.

„Det er en skjon, men jordisk Dvinde,
 Som, med en Guddom paa sin Arm,
 Alt feler Guddomsfyd oprinde
 I den udfyldte Moderbarm;
 Men ei jeg knæle kan for hende —
 Natur, Natur! hvor er du arm!

Banhellig Haand! du Penslen taber,
Du ingen hellig Jomfru skaber."

Urolig høie Konstner vanker
Fra Værk til Værk med fredløst Sind.
En Aften stille Hjertet banker,
Mildt blusser Flammen paa hans Kind,
Dg med guddommelige Tanker
I himmelft Fred han slumrer ind —
Da staaer i Dromme for hans Die
En Lysets Seraph fra det Høie.

„See!“ — hvisker Englen — „hifst hun svæver;
Men ei paa Jorden meer hun gaaer.
Hvis bidhen ei du Diet hæver,
Det Himmelfte du aldrig naaer:
Hun jordift i Naturen lever;
Men hellig kun for Gud hun staaer —
See, Konstner! — see! for Synet svinder! —
See — hvad du ei paa Jorden finder!“

Han faae og — vaagned; men et Billed
Af hvad han faae — blev i hans Sjæl,
Dg andagtsfuld han det fremstilled
Med Farver, som fra Lysets Væld
Udstrømmed og besjælet spilled
Kun for en Aand, som Raphael —
Dg skjon, som hifst i Himlens Rige,
Saae Jorden den Ubdelige.

Alverdens evige Forsoner
Oplofter hun som Barn igjen,

Mens over alle Verdens Throner
 Paa lette Sky hun svæver hen;
 Det er som hele Himlen toner —
 Cheruber trindt omjuble den;
 Men nedenfor to Engle hulde
 Fra Jorden skue længselsfulde.

Dybsindig Buisdomsenglen skuer
 I ydmyg Frastand op mod Gud
 Og søger over Himlens Buer
 Det Lysets Væld, som hist randt ud;
 Og did, hvor Skjønhedsstjernen luer,
 Hvor Aandens hellig rene Brud
 Staaer evig salig og ophøiet —
 Did hæver Konstens Engel Diet.

Nu henrykt selv den Kunstner knæler,
 Tilbedende, i Støvet ned —
 Paa Guddomsblikket Diet dvæler:
 „Ja, jeg har seet din Herlighed!
 Din Aand min Aand først gudbesjæler,
 Hensmeltet i din Kjærlighed —
 Hvad skjønnest mig Alverden giver
 Kun Døververdens Bliv opliver!“

Alfonsus de Gusman.

Paa Tariffas høie Mure
 Stod Alfonsus, klædt i Jern.
 I hans Haand det christne Banner
 Baied stolt, et helligt Bærn.

Maurerne trindt Muren larmed;
 Spaniens Helte modig stred,
 Af Alfonsus Røst opflammet,
 Medens Børn og Qvinder græd.

Dog Alfonsus var en Gubbe:
 Heltens Lok var hvid som Sne;
 Derfor Banret kun han hæved,
 Kunde kun paa Kampen see.

Men hans Stemme, som en Helgens,
 Styrked Heltene i Dyst.
 Fremmerst stred hans Søn i Hæren;
 Faderen det saae med Lyst.

For den unge Ridders Landse
 Veg de Maurers vilde Hær;
 Men den brast i Baabenbraget,
 Just som Seirens Stund var nær.

Fremad atter Fjenden styrked,
 Slagne Spaniens Helte veg,
 Og Alfonsus Søn stod ene
 I den grumme Baabenleg.

Ovrvældet og afvæbnet,
 Lænkebunden, Helten stod;

Faderen det faac og blegned,
Stytted Banret ved sin Fod.

Læt mod Muren Fangen førtes —
Høit Heroldens Stemme lød:
„Dplad os Tariffas Porte!
Eller see din Alfoms Død!

„Dvergiv det christne Banner!
— Hør, Alfonso! og adlyd! —
Eller see din Søn nu bløde,
Gjennemboret af vort Spyd!“

Gubben stift paa Sønnen stirred,
Saae ham i den ædle Sjæl,
Saae ham i det lyse Die —
Dg forstod ham saare vel.

Høiere han Banret hæved,
Laug og kasted ud en Dolk
Over Muren — og bortvendte
Blege Afsyn mod sit Folk.

Folket høit et Skrig udstødte —
Gubben som af Drøm opfoer:
„Hvad er skeet?“ — „Din Søn er myrdet —
Det er skeet, det grumme Mord.“

„Nu, saa være Herren lovet!
Fiendens Seiersskrig ei lød;
Følger mig nu! Seir er vundet!“
— Hed paa Jord en Taare flød. —

Brat han over Muren styrted —
 Banret flagred i hans Haand,
 Og forfærdet Fienden flyede,
 Som bortjaget af en Aand.

Korsets Helte Gubben fulgte;
 Maurerne i Græsset bed;
 Men Alfonso, som en Helgen,
 Over Balen taus fremsfred.

Seierfront, han kom tilbage —
 — Banret i den matte Haand —
 Paa Tariffas Muur det planted,
 Og opgav den høie Aand.

Elskovsbladet.

Hører du, Elfte! hvad hvissende bæver
 Gjennem den tause, fortrolige Luft?
 Hører du Stemmen, som sjungende svæver
 Over dit Leie i Lilleduft?

Det er min Kjærlighedsengel, som bringer
 Lønlige i Matten et Kjærlighedsqvad,
 Vifter Belsignelser med sine Vinger,
 Strøer paa dit Leie et Lileblad.

Kan du det venlige Budskab fornemme?
 Seer du min Elskovs ustyldige Brev?
 Hør hvad den hvisser, den lønlige Stemme!
 Hør, hvad paa Lilien min Genius skrev:

Her er saa tyft i det eensomme Kammer;
 Nattens Smaaastjerner de glimte herind;
 Kjærlighedsfaflen paa Himmelen flammer;
 Elstereen nynner, saa stille i Sind.

Mon hun nu slumrer, min elskede Pige?
 Eller hun vaager og tænker paa mig?
 Mon hun nu drømmer om Himmelens Rige?
 Taler med Gud — eller beder for mig?

Venlige Stjerner! o! stuffer mig ikke!
 Siger mig, om I min Elskede saae!
 Tyder jeg ret eders tindrende Blikke?
 — Ja, I har seet hvor den Indige laae.

Hellige Maane! saa livligt du flammer,
 Smiler saa venligt til Sangeren ind:
 Du var vist og i min Elskedes Kammer,
 Kysfede fromt den uskyldige Kind?

Himmel! o! skal jeg dig ikke misunde,
 Send mig din Kjærlighedsgegnis hid!
 Og lad den Elskede sødelig blunde,
 Medens den nynner, saa venlig, saa blid!

— Hører du, Elskte! Det hvister, det bæver
 Gjennem den tause, fortrolige Luft!
 Det er min Engel, som sjungende svæver
 Over dit Leie i Lilleduft.

Thomas Bugge*)

(Afsjunget ved hans Jordefærd).

Du, som udgrandsted Stjernaens Bei,
 Dg speided fjern Kometens Komme!
 Hvor er du nu? — Vi see dig ei:
 Dit Lys er slukt; din Tid er omme.

Planeten ruller fort sin Gang;
 I Støvet synker dens Dpdager.
 I Vinternatten, mørk og lang,
 Den høie Wiisdomsengel klager.

Han seer ei meer sin Indling hist
 I Midnatsstunden eensom stande
 Dg stirre paa Guds Himmel vist
 Dg paa dens høie Tryllelande.

I lyse Stjerneglands de gif
 Saa stille over Gubbens Jøse;
 Han fulgte dem med Grandsterblif
 Dg maatte deres Bei afridse.

D! mangengang vist Griften gled
 Af Haanden ham, mens fra det Høie
 Et Glimt af evig Salighed
 Gjenstraaled i det vaade Die.

D! mangengang vist Suktet steg
 Fra Gubbens Barm med hellig Længsel,

*) Den bekjendte danske Astronom, fød den 12te October 1740, død den 15de Januar 1815.

Mens Stjernen i det Fjerne veg,
Dg Aanden rørtes i sit Fængsel.

Nu er det sprængt — nu seer han klart
Hvad gjennem dunkle Glar han skimted:
Nu er det Lys ham aabenbart,
Som her i brudte Straaler glimted.

Lykkelig Hvo paa Jorden saae
De fjerne Glimt med aabent Die!
Dog — Verdens Kundskab skal forgaae,
Men Længslen ei, den evighøie.

Den stiger over Grav og Muld:
Den stræber evig mod det Fjerne,
Dg, som en Cherub, andagtsfuld,
Den flyer fra Stjerne og til Stjerne.

— O! saligst du, som Fængslet brød,
Dg agted bedste Daad selv ringe!
Dig hæver over Larvens Død
Den store Kjærlighedens Vinge.

Dig følger Haabet paa din Vej;
Dg Troen med sin Lilliestængel;
Paa Jord dit Minde glemmes ei —
See! hist dig hilser Lysets Engel.

„Velkommen! Aand fra Taagers Land!
Velkommen i min Stjernebolig!
Mit Lys du nu beskue kan;
Længst var du med dets Glands fortrolig.“

Espen.

Hvad hvister saa lonligt i Midnattens Stund
 Fra Espens de bævende Blade?
 Hvad sjunger den sorgfuld i eensomme Lund,
 Naar Fuldmaanens Straaler den bade?

Det toner som Bindpust i Guldharpens Stræng;
 Det toner som Dødningsesukke;
 Smaablomsten det hører i duftende Eng
 Og maa sig med Taarer tillukke.

O! siig mig, du Arme! hvi bæver du saa?
 Hvad maa du saa ængstelig nynne;
 Kan Anger og Sorg til dit Hjerte og naae?
 Kan Stovens Indvaaner og synde?

„Ja visselig!“ — sukker den bævende Røst —
 „Din Slægt ei alene er faldet;
 Du trænger ei ene til Naade og Trøst,
 Er ene til Frelsen ei kaldet.

„Jeg ogsaa den salige Stemme har hørt,
 Som Jorden med Himlen forsoned;
 Men Stormen har mig fra min Salighed ført —
 Forgjeves mig Freden omtoned.

„Ved Kedron jeg standed hovmodig og saae
 Forbarmerens straalende Dje;
 Hvert Træ sig nedboied, hvorhen han mon gaae;
 Jeg vilde mit Hoved ei boie.

„Jeg kneised mod Sky, mens selv Lillien nedhang
 Dg Rosen sig neied i Støvet;
 Jeg strøede ei Blad paa den Helliges Gang;
 Jeg rørte ei Grenen, ei Løvet.

„Da toned et Suk fra den Saliges Bryst;
 Jeg skjald — og hiint Suk blev min Dommer:
 „„Hver Baar skal du grønnes!““ — lod Frelserens Rost —
 „„Men bæve du maa til jeg kommer.““

„Dg nu maa jeg bæve ved Nat og ved Dag,
 Har aldrig et Dieblif Hvile,
 Maa ængstelig sukke med Anger og Nag,
 Mens alle Smaablomster kan smile.

„Dg bæve jeg skal til den yderste Dag,
 Til atter jeg Frelseren skuer —
 Først da kan jeg glemme min Dom og mit Nag,
 Naar Verden i Flammer opluer.“

— Saa hvister den Dømte i Midnattens Stund;
 Det toner som Dødningsukke;
 Smaablomsten det hører i eensomme Lund
 Dg maa sig med Taarer tillukke.

Den manede Brudgom.

Skjøn Anna gaaer for sin Moder at staae:
 „Kjær Moder! J lære mig Kort opslaae!“
 — Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

„Mig lyster saa gjerne at vide for sand,
Hvem jeg skal have til Fæstemand.“

— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

De Konger og Knegte paa Bordet laae;
De beilede baade de store og smaa.

Til Jomfruen gange de ud og ind;
Men som Veir og Vind er de Herrers Sind.

Dg Moder taler til Datter saa:
„De Knegte du ikke skal lide paa!

Men hi til næste St. Hanse-Nat!
Saa skal vi nok faae paa den Kette fat.“

Dg det var næste St. Hanse-Nat,
To Bægere blev der paa Bordet sat —

Det ene med Viin, det andet med Vand;
Imellem dem stod der en Kniv i Sand.

Dg Moder taler til Datter saa:
„Nu læs, min Datter! og agt vel paa!

„Naar Beileren triner af Muren ind,
Saa drikker han enten Vand eller Viin.

„Hvo Vandet drikker er svigefuld;
Hvo Vinen drikker, er tro som Guld.“

Den Moder skynder af Stuen sig;
Ejøn Jomfruen bæver saa underlig.

Tre Ord hun siger i tusen Nat,
Da aabnes Muren saa vid og brat.

Hr. Haagen indstyrter, bleg som et Liig;
Til Bordet hastig han nærmer sig.

Han griber og tommer det Bæger med Biin;
Saa lønligt gløder den Jomfru fin.

Den Føldekniiv vrister han ud af Bord —
En Gysen der gjennem skjøn Jomfruen foer.

Af Muren styrter han ud igjen —
Skjøn Anna flyer til sin Moder hen:

„Af! Moder, hvi har J dog raadt mig det!
Hr. Haagens Gjensærd har jeg nu feet.

„Dg blier han mig end saa tro som Guld,
For Dette han bliver mig aldrig huld.“

De Beilere kom; de Beilere gif —
Hr. Haagen Jomfruens Hjerter fik.

Skjøn Anna var han saa tro som Guld;
Hun blev ham en Hustru saa vennehuld.

J Mar og Dage de sammen boer;
J Buggen smiler det lille Noer.

Det lille Barn om i Stuen mon gaae
Dg leger alt med de Kullinger smaa.

Dg det var atter St. Hanse-Nat;
Hr. Haagen sig havde paa Bænken sat —

Det lille Barn leger med skarpe Kniv,
Dg falder og mister sit unge Liv.

Skjøn Anna græder paa lille Barns Liig:
„Ak! visseelig, det har jeg voldet dig —

„Den Troldkniv aldrig jeg glemme kan:
Med den har jeg manet min Fæstemand.“

Hr. Haagen hører sin Hustrues Ord —
Med stive Dine han bleg opfoer:

„Har du mig voldet den Helvedsqual,
Ret aldrig meer jeg dig elske skal.

„Har du mig voldet saa stor en Nød,
Saa haver du kogled dig selv din Død.“

— End dampede Kniven af Barnets Blod,
Da dybt den i Moderens Hjerte stod.

Skjøn Annas Blod end paa Staalet flød,
Da voldte det ogsaa Hr. Haagens Død.

Skjøn Annas Moder den Jammer faae:
Tre Liig i Hr. Haagens Gaard der laae.

Skjøn Annas Moder lod grave en Grav;
Hun selv blev lagt der ved Siden af.

— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

Den danske Skuespiller

Hans Christian Knudsen.

(paa hans Jordefærdsdag den 11te Marts 1816).

Hvad vil den Skare, kort og lang?
 Hvi lyder Suk til Sorgesang?
 Er her en Kæmpe faldet?
 Ja visseelig! en Kæmpe god:
 I Kamp mod Jordens Sorg han stod;
 Nu har ham Gud hjemkaldet.

Med venligt Smil i lyse Blik,
 Med Sang han gjennem Verden gif;
 Hver Kummer for ham flyede.
 I Borg, i Hytte lod hans Røst,
 Selv over Grave sang han Trøst;
 Forladte til ham tyede.

Til Kamp for Drot og Fædreland
 Opflammed han den danske Mand
 Med Svad i Baabenbraget;
 Og segned Heltene i Blod,
 Med Krandsen han ved Graven stod,
 Liig Dannebrog paa Braget.

Tidt Fjeld og Dal har hørt din Sang
 Fuldendt er nu din djærve Gang,
 Du Sorgens brave Fiende!
 Dit varme Hjertes Glød er slukt,
 Din Læbe taus, dit Dje lukt;
 For dig nu Taarer rinde.

D! gjerne steg du af din Grav,
 Og tørred selv hver Taare af,
 Som ved din Bortgang rinder;
 Dog nei, i Graven boer du ei:
 Hoit over Jorden gaaer din Bei,
 Du Sorgens Dervinder!

Fred med dig paa din lyse Gang!
 Sjung hoit nu de Fuldendes Sang
 Om Himlens høie Glæder!
 Forglem nu Verdens Sorger smaa!
 Lad ei dens Suk dig mere naage!
 Forglem selv Verdens Hæder!

Vi har ei glemt din Hædersgang!
 Hoit tonende vor Afskedsfang
 Dig vort Farvel nu bringer!
 Du længe mindes skal i Nord,
 Naar du har glemt, hvad ei paa Jord
 Til evig Flugt sit Vinger.

Epigrammer.

I.

Hver Betlers Ned den rige Claus dybt rammer:
 „Bort!“ — raaber han — „jeg kan ei see den Jammer!“

II.

Zistold udspreder han Lys; dog sjældent er ei Phænomenet:
 Lys uden Barme jeg fandt tidt hos — forraadnede Træ.

III.

Den vise Thom, af Tiden fed,
 Sig hang:
 Maaskee — han tænkte — vil i Evighed
 Ei Tiden falde flet saa lang.

IV.

Hans Excellents
 Har aldrig Tid at give Audiens:
 Fuldtop af Arbeid vrimler i hans Stuer —
 Han fanger Fluer.

V.

Beskylt med Uret Dr. Snap er blevet:
 Han har ei plyndret ud Hr. Mortens Bog;
 Han har den Autor kun affkrevet,
 Hvoraf Hr. Morten Bogen tog.

Til den elskede Pige.

(Brit efter Sapphos: *γαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν.*)

Lyksalig, som en Gud, den Mand,
 Som for dit Nafn dvæle kan,
 Som ved din Fod tør hvile!
 Som, flammende af Elskovslyst,
 Kan lytte til din søde Røst
 Og, nær ved Himlen i dit Bryst,
 See dig i Elskov smile!

Lyksalig, som en Gud, den Mand,
 Som blussende sig bade kan
 I dine Skjønhedsstraaler!
 Hvem dine Silkelockers Strøm
 Dmbølger i olympisk Drøm,
 Naar du ham rækker, elskovsøm,
 Din Læbes Nektarssaaler!

O! salig, som en Gud, den Mand,
 Som alle Verdner glemme kan
 Og selv sig tabe svimmel,
 Hendragen af din Silkearm
 Til Lillien, hvid og tryllevarm,
 Som i din rene Svanebarm
 Dmblomstrer Hjertets Himmel!

Mig standsed Blodet i mit Bryst —
 Paa Læben døde Suk og Røst,
 Da jeg dit Ansyn skued:
 For Sjælen blev min Barm for trang;
 Af Panden Dødens Perle sprang;
 Gravtoner mig for Dret klang —
 Jeg saae ei meer — men lued.

Nu Sjælens Sommerfugl udflaaer
 Mod Flammen Bingen og forgaaer
 Fjernt, hvor du den forviste:
 Forbrændt, den slagrer mod sin Død —
 Nei — til Olymp i evig Glød
 Den fløi med Lyst, naar ved dit Skjød
 Mit Die maatte briste.

Brødrene ved Kong Abels Grav.

(Efter et holsteenst Folkesagn.)

En Nat to Brødre paa Brinken staae
 Ved Kjøret i Gottorpstoven;
 Den Ene ei paa den Anden saae,
 Mørkt stirre de ned i Boven.

I Gottorp boer der en Mø saa skøn;
 Nys dandsed de vildt med hende.
 Nu er det som isner Hjertet iløn
 Og som deres Tanker brænde.

Det er som suser det sorte Kjør
 Og hvister med Afgrundstemme:
 Den Blege, jeg venter paa, er nær —
 Til Dommehag skal jeg ham gjemme!

„Hvem er det, Afgrunden venter paa?“
 — De Afsyn mod Afsyn vendte —
 Døddleg var Rinden, og Læben blaa,
 Det var som Dinene brændte.

Da jamrer det gjennem den gamle Skov,
 Som Skrig af tusinde Munde;
 Der larmer Jagthorn og Hestehov
 Og Glam af hylende Hunde.

Ei Brødrene røre Haand eller Fod;
 Med Rædsel staae de og lytte —
 Paa Brinken hos dem en Olding stod
 Ved Skovens Enebohytte.

„Gaa ei af Stedet! nedknæl og bed!“
 — Saa varfles Oldingens Stemme —
 „Bed for Kong Abel om evig Fred!
 I Himlen har han ei hjemme.

„I Jorden har han ei heller Fred:
 I Kirken han ei kunde ligge;
 Her er han pælet i Sumpen ned;
 Men Pælen holder ham ikke.

Til Dommhedag farer vilbt hans Sjæl:
 Hver Nat fra Sumpen han iler;
 — Kong Abel har slaget sin Broder ihjel,
 Derfor han ret aldrig hviler.“

De Brødre knæled — og see! da foer
 En Jæger forbi dem og trued;
 Hans Dødningsaasyn var sort som Jord —
 Hans Hest og hans Hunde lued.

„Gaaer bort og lives paa Veien ei!“
 — Løb atter Oldingens Stemme —
 „Gaaer ei paa Brodermorderens Bei!
 I Himlen har han ei hjemme.“

Dg Brødrene sank til hinandens Bryst —
 De græd, hvor hiin Pæl end stander.
 Fra Gottorp drog de til fremmed Kyst —
 De faldt under Korsets Banner.

Nicolai Edinger Balle*).

(Bed hans Jordefærd).

Gubben med den milde Stemme,
 Med den rene Barndomstro,
 Med den Sjæl, som kun har hjemme,
 Hvor de fromme Fædre boe —
 Gamle Balle er hjemgangen,
 Brudt er Dverhyrdens Stav;
 Venligt toner Afstedsfangen
 Over en Ketsfærdigs Grav.

For Guds Afsyn from han vandred;
 Tro forkyndte han Guds Ord;
 Ei en Tøddel han forandred,
 Veg ei fra sin Frelser's Spor.
 Som et sjeldent Syn i Tiden,
 Stod han ene med sin Gud,
 Kaldte tro paa ham i Striden,
 Gik med Seir fra Balen ud.

Verden Herrens Ord lemlæstet;
 Jorden glemte Himlens Gud,
 Andengang Guds Søn korsfæstet,
 Bilde slukke Aanden ud;
 Helligt Pederssværdet blinket
 I den fromme Ræmpes Haand;
 Men hans høie Mester vinket,
 Sendte ham sin milde Aand.

*) fød 1744, død 1816.

„Herrens Ord sig selv forsvare!“
 — Bidned Gubben uforsagt —
 „Hvor sig Jesus aabenbarer,
 Der har Mørket ingen Magt;
 Peder kan sit Glavind gemme:
 Frelseren kan ei forgaae,
 Har paa Golgatha ei hjemme —
 Skal, korsfæstet selv, opstaae.“

— D! som han skal du opstande,
 Du, som kjærlig for ham stred!
 Du Forjættelsen skal sande,
 See ham i hans Herlighed;
 Du har aldrig ham fornegtet —
 Han skal ei fornegte dig;
 Efter ham din Aand har smægtet:
 Glæd dig i hans Himmerig!

Savn der ingen af de Sjæle,
 Gud dig her at vogte gav!
 For Guds Throne Hjorden knæle!
 Vink dem med din Hyrdestav!
 Sank engang dem om dig Alle,
 Hvor de saa i Verden gaae!
 Bed, at Herren dem vil kalde,
 Bed sin høire Haand at staae!

Salig, Hvo som du kan hvile
 Hovedet i Jesu Skjød,
 Og som hans Johannes smile
 Mild og kjærlig i sin Død!

Salig, Hvo som du kan lægge
 Sig til Blund i Herrens Fred!
 Ham skal Englestemmer vække
 Herlig til Guds Herlighed.

Besfus og Svalerne.

Besfus sidder i Viinhuuslag;
 Saa sælsomt flamme hans Blikke;
 Han gløder og svælger i fulde Drag,
 Og Bægeret slipper han ikke.

Men fladt han det klemmer i stærke Haand;
 Han leer og drifter og sjunger:
 „Mig binder i Verden nu intet Baand! —“
 Bildt Glæden og Tummelen runger.

De Viinhuusgjester paa Ynglingen see:
 „Hvor kan han dog svælge og gløde?
 Hvor kan han sjunge? hvor kan han lee?
 Igaar hans Fader jo døde.“

— „Kom! — lystig! Karle! — hvad mumle I der?
 Hvi stirre I paa mine Hænder?
 Der lever Ingen i Verden her,
 Som haver to bedre Benner.

„De tjene mig troe og taus til min Grav —
 De har ei Dine og Dren;

Men mumled den Ene, jeg hugged den af
Dg kasted den Slyngel paa Døren.

— „Men hvad er det for en Fuglesang?
Hvad quiddre de Svaler derude?
Hvis saa I pibe endnu engang,
Med Eder og mig det er ude.“

De Svaler quiddred igjen under Tag;
— „I Helvede skal I nu quæde!“ —
Med Spyd han støder den Kede i Dvæg
Med Svalerne, Gamle og Spæde.

De Biinhuusgjester forbausede staae
Dg see paa den blodige Kede:
„Hvad har de forbrudt de uskyldige Smaa?
Hvorfor maa de Svaler ei quæde?“

— „Gud være naadig min arme Sjæl!
Har I ei hørt hvad de sjunge?
Bessus har slaget sin Fader ihjel! —
Nu river jeg ud deres Tunge.“

„Ha, Bessus! slog du din Fader ihjel,
Du visfelig for det skal bøde.“
— Gud naade den Fademorders Sjæl!
For Bøddelens Haand han døde.

Den forladte Havfrue.

Undinen vandrer paa grønne Strand,
Dg venter forgjeves sin Fæstemand.

Hendes Silkeloffer glindse som Rav;
Hendes Dine er blaae som det store Hav.

Hendes Klædebon er en Blomstereng liig;
Men vaad er altid den hvide Flig.

Som Markens Lillier er Havmøens Kind;
Hendes Smil husvaler som Maanestkin.

En Riddersmand har hun givet sin Tro;
Med ham hun paa Jorden vil bygge og boe.

Bed ham er hun vorden hans Søstre liig
Dg har kun af Havet den vaade Flig.

En evig Aand har hun vundet forvist
Dg Deel i Forsoningen her og hist.

Dog græder den Havmø paa grønne Strand;
Tsi af! hun har mistet sin Fæstemand.

Af Siv hun sig fletter en Dødningskrands;
Paa Havet begynder en sælsom Dands.

Den Havmø dandser, med Graad paa Kind,
Dg sjunger paa Bølgen i Maanestkin:

„Min Brudgom! hvi har du forladt din Mo?
I denne Stund maa du visseelig døe.

„Til Kirke du gaaer med en anden Brud;
Fra Kirken skal du indgaae til Gud.

„Vor Pagt er evig: vi sees igjen;
Men nu maa jeg fare paa Bølgen hen.

„Dg nu maa jeg svømme fra Kyst til Kyst
Dg græde og sjunge med sorgfuldt Bryst.

„Min Taare skal falde paa hver en Strand.
— Af! Gud dig tilgive, min Fæstemand!“

Til Dannebrog.

Vist stolt paa Godans Bølge!
Blodrøde Dannebrog!
Din Glands ei Nat skal dølg;
Ei Lynet dig nedflog.
Du over Helte svæved,
Som sang i Dødens Favn;
Dit lyse Kors har hævet
Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Dit har du Kæmper faldet,
Som Verden leder om.

Saalænge Nygtet svinger
 Sig over Land og Sø,
 Mens Nordens Harpe klinger,
 Din Koes skal ei uddøe.

Suus høit i Kampens Bulder
 Om Juul, din Ræmpe bold!
 Naar Tordnen om dig ruller,
 Du sjunge: Tordenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 I stolte Luers Favn,
 Da nævn for Stjernebrimlen
 Din høie Hvidtfelds Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,
 En Helt du nævne kan,
 Men Ingen, som fordunkler
 Din store Christian;
 Paa Lysets Kyst han stander
 I Seiersklædebon,
 Hvergang en Ræmpe lander
 Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Christian vinker
 Naar, Dannebrog! han seer
 Dit hvide Kors, som blinker
 I Kampens Flammestjær —
 Vist høit for alle Vinde!
 Rald dine Sønner frem!
 Mens Havets Bølger rinde,
 Din Glands omstraale dem!

Bai stolt ved Danmarks Strande!
 Bai stolt ved indiff Kyst!
 Og ved Barbarens Lande
 Lyst stolt til Bølgens Røst!
 Den toner om din Hæder
 Og dine Kæmpers Priis,
 Og Heltene det glæder
 I deres Paradiis.

See dem, du har tilbage!
 De blusse ved dit Navn,
 Vil for din Hæder drage
 Med Lyst i Dødens Favn.
 Uplettet skal du svinge
 Dig over Verdens Sø
 Til Nordens Brynier springe —
 Og Danmarks Hjerter døe.

Wofalen.

(Et Bysagn.)

Tæt ved St. Peders Kirkegaard
 Staaer Præstens Bolig øde.
 De Gamles Grav ved Gavlen staaer:
 For Barnet med det favre Haar
 De sørged sig tilføde.
 Skjøn Minna med det favre Haar
 Nu raader i den øde Gaard.

I Graven blev de Gamle lagt,
 Tæt udenfor det Kammer,
 Hvor tidt — mens Lampen brændte svagt —
 De lange Nætter var tilbragt
 I søvnløs Sorg og Jammer;
 Nu sad skøn Minna, glad og rød,
 Paa Sengen, hvor de nys var død.

Til Graven vender Binduet ud
 Alt med sin lave Rude.
 Der sidder hun som Slegfredbrud:
 Hun tænker ikke paa sin Gud
 Og ei paa dem derude;
 Hun svimler i letfærdig Lyst,
 Tæt klynget til en Gjøglers Bryst.

Den hede Viin paa Bordet stod —
 Den damper dem imøde;
 Til Hjertet strømmer Druens Blod —
 I løn vanhelligt Bryllup stod —
 Bildt deres Kinder gløde;
 Da drøner huult til Frillens Sang
 Fra Taarnet Midnatsklokkens Klang.

Skøn Minna fra sin Bolders Bryst
 Seer hen til Binduets Rude.
 Pokalen griber hun med Lyst
 Og synger med bacchantisk Røst:
 „Nu Eders Skaal derude!“
 Men brat hun farer op med Skrig —
 Igjennem Ruden seer et Liig.

Det flinger — og en Beenradhaand
 Fra Ruden Lyset slukker.
 Da brister alle Livets Baand —
 Med Skræk hun stønner ud sin Aand;
 Men Ingen Diet lukker:
 Forsærdet fremmed Gjøgler flyer
 Og gruer for sit Eventyr.

Hist paa St. Peders Kirkegaard,
 Ved gamle Præstebolig,
 Skjon Minna med det favre Haar
 I Graven laae halvhundred Aar;
 Men Sjælen blev ei rolig:
 Hver Nat — med Rædsel Sagnet gaaer —
 Hun bleg der med Vokalen staaer.

Hver Nat en Taare, rød som Blod,
 Skal i Vokalen falde;
 Og ei fuldendes svare Bod
 Før, fyldt til Randen, som den stod,
 Med sine Draaber alle,
 Vokalen, tung af blodig Graad,
 Udletter Synderindens Daad.

Peter Forfom*).

(Ved hans Bortgang.)

Farvel, vor Hamlet! — du har stødt fra Land —
 Ei meer paa denne Verdens D du strander —
 Ei meer du paa den store Kirkegaard
 Din Fod i Mulm paa Bennens Pande støder;
 Du hører ikke Graverkarlens Sang,
 Seer ei den gamle Kæmpeaand dig vinke
 I Matten ud paa blodbestænkte Jord:
 Fra taaget Kyst paa Frelsens Ark du stævner,
 Dg Evidhedens Luftning Seilet fylder.
 Men fra forladte Kyst en Tonestrøm
 Henruller efter dig, med vældig Klang,
 Fra gamle Williams, Sangerkongens, Harpe;
 Den bar du, som hans tro udvalgte Svend,
 Til Danmarks Strand, og Nordenvinden fuste
 Med mægtig Samklang i de gyldne Strænge.

Farvel! vor Axel! vor Correggio!
 Din Kunstnergang er endt, og ei forgjebes
 Du efter Palmen nu din Haand udstrækker:
 Ei mere mestrer Dværgeklogt din Id;
 Ei meer dig hule Tomheds Seier harmer;
 Du svæver frit paa store Himmelhav
 Dg seer hvor Evidhedens Sole flamme;
 Paa dem du stirrer høit, med saligt Blik,
 Dg lader Krandsene paa Kysten flagre;
 Mens Stormen dem henluster gjennem Matten,
 Du lysset naaer — du i dets Rige lander —
 Dg Livets Krone funkler om din Isse.

*) født 1778, død 1817.

Farvel! for sidstegang, du ædle Land!
 Skjøndt dine Heltebilleder maae svinde
 I Luften hen, foruden synligt Spor,
 De skal os længe dog i Flugten glæde.
 Men fast din store Bardes Harpe staaer
 Paa Danmarks Kyst, og den skal ei forstumme,
 Men tone over din og Bardkongens Grav
 Saalænge Harper over Jorden klinge.

Korset ved Nilen.

Ved Nilstrømmen kneised Klosterets Lind;
 Der Nonner sjunge og bade;
 Der stormer en hellig Julenat ind
 Alhemor, den Dmmiahde*).

„Den favreste Nonne min Hu staaer til;
 Jeg vil hendes Fængsel bryde —
 Som Dronning jeg hende smykke vil:
 Hun først mit Harem skal pryde.“

Stjon Agnes peger Kalifen paa:
 — Hvert Nonneslør er bortrevet —
 Paa Frelserens Billed hun stille saae;
 Elig deilig No har ei levet.

„Kalif! jeg alt er en Konges Brud —
 Og han har mægtige Hære:

*) Den sidste Kalif af Dmmiah's Stamme.

Min Brudgom er min Frelser og Gud —
Hans Kors skal værne min Ære!"

"Min Slægt før visne!" — Alhemor svor —
Han Korsset bortrev i sin Harmes.
Fra Konnings Døe et Lysblink foer;
Det lammer Despotens Arme.

"See! Muselman! og bortdrag paa stand!
Jeg kostelig Skjænk dig giver:
Jeg kjender en Salve fra Livets Land —
Det Døde selv den opliver.

"Jeg kjender Salven, der værner mod Saar,
Som Menneskehaand kan tilføie;
Bed den indviet, i Pantser jeg staaer,
Lor see hver Morder i Døe.

"Du ei mig skader med skarpeste Staal:
Mit Liv kan ei Mennesker røve" —
— Her væder hun Haanden i sølverne Staal —
"Giv Agt! du det selv skal prøve!"

Det hellige Kors hun med Bievand slog
Alt over sin hvælvede Pande:
"Hug til! — og see om mit Ord bedrog!
Jeg tør mod dit Sværd nu stande.

"Hug til — jeg ei blinker — du skader mig ei;
Men naar jeg har Proven dig givet,
Omvend dig, Kalif, fra vildsomme Bei
Til ham, som raader for Livet!"

Kalifen knuger sit Sværd i Haand;
 Bildt ruller den Rasendes Die:
 „Ha! taler der af dig en foglende Mand —
 Nu maa jeg din Willie føie.“

Mød Korset paa Panden han slynger sit Sværd —
 I Blod sank den Skjønne til Jorden:
 „Mit Liv du ei røved — min Frelser er nær —
 Nu evig hans Brud jeg er vorden.“

„Ha! rædsomme Gaade! blev saa du løst!“
 Alhemor blegned og isned.
 Den Himmelbrud hilstes af Englenes Røst;
 — Men Dmmiahs Stamme henvisned.

Hvor Klofret har standet ved Nilens Bred,
 Et Kors der hver Julenat luer,
 Og seer det en Muselman, flygter han ræd,
 Tilhyller sit Ansyn — og gruer.

Mr. Ebbe.*)

Mr. Ebbe red ud af Danmarks Land,
 Foer Verden omkring saa vide:
 Mr. Ebbe var vorden en fredløs Mand:
 Paa Ingen han meer kunde lide.

*) Fortsættelse af Visen CXX. om Ebbe Stammelføn i Rye-
 rup's og Rabbe's Udgave af udvalgte danske Viser fra Middel-
 alderen.

Han havde danset i Brudehuus,
Det kunde han aldrig glemme:
Han havde baaret de Brudeblus
Den sidste Nat han var hjemme.

Men Bruden hun var hans Fæstemø,
Dg Brudgommen var hans Broder;
For Ebbes Glavind maatte de døe —
Det saae baade Fader og Moder.

Paa Gangeren foer han af Land saa brat;
Vildt Nordvinden efter ham fused;
Af Ven og Frænde han var forladt,
Dg Ingen i Verden ham hused.

Hver Nat paa vildene Mark han laae
Dg læbsted i Dug sin Tunge;
Bed Siden standed hans Ganger graa
Dg hørte Stormene runge.

Dg hvergang den paa sin Herre saae,
Den syntes et Suk at drage.
Tregange lod Herr Ebbe den gaae;
Tregange kom den tilbage.

Hr. Ebbe havde ei Fred paa Jord —
Paa Havbunden vilde han hvile;
Alene han med sin Ganger udfoer,
Lod Stormene Seilet udspile.

Paa Sneffen han stod, mellem Himmel og Hav,
Dg stirred i Skyen, den vilde;

Det Arelstjærf, ham skjon Adeluds gav,
Dermed lod han Bindene spille.

Den gyldne Ring, han paa Fingren bar,
Den lod han i Belgen falde;
Med Ringen nedfaldt en Taare, saa klar —
Det saae de Smaastjerner alle.

Dg Koret kasted han ud over Bord,
Dertil sit Skjold, det røde,
Med Sværdet, som voldte hans Broders Mord,
Dg hvorfor skjon Adeluds døde.

For fulde Seil lod han Snekken gaae —
Dg styrted i dyben Bølge.
Fra Snekken udsprang hans Ganger graa —
Den vilde sin Herre følge.

Dannevang.

(Fædrelandsfang. 1816.)

Dannevang, med grønne Bred,
Bed den blanke Bove!
I dit Skiod er Kjærlighed,
Fred i dine Stove.
Fuglen synger høit i Sky
Over Kæmpehøie;
Men i Dalen smiler bly
Baarfiolens Die.

Dannevang! din Blomsterarm
 Fædrene omslynged;
 Kjærligt gløder Sønnens Barm,
 Hvor hans Bugge gynged.
 I de danske Fædres Spor,
 Under Egestygger,
 Der, hvor Trostabsfulgen boer,
 Enigheden bygger.

En er Fader for os her!
 Vi har fælles Moder:
 Danmark er vor Moder kjær,
 Danmarks Søn vor Broder!
 Som eet Hjerte, Favn i Favn,
 Broderfolket flamme!
 Juble høit dit Fadernavn,
 Gamle Skjoldungstamme!

Hil dig, Drot! og hil dig, Land
 Ved den blanke Bove!
 Blomsterøer! grønne Strand!
 Lyse Bøgestove!
 Her er Trostabsfuglen graa,
 Fædres Høie grønne,
 Bennen trofast, Himlen blaa,
 Slettens Møer skjenne!

Her er Sang og Harpeklang!
 Her er Fryd og Gammen!
 Her vi slumre skal engang
 Broderligt tilsammen!

Her vi leve skal og døe
 Som de Fædre gjæve!
 Leve Konge, Ven og Mo!
 Gamle Danmark leve!

Mine Sønsøerne.

(1816.)

Forlad mig ikke, trøstende Samene!
 Du, som saa tidt i søde Drøm mig trylled,
 Og Frugterne paa Livets Træ forgylbed,
 Naar Blomstret falmed paa dets nøgne Grene!
 See! mellem Grave vandrer jeg saa ene;
 I Sorgens Flor min Harpe blev indhyllet:
 Saamangen Livsblomst Tidens Elv bortskylled,
 Og trindt mig smuldre mine Elstes Bene.
 Udspreedt er Fader= Moder= Broderstøvet;
 Om deres Urner viste fjerne Vinde,
 Og Bennerne har deres Dine lukket.
 Dog Kjærlighedens Lys er ei udsuffet;
 Lad mig ved det de fjerne Grave finde!
 Og Blomster til dem under Egeløvet!

Hist rustet Ringen end paa Kirkegangen,
 Og Ingen hæver den, for at nedstige
 Til dig, o Fader! i de Dødes Rige —
 Til Livets Land du ledeb før saa Mangen*).

*) I Thorkildstrup Kirke paa Falster er min Fader Søren Inge-
 mann begravet i den aabne Begravelse under Kirkegulvet.
 Han var Sognepræst til Stedet og Provst, døde d. 31 Decbr.
 1799.

Huult døner i din Hvælving Klokkelangen;
 Fra Dødningsgittret Menneffene vige;
 Men Svalen bygger tryk der med sin Lige
 Dg quiddrer veemodsfuld til Andagtsfangen.
 Endnu engang jeg see din tause Bolig
 Dg Kisten med den rustne Sølvplade!
 Fred med dig, Fader! i din dunkle Celle!
 „Fly bort, hver Nidding! langt fra disse Fjælle!“
 — Saa staaer der end. . . Kom! friske Rosenblade!
 Duft sødt! — han vaagner salig — slumrer rolig.

D, Moder! ogsaa her du skulde hvile,
 Her i min Faders stille, dunkle Bolig,
 Dg ved hans Side slumre her fortrolig —
 Hvi maatte du med mig fra ham bortile?
 D! fromme Sjæl! ei tænkte du paa Hvile:
 Du vilde her din Gjerning ende trolig,
 Min Vandring først du vilde skue rolig,
 Før kunde du ei til din Gravhøi smile.
 Nu staaer den fjernt og ukjendt mangan Sommer;*)
 Forbi hver Søndag Kirkefarer drage;
 Kun sjelden der en Blomst i Græsset falder.
 Men tidt hos Gud paa Sønerne du kalder;
 De trende kom — den yngste blev tilbage —
 D! bed for ham hos Herren, til han kommer!

. . Dg Brødre! hvor er eders Støv henspredet?
 — Du, hvem jeg elsked høiest af dem Alle!
 Du, hvem jeg Fader kan, som Broder, kalde!
 Din stille Grav jeg fjernest har opledet;

*) Paa St. Peders Kirkegaard i Slagelse (jvfr. Digtet til Virgittes
 Blomster" (Denne Samling 1ste Bind Side 33).

Der har jeg kjærlig dog min Sorg udqvædet*);
 For dig maa tidt i Løn end Taaren falde.
 Dig bringer end jeg mine Blomster alle;
 — Men Hvo har om de Andres Gravhøi fredet?
 Tilgiv mig, Brødre! kunde jeg Jer glemme!
 I glemte dog ei mig, imens I leved;
 Tidt eders Hjerter gjorde mit til Skamme —
 O! kjærlig skal og mit for Eder flamme;
 Høit over mig har Gud nu Eder hævet —
 Hos ham vi eet: Halleluja! istemme!

. . . I stille Gravlund hist**) en Høi jeg skuer,
 Med friske Blomster prydet og med Tegnet,
 Som har de Frelstes Paradiis omhegnet —
 Mildt under Korset Christussøiet luer.
 Kom hid, du, som for Dødens Mørke gruer!
 Her aander Fred — her er en Blomst nedsegnet,
 Som smileb, reen og from, og salig blegned;
 Her daler Solen under Farvebuer.
 Her gaaer min elskte Mø i Aftenrøden,
 Forstyrrer ei den Salige i Freden:
 Til Moderaandens Himmel Tanken iler.
 O! ogsaa her for mig en Moder***) hviler —
 Her drømmer Hjertet rørt om Evigheden,
 Om Salighed og evigt Liv i Døden.

*) see Digtet: „Narbye Kirkegaard“ (dette Bind Side 23).

**) Assistentskirkegaarden ved Kjøbenhavn.

***) Elisabeth Margrethe Mandix, fød. Hvistendahl.

Men du, min Barndomsven!*) hvor har du hvilet
 Dit blege Hoved! — i den stille Have,
 Hvor Drossen sjunger over Lundens Grave,
 Der har ei Aftenstjernen til dig smilet;
 Nei, i den snevre By, hvorfra du ilede
 Med aandig Flugt fra Smaalighedens Slave,
 Der har du givet Jorden hen sin Gave,
 Midt i den Larm, hvorad saa tidt du smilede.
 Dog ogsaa der, o Ven! du hviler rolig;
 Fra Verden dog dig Kirkegittret fjerner,
 Og helligt Drglet over Graven suser;
 Det toner dybt, mens Verdensstrømmen bruser —
 Paa Kirkespiret funkler Himlens Stjerner,
 Og Herrens Aande vifter i hans Bolig.

Fred med Jer Alle! mine elskte Døde!
 Du, paa hvis fjerne Hvi ei Taarer rinde!
 Og du, hvis Sted paa Jord jeg ei kan finde!
 Og du, hvis Grav en bedre Haand bestrøede!
 O! naar mig stundom Verden tykkes øde,
 Jeg mine Blomster strøer for alle Vinde,
 Og lader dem bortvifte og forsvinde;
 De kan jo her dog aldrig Eder møde.
 Dog tom skal Jord og Himmel ei mig være:
 Jeg veed, hvor I drog hen, skal jeg og vandre;
 Her ved min Haand en kjærlig Engel svæver.
 Til eders Paradiis mig Englen hæver;
 Der skal vi saligt juble med hverandre
 Og til Guds Throne al vor Sorg henbære.

*) Hans Grüner (jvf. Digtet: „Kiærminder“ dette Bind Side 203) døde som Auditeur i Sæetaten og er begravet paa Holmens Kirkegaard i Kjøbenhavn.

Fru Marthes Kilde.

(Et sjællandsk Folkesagn.)

Fru Marthe sad paa Karisegaard;
 Hun var saa god og saa from:
 Var Vinteren streng og den rige Mand haard,
 Til hende de Fattige kom.

Den Hungrige mætted hun af sin Haand;
 Den Syge husvaled hun fro;
 Den Fangne løste hun af sit Baand,
 Og bad for Synderens No.

Men stor var Nøden i Danmarks Land:
 Trindt Svensken brændte og slog.
 Fru Marthes Borg de tændte i Brand;
 Til Kirken den Fromme hendrog.

I Taarnet boede hun Nat og Dag;
 Der Ingen til hende kom;
 Kun Uglen sad under Kirketag,
 Og saae paa den Frue, saa from.

Og tryk hun boede i Herrens Huus,
 Til Fjenden maatte bortflye;
 Da gif hun tilbage til Borgens Gruns
 Og lod den opreise paany.

Da fandt den Huusvilde atter Ly,
 Da fandt den Hungrige Brød;
 Men hver Mand græd i Karise By,
 Dengang Fru Marthe var død.

Dg der den Frue i Kisten laae
 Dg smileb med blegen Kind,
 Da var der fast ingen Børn saa smaa,
 De bares jo til hende ind.

Da Kloffen klang paa den Jordefærdsdag,
 Dg Unge og Gamle de græb,
 Da var der ingen Gubbe saa svag,
 Han løfted jo Baaren med.

Dg der de satte den Liigbør ned
 Dg hviled paa Kirkesti,
 Da sprang der en Kilde paa samme Sted;
 Den ganger man end forbi.

. . Gud glæde evig den fromme Sjæl!
 Saamange glædede hun:
 Tidt Den, som drak af Fru Marthes Bæld,
 Blev karst i den samme Stund,

End Taarnet staaer med den dunkle Braa,
 Hvor fordum Fru Marthe sad;
 Tidt kommer en Fremmed og seer derpaa
 Dg hører det Sagn saa glad.

Djævelskloffen.

(Et Folkesagn.)

„Nu lystig, I Svende! læg Haand paa Bærk!
 Lad Malmet, det sydende, strømme!
 Snart skal det styrkes og tone saa stærk,
 Og Bærket sin Mester berømme.“

Saa larmer i Bærkstedet Mesterens Bud;
 — En Bønflokk skulde det være —
 Saa lystigt styrte de Malmet ud,
 Men glemme, det er til Guds Ære.

Og Kloffen er sprukken; den haver ei Klang;
 Dem Lykken heelt fjendtlig tykkes.
 Ud styrte de Malmet endnu engang;
 Men Bærket vil aldrig lykkes.

Da harmes den Mester i vilde Sind,
 Og raaber han til sine Svende:
 „I dag er min Lykke som Veir og Vind —
 I Satans Navn! lad os ende!“

Ud styrte de Malmet for trediegang —
 Nu lykkes Bærket saa fage;
 De hilse den Klokk med Drik og med Sang:
 Den haver i Verden ei Mage.

I Taarnet de hænge den Klokk, saa stor;
 Men der den førstegang klinger,
 Da styrter af Rædsel hver Synder til Jord:
 Det som til Helvede ringer.

En Stormklofte er den nu bleven forsand;
 Den toner ei til Guds Vre;
 Dens Drøn bebuder kun Mord og Brand
 Og Fjendens stormende Hære.

Og saa skal den hænge til Dommedag,
 En Rædsel, hvergang den gjalder;
 Men naar den tordner sit sidste Slag,
 Til Dommen sin Mester den kalder.

Reise gjennem Barndomshjemmet.

(Juli 1814.)

Muntert Solens Straaler spilled,
 Blomster Mark og Eng befrandsed,
 Skov og Byer forbi os dandsed,
 Lærken slog og Hjulet trilled;
 Solen brændte, steg — og daled;
 Maanen vore Flammer svaled.

Gjennem Skovens Krands du smiled,
 Du de Elskendes Veninde!
 Var dig lette Sommervinde?
 Ei du standsed, ei du hviled —
 Fløi du med os i det Høie?
 Eller gjækked du mit Die?

Nei, du fulgte os saa trolig,
 Saae min Elskov, saae min Glæde,
 Bisted med dit Solvornsklæde,

Da min glade Barndoms Bolig
 Mødte Bennen fra det Fjerne
 Under den bekjendte Stjerne.

O! den tindred end den samme,
 Lige venlig, lige yndig,
 Som da, barnlig og ufyndig,
 Jeg var bange, at dens Flamme
 Som et Nordlys skulde svinde,
 Slukket ud af Skyer og Binde.

Himmellampen rolig brænder
 Over Hytten, hvor jeg leged.
 — Her er dog forandret Meget;
 Neppe Hytten jeg gjenkjender:
 Andre Mennesker her vandre;
 Jeg er fremmed blandt de Andre.

Men er jeg da selv den samme?
 Andre Følelser og Tanker
 Med den Fremmede omvanker;
 Her er kun den gamle Kamme
 Af et Maleri tilbage,
 Som jeg saae i fordums Dage.

Af en Ustyldseengel malet,
 Stod det sorgfrie Liv fremstillet
 Som et venligt Barnebilled;
 Barnet fro med Englen taled,
 Leged fromt og leged stille,
 Vidste ikke hvad det vilde.

Stærke Stygger har sig spredet
Over Billedet med Tiden;
Dog staaer Englen end ved Siden,
Med en evig Lænke kjædet
Til den Stjerne, til den Himmel,
Som paa Jord jeg søger svimmel.

Synets Kreds har sig udvidet:
Morgentaagen er forsvundet;
Diet har en Udsigt fundet,
Hvor det Største synes Lidet,
Hvor den mindste Stjerne funkler,
Og den hele Jord fordunkler.

Dog er Bæsenet det samme,
Kan med Fryd tilbagevante,
Gribe hver bortflygtet Tanke,
Slutte i den gamle Kamme
Billedet af det Forsvundne:
Alle Fodtrin er gjenfundne.

. . Her jeg leged tidt og spøjte,
Tumled fro mig mellem — Grave;
See! det var de Dødes Have,
Hvor jeg mine Blomster søgte;
Graven smilede som Naturen,
Bøden fløi mod Kirkemuren.

Tilgiv, tause Alvorssteder!
Tilgiv Barnet, at det søgte
Glæden her og barnlig spøjte,

Hvor jeg stille nu fremtræder
 Og blandt sjunkne Grave finder
 Spor af glade Barndomsminde.

. . Her jeg seer dig, Musahytte!
 Gamle Tempel! hvor jeg lærte
 Først at hæve Aand og Hjerte,
 Og til Oldtids Dvad at lytte;
 Vinden over Taget suser,
 Hvisker blidt om Templets Musser.

O! men see! — det er jo luffet!
 Luften skinner gjennem Taget:
 Pieriden er bortdraget,
 Hendes Altarflamme sluffet;
 Sorgeligt de store Vinde
 Klage høit for alle Vinde.

Staae I nu forladt og ene?
 Siig, hvor er nu Musens Bolig?
 Her hun boede før saa rolig
 Under eders store Grene,
 Hørte ikke Verdensvrimlen,
 Nær ved Graven kun og Himlen.

Midt i Staden nu hun throner
 I en bedre, større Hytte.
 Men kan der saa tryk hun lytte
 Til de fjerne Himmeltoner?
 Boer hun i den skønne Bolig
 Lige glad og lige rolig?

Tier J? forladte Linde!
 Eller fatted jeg Jer ikke?
 . . Bort mig kalde Stjernens Blikke,
 Om en Engel de mig minde:
 Moder! Moder! du mig vinker —
 Paa din Grav nu Stjernen blinker.

. F. Elfte! giv mig Roser tvende!
 Til vor Moder jeg dem bringer:
 Lillievingen hist hun svinger,
 Hvor de tusind Sole brænde; -
 Men hvor hendes Jorddragt hviler,
 Ingen Blomst i Matten smiler.

Stille, stille! lad mig ene
 Vandre til den Frommes Minde!
 Rører sagte, Mattens Vinde!
 Mossen paa de Dødes Stene!
 Hulde Stjerner, blege Maane!
 I jert stille Lys mig laane!

. . Her er Stedet . . . Alt udslettet!
 Hvor er nu din Gravhøi vorden?
 Moder! er dit Sted paa Jorden
 Alt umærket og forgjettet?
 Groer, hvor Lillien stod en Sommer,
 Tidslens alt naar Høsten kommer?

Nei, skjøndt Ukrud frodigt følger
 Stedet, hvor min Lillie segned,
 Og skjøndt Blomsten hastigt blegned,

Hvor det høie Græs nu vælger —
 Helligt, underfuldt dog luster
 Her det, og min Rose dufter.

Lad mig den i Græsset gemme
 Her, hvor mig din Aand omsvæver
 Og fra Jord og Grav mig hæver! —
 Moder! ja, jeg kan fornemme,
 Det er dig, som mig besjæler,
 Mens jeg paa dit Gravsted knæler.

End en Blomst jeg her vil lægge:
 Den har dig din Datter givet;
 Hende saae du ei i Livet;
 See nu hisset til os Begge!
 Moder! Sjælen, som dig ligner,
 Med din Søn du nu velsigner.

Moder, tak! — Frisk Livet kalder,
 Glad jeg kan fra Graven vandre:
 Bist vi møde jo hverandre,
 Hvorhen ogsaa Veien falder.
 Nu, Farvel, Farvel, du Fromme!
 Bed for os, indtil vi komme!

. . Livligt Maanens Straaler spilled;
 Stjernehimlen tindred rolig
 Over Barnets gamle Bolig;
 Hjulet gennem Staden trilled.
 Var den lille Stad mig fremmed —
 Livets Verden var mig Hjemmet.

Grev Ugynstis Dands.

Grev Ugynsti Døren aabner
 For sin Fyrste og hans Brud:
 „Op! til Dands i Brudsalen!“
 Lyder høie Brudgoms Bud.

Grev Ugynsti seer paa Bruden:
 Bleg hun gaaer i Salen ind;
 Grevens Blik en Taare møder,
 Skjult i Smil paa hviden Kind.

„Grev Ugynsti!“ — Fyrsten taler —
 „Ei jeg har mit Løfte glemt:
 I skal først med Bruden dandse —
 Bøn og Løfte var ei Skjemt.“

„Nei tilvisse!“ — Greven svarer —
 „Ei jeg skjemter dennegang:
 Dandsen skjemter heller ikke —
 Fra min Hjerterød den klang.

„Lader Flojterne nu klinge!
 Ræk mig Haand! du Fyrstebrud!
 Langsomt! langsomt! lad os dvæle!
 Tidsnok faae vi dandsset ud.

„Først vi mødes — saa adskilles!
 Mødes her for sidstegang!“
 — Blegere blev Brudens Kinder;
 Brat om Midjen Bæltet sprang. —

„Lad endnu engang os svære
 Afsyn her mod Afsyn hen!
 Snart i Hvirvlen vi bortfare —
 Sees aldrig her igjen.

„Lad endnu engang mig skue
 I dit Dje, Fyrstebrud!
 Nu jeg med dit Billed tumler
 Dandsende af Verden ud.“

Bruden standser. — Greven iler
 Sjungende af Salen ud.
 Udenfor løb Dødens Torden;
 Brat forstummer blege Brud.

Udenfor laae Grev Ugynsti,
 Svømmed i sit Hjerteblod.
 Fløitenklang; men slum var Bruden;
 Ingen hendes Smil forstod.

Men paa Bordet staaer et Bæger —
 Der er ingen Draabe i:
 Bruden har det alt udtømmet —
 End er Dandsen ei forbi.

Laus, hun med sin Brudgom svæver —
 Munter Stræng og Fløite lød;
 Da den glade Dands var ude,
 Segned Bruden — og var død.

Fødselsfesten.

De svæve forbi mig i brogede Klæder,
 De snelle Horaer i evige Dands,
 Omflynet af Blomster i dustende Kjæder,
 De flette for Livet den favreste Krands.

De vinke med Krandsse, de venlige Piger,
 De drage mig med sig — hvor fare de hen?
 Det Svundne fremstaaer, det Nærværende viger,
 Dg nedgangne Sole opstige igjen.

Vær hilset! I gamle, henvandrede Dage!
 Jeg kjender jert Afsyn, jeg kjender jer Gang;
 Saa gjerne jeg iler til Eder tilbage —
 Men hvilken af Eder tilhører min Sang?

Tilbage, tilbage! I Skygger, som sukke!
 Ei Eder tilhører Horaernes Krands.
 Hist sidder en Engel ved ghyngende Bugge,
 Til den de mig drage i jublende Dands.

See! Engelen smiler, imedens de dandser
 Om Buggen saa glade, de venlige Møer;
 Den Skjønneste blandt dem den Spæde befrandsfer
 Dg Myrthar og dustende Roser henstroer.

En liden Smaadrenge, jeg til Buggen hentræder,
 Dg spørger: Hvo slumrer saa sødelig her?
 Dg Engelen hæver sin Stemme og qvæder:
 „Den, Gud dig bestemte, din Skytsaand det er.

„Din Barndom du født skal hendromme om hende;
 Du hende skal søge i Ungdommens Stund;
 Naar Tiden er kommen, du fro skal gjenfende
 Den Ustyld, jeg vogter i Fødselens Blund.

„Kom hid! du skal skue den hvælvede Pande!
 Kom hid! du det sjælfulde Die skal see —
 At hvor du henvandrer, det Billed skal stande
 For Vandrerens Sjæl, som en smilende Fee.

„Hun høit sit fortryllede Slot skal opbygge
 Af Kjærlighedsdrømme i Ætherens Blaa;
 Du fjernt det skal skimte i Baarnattens Skygge,
 Til klart du har seet hvad jeg pegede paa.“

— — Nu Tiden er kommen, nu har jeg dig fundet
 Dig, som jeg har drømt om i Baarnattens Blund,
 Dig, som jeg har søgt, medens Livet laae bundet
 Og ventet i Sjælen Befrielsens Stund.

Der staaer du, min Kjærligheds unge Gamene!
 Der staaer du paa Slottet, min smilende Fee!
 Jeg famler ei meer i min Sommernat ene:
 Hos dig staaer jeg høit og kan Stjernerne see.

Dg høit mod de Stjerner min Harpe skal lyde:
 Jeg Afsyn mod Afsyn min Skytsaand har mødt!
 Med mig skal den himmelske Engel sig fryde,
 Som sang mig: idag er din Elskede født!

Kjærminder

(til min henfarne Ven Hans Grüners Grav).

Seer hist I Gittret? Kjærminder smaa!
 Bag det jeg bringer Jer hen;
 Der skal I ved Sovestammeret staae,
 Som skjuler min Barndomsven.

Der skal I smile saa blidelig
 Høit op til Guds Stjerner smaa,
 Og hviste til dem hvad han var for mig —
 Hør efter! Kjærminder blaae!

De Skolebørn ginge ud og ind;
 Paa Bænken sad jeg saa glad:
 En Legebroder med muntert Sind
 Mig stedse ved Siden sad.

Tilsammen vi læste hver Dag i Bog;
 Tilsammen vi leged saa fro:
 Vi Bolden mod Kirkemuren slog;
 Vi dandsed blandt Grave og Ioe.

— Nu dandser jeg aldrig paa Grave meer:
 Saa tidt jeg dem aabne saae.
 Hiin Legebroder ei meer jeg seer —
 . . Hvor er han? Kjærminder smaa!

Som Børn engang paa en Høi*) vi sad
 Og stued i Verden ud,
 Og tang og føled — jeg veed ei hvad —
 Jeg troer, vi tænkte paa Gud.

*) Wetherbjerg (maaskee rettere: Wttebjerg) ved Slagelse, hvor vi gik i Skole.

Dg fra den sælsomme tause Stund
 Hinanden vi grant forstod:
 Tilsammen vi syntes at spøge kun,
 Men sjælben hinanden forlød.

Paa Kirkegulvet vi sammen stod
 Dg svor at vandre for Gud;
 En større Verden sig vidt oplød —
 Vi tumled i Brimlen ud.

Men tidt vi mødtes paa adskilt Sti
 Dg loe over mangent Tant,
 Som foer os med vigtig Pomp forbi
 Dg brat i sit Intet forsvandt.

Dog dig, o Ven! var det givet meer,
 At skue med muntert Blik
 Hvad omvendt Diet i Speilet seer,
 Hvor Synet fraoven udgif.

Men blidt godmodigt dog Smilet var,
 Dig indre Alvor afdvang:
 Du Kjærlighedslyren i Hjertet bar,
 Dg trindt den i Verden gjenklang.

Den Gjenlyd fandt i Naturens Hal,
 I Stjernen paa Himlens Blaa,
 Dg Meer du skued, end mangan Skjald,
 Skjøndt ei du sang hvad du saae.

Din Elskov saae jeg og fryded mig:
 Faa elsked paa Jorden som du.

Nu sidder din Elfte saa sorgelig,
Dg kommer sin Ven ihu.

Saa sidder den eensomme Fugl paa Dvist
Dg klager og savner sin Ven,
Dg hæver Vingen mod fjerne Hist:
„Hvi kan jeg ei slagre didhen!“

. . „Ti stille, Elfte! — din Ven er nær —
Snart evig du hos ham boer!“
Saa hvister Aanden i Stjernesfjær,
Dg Hjertet tier — og troer.

Ja visstelig, Ven! du hende er nær,
Som heelt dit Væsen forstod;
Til hende du smiler i Stjernesfjær:
Hun her dig Himlen oplod.

Hun Flammen næred, som dybt din Sjæl
Bevared for Gud og for Christ;
Hun øste med dig af Livets Væld;
Hun favne dig evig hist!

Saa hvil da her de mødige Been!
Selv Afsyn mod Afsyn du seer:
Dpløftet er Gravens den store Steen;
Men Bennen seer dig ei meer.

Jeg hører ei meer din venlige Røst;
Jeg skuer ei meer det Blik,
Som sjælfuldt smiled mod Livets Røst,
Mens Taagen forbi det gif.

Den har adspredt sig: — hvor nu du staaer,
 Dg Lysets Herlighed seer,
 Ei Legebroderens Sul dig naaer;
 Du mindes ham vel ei meer?

. . Dog jo, som Legen jeg mindes kan
 Fra Barndomstiden, der svandt,
 Du mindes vist og hvad i dunkle Land
 Fra Livets Kilder ubrandt.

Far hen — far hen da! salige Ven!
 Til Lyset du forudgaaer —
 Tilbage stander din Følgesvend;
 Men vist han engang dig naaer.

Da skal vi mindes den store Leg
 Dg Drømmen paa taagede Strand —
 Dg smile til Graven, hvorfra vi opsteg
 Til Frihedens evige Land.

Fruer Annas Drøm.

Paa Gøttfeng Fru Anna laae
 Dg vaandedes saa saare;
 Kun Maanen og de Stjerner smaa
 Saae hendes stille Taare:
 „Brist“ — sukked hun — „o Hjerte! brist!
 Tag Sjælen til dig, Jesus Christ!
 Her Ingen kan helbrede —
 — D! gif du end hernebe!

„Af! nei, de Lider er forbi:
 Her see ei Under flere;
 Nei, over Jordens dunkle Sti
 Gaaer ingen Guddom mere;
 Hvor er, o Christ! din Frelserhaand?
 Hvor er dit lyse Klædebon?
 D! kunde jeg det røre
 Og til min Læbe føre!“

Saa sukked hun og slumred ind,
 Og see! i Drømme søde
 Omsmiled venligt blege Kind
 En himmelsk Morgenrøde:
 Hun saae — og følte salig Fred —
 Hun saae i al sin Herlighed
 Den evige Forsoner,
 Som hos Gud Fader throner.

En Himmel var hans Klædebon,
 Hans Dine Stjerner klare;
 Omstraalet af den hellig Aand,
 Guds Engle smaa ham bare.
 I Støv Fru Anna kasted sig,
 Og kysfed Klædebonnets Flig;
 Da flygted Drøm og Slummer —
 Da flygted Dval og Rummer.

Paa Leiets laae hun, hvid og rød,
 Skjen som en Rosensblomme;
 Paa Kinden Glædestaaren flød:
 Al Sorg og Nød var omme.

Karst stod hun op og priste Gud
 Dg stammed rørt sin Lovsang ud
 Til ham, hvis Haand helbreder
 End gjennem Evigheder.

Til min Fødselsstjerne.

Stjerne! med den milde Flamme,
 Med det blege Sølvstjær!
 Maa fra dig min Aand nedstamme?
 Jeg har dig saa sælsomt kjær:
 Tidt du paa min Bei mig følger,
 Seer i Diet mig saa vist,
 Som du saae hvad Sjælen følger
 Dg hvad Gud kun skuer hist.

Mon du veed hvad Hjertet siger,
 Naar jeg selv det ei forstaaer,
 Naar den stille Taare stiger
 Taus i Diet og forgaaer?
 Ingen det paa Jord udtalede,
 Du, o! du det vist forstod:
 Mildt din Straale mig hushaled,
 Naar al Verden mig forlod.

Lys, som fra min Frelser's Die,
 Trænger Straalen til min Sjæl —
 Stille Vandrer i det Høie!
 Saae du min Emanuel?

Er det i hans Glæds du blinker,
Naar du seer saa fromt herved?
Er det til hans Favn du vinker?
Er det til hans Salighed?

O! jeg fulgte dig saa gjerne!
Kunde hist jeg med dig gaae!
Er du end den mindste Stjerne,
Dog din Bei er himmelblaa:
Om din Sol du vandrer stille,
Gløder i dens Straalers Glæds,
Blues ei, for du er lille,
Smiler fro i Stjernerands.

For den Evide du luer
Evidt paa din fjerne Bei:
Om dig andre Berdner skuer,
Det bekymrer dig vist ei;
Naar de større Stjerner funkler,
Seer du kjærlig til dem hen,
Og vil Skyen dig fordunkle,
Fromt du smiler gjennem den.

O! lad aldrig af at smile,
Himmelstraale, paa min Bei!
Tusind Vandrere bortile,
See din blege Flamme ei;
Dog eet Hjerte du husvæler
Med dit stille Sølvstjær —
Fødselsstjerne! naar du daler,
Er engang min Time nær.

Lær mig fromt som du at gløde
 I de Straaler, som mig naae
 Fra den Sol, hvis Morgenrøde
 Først bag Graven skal opstaae!
 Lad, som du, mig kjærlig lue!
 Lyse stille paa min Sti!
 Kan end Verden ei det skue,
 Gaaer dens Sværm end koldt forbi!

Dog forgjeves ei du daler,
 Fødselsstjerne! ved min Grav:
 Jeg, som du, een Sjæl husvaler,
 Gud mig her eet Hjerter gav:
 Een paa Jord og Een i Himlen
 Beed jeg dog min Sjæl har kjær —
 . . . Hæv dig, Aand! fra Verdensvrimlen!
 Flyv! — hensmelt i Stjernesfær!

Rettelser.

Første Bind.

Side 253 Linie 10: trykist læs: tyrlist

Andet Bind.

- Side 77 Linie 2 fraenden: men læs: og
— 77 sidste Linie: dunkelt l.: dunkelt
— 109 Linie 2: ife l.: iffe
— 114 — 9: maa l.: maae
— 127 — 5: flette l.: fletter
— 204 — 13: funde l.: fundet
-

